

nouvelle guérilla urbaine anarchiste

ΤΟ ΝΕΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΗΣ

die neue anarchistische stadtsguerilla

the new anarchist urban guerilla

la nuova anarchica guerilla urbana

den nye anarkiske urban guerilla

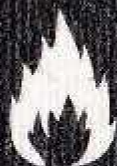
la nueva guerilla urbana anarquista

anarkis baru perkotaan gerilya

Δεν έχουμε πρόθεση να κουράσουμε τον αναγνώστη μέσα από έναν ξύλινο και στομφώδη πολιτικό λόγο, καθώς πιστεύουμε ότι η γλώσσα ενός αναρχικού αντάρτη πόλης, μπορεί να είναι απλή και περιεκτική απαντώντας στα καθημερινά ζητήματα που μας απασχολούν. Είμαστε σίγουροι πως τα πιο σημαντικά πράγματα λέγονται πάντα με τον πιο απλό τρόπο.

Επίσης ό,τι γράφουμε είναι αποτέλεσμα συζητήσεων και εμπειριών που συλλέξαμε από την συμμετοχή μας στην αναρχική διαρκή εξέγερση και σε καμιά περίπτωση δεν αποτελούν κάποια αλάνθαστη συνταγή σκέψης, ούτε οδηγίες χρήσης για την αναρχική βία.

Θεωρούμε πως η έκδοση του κειμένου «Το Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης» αποτελεί ένα απόσπασμα μιας ευρύτερης κουβέντας που δεν τελειώνει με την ανάγνωσή του, αλλά αντιθέτως ξεκινά...

Μαύρη Διεθνής

nouvelle guérilla urbaine anarchiste

ΤΟ ΝΕΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΗΣ

die neue anarchistische stadtsguerilla

new anarchist urban guerilla

la nuova anarchica guerilla urbana

den nye anarkiske urban guerrilla

la nueva guerilla urbana anarquista

anarkis baru perkotaan gerilya

Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης

Πώς δημιουργήθηκε το σκεπτικό των εκδόσεων "Μαύρη Διεθνής"

Σίγουρα έχουμε πολλά ακόμα να πράξουμε κι άλλα τόσα να πούμε. Το ζητούμενο πολλές φορές όμως είναι η απάντηση στο ερώτημα "πού στοχεύουμε;".

Από την πρώτη κιόλας μέρα της φυλάκισης του καθενός από εμάς δεν πάψαμε ποτέ να επιζητούμε τη συνέχιση παραγωγής του λόγου και των προταγμάτων μας. Μέσα από κείμενα, προκηρύξεις, σκέψεις, συζητήσεις πάνω σε άλλα κείμενα, μπροσούρες, μεταφράσεις... Φυσικά, δεν ξεχάσαμε ούτε ξεχνάμε ότι η θεωρία είναι ένα εργαλείο που μόνο όταν συνδυάζεται με την αντίστοιχη πράξη αποκτά το αυθεντικό της νόημα. Ποτέ δεν θελήσαμε να αρκεστούμε σε ακίνδυνες θεωρητικές αναζητήσεις, ούτε πιστέψαμε ότι οι πράξεις μιλάνε από μόνες τους.

Μπορεί να φυλάκισαν τα σώματά μας αλλά όχι τις ιδέες μας, τις αντιλήψεις και τις αξίες μας, που θα συνεχίσουν να δραπετεύουν μέσα από διάφορα εγχειρήματα ανυποταξίας.

Ένα από αυτά τα εγχειρήματα είναι η δημιουργία των εκδόσεων "Μαύρη Διεθνής", που στηρίζεται τόσο από εμάς, τα φυλακισμένα μέλη της Αναρχικής Επαναστατικής Οργάνωσης Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς, όσο και από ορισμένους συντρόφους που κάθε μέρα, κάθε στιγμή, ενσαρκώνουν έμπρακτα την αξία της ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ. Μαζί με αυτούς τους συντρόφους επιθυμούμε να δημιουργήσουμε ένα αναρχικό εκδοτικό πείραμα που δεν περιορίζεται μόνο στον ελλαδικό χώρο αλλά δοκιμάζει να διαχυθεί στο διεθνές δίκτυο αναρχικών, στην πραγματική Μαύρη Διεθνή, που

σήμερα εν έτει 2012 είναι πλέον μία εφικτή πραγματικότητα.... Άλλωστε μέσα από αυτή την προοπτική εμπνευστήκαμε και το όνομα των εκδόσεων, επιθυμώντας η "Μαύρη Διεθνής" να μην περιοριστεί σε ράφια και βιβλιοθήκες, αλλά να αναζητήσει το αυθεντικό της νόημα έξω στους δρόμους, εκεί που γράφεται η Ιστορία της Αναρχικής Ανταρσίας και της διαρκούς εξέγερσης.

Πώς λειτουργούν οι εκδόσεις "Μαύρη Διεθνής"

Κατά την πραγμάτωση των εκδόσεων συναντάμε δυσκολίες τις οποίες σκοπεύουμε να αντιμετωπίσουμε με ειλικρίνεια. Οι απόψεις μας για τα αυτοοργανωμένα, και προφανώς, αντιεμπορευματικά εγχειρήματα είναι πάγιες και μπορούν να επικοινωνηθούν εύκολα, με δυο λόγια. Δεν Πουλάμε, Μοιραζόμαστε. Για εμάς ιδεατό θα ήταν να λειτουργούν οι εκδόσεις με χρήματα απαλλοτριωμένα από τον εχθρό. Έτσι επιτυγχάνεται ευκολότερα όχι μόνο η έκδοση των βιβλίων, αλλά ουσιαστικότερα, η καλύτερη αξιακή σύνδεση του εγχειρήματος με τον Αναρχικό Αγώνα. Τώρα όμως ερχόμαστε αντιμέτωποι με την εξαναγκαστική συνθήκη του εγκλεισμού, η οποία δεν μας αφήνει χώρο ώστε να λειτουργήσουμε ακριβώς όπως θα επιθυμούσαμε. Αναγκαζόμαστε λοιπόν για τη χρηματοδότηση των εκδόσεων και τη διανομή των βιβλίων να βάλουμε ένα προαιρετικό αντίτιμο. Ένα αντίτιμο στο οποίο όμως μπορεί ο καθένας να παρέμβει με όποιον τρόπο επιθυμεί. Επεξηγηματικά, σε αυτοοργανωμένους χώρους η διάθεση των βιβλίων-εντύπων θα συνοδεύεται από ένα κουτί όπου ο καθένας θα μπορεί να συνεισφέρει ανεξαρτήτως της προτεινόμενης αξίας που θα έχει καθοριστεί από εμάς. Όσο για τα βιβλιοπωλεία, μπορεί κάλλιστα να χρησιμοποιηθούν οι εκδόσεις και ως εξάσκηση για απαλλοτρίωση...

Τα φυλακισμένα μέλη της Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς
και ο αναρχικός επαναστάτης Θεόφιλος Μαυρόπουλος

Μέρος Πρώτο

i) Μία συζήτηση που ξεκινάει...

Ακούγονται διάφορα και γράφονται άλλα τόσα. Παρ' όλα αυτά θεωρούμε πως οι έννοιες του αντικοινωνισμού, του νέου μηδενισμού (νιχιλισμός), του αναρχικού τερρορισμού, του αναρχοατομικισμού, που αποτελούν κάποια από τα βασικά νοήματα του νέου αναρχικού αντάρτικου παραμένουν ασαφή μέσα στο θόρυβο που έχουν προκαλέσει.

Στο παρελθόν, τόσο από μας ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς όσο και από άλλους συντρόφους, έχουν πραγματοποιηθεί αρκετές απόπειρες (προκηρύξεις, έντυπα, κείμενα) να περιγραφούν και να αναλυθούν τα παραπάνω ζητήματα, ώστε ν' ανοίξει μια συζήτηση. Μία συζήτηση που να δημιουργήσει χώρο για μία ζωντανή αναρχική διαλεκτική και να δώσει τέλος στις εικασίες, στις προκαταλήψεις και τις εύκολες φλυαρίες. Τώρα λοιπόν ως Συνωμοσία δοκιμάζουμε να εμφανίσουμε μία πιο συνολική πρόταση που αναλύει και θέτει ζητήματα για τις μορφές επίθεσης ενάντια στην εξουσία, τις μεθόδους αντιμετώπισης του κράτους, της χάραξης στρατηγικής, της επιλογής στόχων και της οργάνωσης παράνομων υποδομών που συγκροτούν τον εσωτερικό εχθρό για την ανατροπή του συστήματος.

Γράφουμε για τη θεωρητική και πρακτική διάδοση του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης. Μια τέτοια χειροπιαστή ανάλυση και προετοιμασία, θεωρούμε πως είναι απαραίτητη. Συνήθως σε πολλά αναρχικά κείμενα, υπάρχει ένα θεωρητικό κενό. Ένα κενό σκέψης στο οποίο αγνοείται παντελώς το πρακτικό στάδιο και καταλήγει σε έναν αυτοματισμό που εμφανίζει ως δια μαγείας την κοινωνική επανάσταση προ των πυλών.

Στο παρακάτω κείμενο δεν καταθέτουμε κάποια πρόταση για το πώς φανταζόμαστε τα πράγματα μετά από μία επανάσταση, αλλά παρουσιάζουμε τις σκέψεις μας για να οξυνθεί και να οργανωθεί η αναρχική επίθεση.

Δεν έχουμε πρόθεση να κουράσουμε τον αναγνώστη μέσα από έναν ξύλινο και στομφώδη πολιτικό λόγο, καθώς πιστεύουμε ότι η γλώσσα ενός αναρχικού αντάρτη πόλης, μπορεί να είναι απλή και περιεκτική απαντώντας στα καθημερινά ζητήματα που μας απασχολούν. Είμαστε σίγουροι πως τα πιο σημαντικά πράγματα λέγονται πάντα με τον πιο απλό τρόπο.

Επίσης ό,τι γράφουμε είναι αποτέλεσμα συζητήσεων και εμπειριών που συλλέξαμε από την συμμετοχή μας στην αναρχική διαρκή εξέγερση και σε καμιά περίπτωση δεν αποτελούν κάποια αλάνθαστη συνταγή σκέψης, ούτε οδηγίες χρήσης για την αναρχική βία.

Θεωρούμε πως η έκδοση του κειμένου «Το Νέο Αναρχικό Αντάρτικο Πόλης» αποτελεί ένα απόσπασμα μιας ευρύτερης κουβέντας που δεν τελειώνει με την ανάγνωσή του, αλλά αντιθέτως ξεκινά...

ii) Η επανάσταση του στομαχιού, η πολιτική δημαγωγία και η αναρχική κριτική

Για να γίνουμε ουσιαστικοί, πρέπει να εισέλθουμε μέσα στις λέξεις και να μιλήσουμε γι' αυτές. Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης, δεν το αποκαλούμε «νέο» χαρακτηρίζοντας την ηλικιακή του σύνθεση. Το ονομάζουμε νέο ως μία καινούργια αντίληψη, ως κάτι διαφορετικό απ' αυτά που έχουν ειπωθεί μέχρι τώρα, ως μια αλλιώτικη ματιά στα πράγματα, που δεν επιθυμεί να γρατσουνίσει την επιφάνεια, αλλά να φτάσει στην καρδιά του πολέμου με την εξουσία.

Χωρίς να είμαστε ιστορικοί θα δοκιμάσουμε να κάνουμε μια σύντομη αναδρομή στο παρελθόν της επαναστατικής σκέψης.

Παρακολουθώντας την πορεία της ιστορίας, συναντάμε συχνά βίαια ξεσπάσματα του λαού ενάντια στα καθεστώτα που τον κυβερνούσαν. Ξεσπάσματα που άλλοτε καταπνίγονταν στο αίμα από τους δήμιους της καταστολής κι άλλοτε ανέτρεπαν την τότε υπάρχουσα εξουσία.

Όλες αυτές οι αμέτρητες εμπειρίες κοινωνικής ανταρσίας τροφοδοτούν ως σήμερα την ιστορική εξέλιξη.

Γνωρίζουμε πως η κοινωνική ζωή είναι αποτέλεσμα των βίαιων μετασχηματισμών που συγκροτήθηκαν μέσα στη δίνη του κοινωνικού πο-

λέμου, δηλαδή στη βίαιη αντιπαράθεση συμφερόντων που πρόασπιζαν διαφορετικές τάξεις.

Το ζήτημα είναι ότι αυτές οι ιστορικές εμπειρίες αγώνα, που σίγουρα επηρέασαν τον τρόπο σκέψης μας, αποτελούν κομμάτι της ιστορίας ενός κόσμου που διαρκώς επαναλαμβάνεται και δεν τον αποδεχόμαστε.

Η συντριπτική πλειοψηφία των επαναστάσεων που εξιδανικεύονται τόσο από τους κομμουνιστές όσο και από πολλούς αναρχικούς για να επιχειρηματολογήσουν για το αναπόφευκτο της κοινωνικής απελευθέρωσης, καθοδηγήθηκαν από επαναστατικές πρωτοπορίες με σκοπό την αντικατάσταση της υπάρχουσας εξουσίας από τη δικιά τους. Ανάλογα με τις ιστορικές περιόδους και τα υποκείμενα που τις πραγματοποίησαν, η εκάστοτε εξουσία βαφτιζόταν άλλοτε δημοκρατική, άλλοτε λαϊκή δικτατορία του προλεταριάτου ακόμα και «αναρχική» (συμμετοχή αναρχικών της CNT στα υπουργεία της επαναστατικής κυβέρνησης της Ισπανίας το '36), παρέμενε όμως πάντα εξουσία μέσα στην οποία εκκολάπτονταν οι μελλοντικοί καταπιεστές.

Φυσικά θα ήταν ανόητο εκ μέρους μας να αντιμετωπίσουμε όλες αυτές τις επαναστάσεις με έναν καθολικό αφορισμό μέσα από το πρίσμα μιας «αναρχικής ιδεολογικής καθαρότητας». Όμως επίσης θα ήταν και πολύ «εύκολο» να τις πλαστογραφήσουμε ως «δικές» μας αποκόβοντας επιλεκτικά τις απελευθερωτικές στιγμές ρήξης από κείνες που κυοφορούσαν μέσα τους τις νέες εξουσίες.

Είναι σημαντικό να αντιληφτούμε πως τα βίαια ξεσπάσματα της κοινωνίας δεν αντιστοιχούν απαραίτητα με το αίτημα της απελευθέρωσης από την εξουσία.

Σε όλον τον κόσμο οι περισσότερες επαναστάσεις, ακόμη και οι θρησκευτικές και οι εθνικοαπελευθερωτικές, είναι οικονομικής - πολιτικής φύσης που απαιτούν βίαια την ικανοποίηση των αιτημάτων που προβάλλει η εκάστοτε ηγεσία τους. Έτσι, αργά ή γρήγορα, η πλειοψηφία του κόσμου συμβιβάζεται από τα ευκαιριακά υλικά ανταλλάγματα που τους προσφέρει η παλιά ή η νέα εξουσία. Καμία από αυτές τις επαναστάσεις δεν γίνεται για την καταστροφή της εξουσίας ή για την κατάργηση του κράτους.

Ιδιαίτερα σε περίοδο δημοκρατικών καθεστώτων, οι εξεγέρσεις του στομαχιού, που αναλώνονται σε οικονομίστικα αιτήματα, έχουν πάντα ημερομηνία λήξης και περίοδο ανακύκλωσης, καθώς στο στόχαστρό τους βρίσκονται τα αποτελέσματα της υλικής εξαθλίωσης και η διαφθορά της εξουσίας και όχι η πρωταρχική αιτία που τα παράγει, δηλαδή η ίδια η εξουσία.

Εμείς, ως αναρχικοί, πολλές φορές παρασυρόμαστε από το θόρυβο που παράγει η λαϊκή οργή και αδιαφορούμε για την έλλειψη οποιασδήποτε συνείδησης των μαζών που οδηγεί στην παρακμή των κοινωνικών εκρήξεων, αφήνοντάς μας μόνους στους δρόμους με τη σημαία μιας αναρχικής επανάστασης που για μια ακόμα φορά δεν έγινε.

Γι' αυτό πιστεύουμε πως χρειαζόμαστε κάτι νέο. Μία αλλιώτικη πρόταση, μια διαφορετική πιθανότητα, μια καινούργια προοπτική. Όχι για το πώς θα εξελιχθεί μια αναρχική εξέγερση, αλλά τουλάχιστον για το πώς θα αρχίσει.

Μία τέτοια κουλτούρα προσπαθούμε να αναπτύξουμε μέσα στους κύκλους του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης.

Οι παλιές κοινωνικο-ταξικές αναλύσεις επικεντρώνονται στην υλική εξαθλίωση, τεκμηριώνοντας τις αιτίες της στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Όμως αυτό που αγνοούν ή δε θέλουν να παραδεχτούν, είναι ότι το κράτος δεν είναι ένα τεχνητό εμπόδιο που μας φράζει το δρόμο για την ελευθερία και αρκεί να το διώξουμε για να την αποκτήσουμε. Πρέπει πρώτα απ' όλα να το διώξουμε από μέσα μας.

Όμως τελικά είναι πολύ πιο εύκολο να αποφεύγουμε ό,τι δεν μας αρέσει, λέγοντας ότι μας επιβλήθηκε και όχι ότι γεννήθηκε μέσα από την ίδια την κοινωνική μας ιστορία.

Άλλωστε αν η εξουσία είναι απλά μια αισχρή μειοψηφία εκμεταλλευτών, καταπιεστών και δολοφόνων, τότε πως μπόρεσε να επιβληθεί με τη βία πάνω στη συντριπτική πλειοψηφία του κοινωνικού συνόλου; Πώς μπόρεσε και απέκτησε τη δύναμή της, τον στρατό και την αστυνομία της;

Μήπως γεννήθηκε μέσα από την κοινωνική πεποίθηση ότι είναι αναγκαία; Μήπως προέκυψε ως πρόταση κοινωνικής οργάνωσης, συναντώντας την πλειοψηφική αποδοχή;

Δεν πιστεύουμε λοιπόν πως το κράτος είναι ένας εξωγενής παράγοντας που επιβλήθηκε από ένα αόρατο κέντρο εξουσίας πάνω στην κοινωνία, αλλά μια κατάσταση που γεννήθηκε μέσα σ' αυτήν.

Πρέπει να αντιληφτούμε πως ο τρόπος ζωής των ανθρώπων, διαμορφώνει την κοινωνική ηθική μέσα απ' την οποία διαμορφώνεται η πολιτική πραγματικότητα. Εκεί μέσα αναδύονται οι έννοιες εξουσία, κράτος, ιδιοκτησία, που θεσμοποιούνται σχηματίζοντας την ιεραρχία για να καταδυθούν και πάλι στην κοινωνία επισφραγίζοντας τον εξουσιαστικό τρόπο ζωής. Με λίγα λόγια κράτος και κοινωνία αναπτύσσουν μεταξύ τους, παρά τις αντιθέσεις τους, μια αμφίδρομη σχέση.

Άρα η συγκρότηση του κράτους και της εξουσίας είναι διαδραστικές έννοιες με την κοινωνία και δεν βρίσκονται έξω απ' αυτήν.

Ιδιαίτερα σήμερα στον σύγχρονο τρόπο ζωής, η εξουσία είναι ένα διάχυτο κοινωνικό εργοστάσιο παραγωγής συμπεριφορών, συνηθειών και αντιλήψεων και όχι αποκλειστικά μια ολιγαρχική ελίτ. Γι' αυτό η εξουσία στην τωρινή της μορφή, δεν κατέχει αποκλειστικά την παλιά πυραμιδική της μορφή, αλλά απεικονίζεται πλέον και ως ένα σύμπλεγμα κοινωνικών σχέσεων.

Θεωρούμε πως η αναρχική κριτική στους δυνάστες που βρίσκονται από πάνω μας είναι κάτι περισσότερο από δεδομένη. Είναι κατανοητή από τον καθένα που διαθέτει τον στοιχειώδη αυτοσεβασμό και την προφανή συνείδηση της κατάστασης. Η μορφή των σημερινών θεσμών, οι βουλευτές, τα κόμματα, οι δημοσιογράφοι, εισπράττουν συχνά την απόρριψη της κοινωνίας. Όμως το περιεχόμενο των θεσμών και η ίδια η εξουσία παραμένει στο απυρόβλητο ως μία αναγκαία έννοια για την κοινωνική οργάνωση της ζωής. Γι' αυτό όλο και περισσότερος κόσμος διαμαρτύρεται και ξεσπά βίαια απαιτώντας την εξυγίανση και την κάθαρση των θεσμών, αλλά όχι την κατάργηση της εξουσίας. Αυτό αποτελεί μια αναπόφευκτη συνέπεια των κοινωνικών εντάσεων, που ναι μεν αποδοκιμάζουν τη διαχείριση της πολιτικής εξουσίας, αλλά ορμώμενες αποκλειστικά από την καταπίεση των υλικών συνθηκών δεν εμβαθύνουν στη σκέψη, ότι όσο υπάρχει εξουσία με οποιοδήποτε προσωπείο, πάντα θα υπάρχει εκμετάλλευση.

Το στοίχημα λοιπόν για το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης, είναι η άσκηση μιας συνολικής κριτικής στο σύγχρονο τρόπο ζωής, κομμάτι του οποίου είναι η οικονομική καταπίεση και όχι το αντίστροφο.

Χρειαζόμαστε μια αναρχική κριτική απέναντι στις κοινωνικές αξίες που διέπουν τις ανθρώπινες σχέσεις και κυριαρχούν στο εσωτερικό τους μέσα από τις μικρές και τις μεγάλες αναπαραστάσεις της εξουσίας, στην οικογένεια, στο σχολείο, στη δουλειά, στην κατανάλωση, στις σχέσεις...

iii) Ο ταξικός πόλεμος είναι ξεπερασμένος

Εδώ λοιπόν είναι απαραίτητο να μιλήσουμε για την κοινωνία και το άτομο. Εμείς δηλώνουμε αντι-κοινωνιστές και έχουμε αναφερθεί εκτενώς στην αντίληψή μας για την κοινωνία. Παρόλα αυτά επειδή διαπιστώνουμε ότι η σύγχυση παραμένει σε αρκετά στόματα και αυτιά παράγοντας διαστρεβλωμένες ιδεοληψίες περί επαναστατικού ελιτισμού, εμείς από τη μεριά μας επιμένουμε χτυπώντας αυτήν την παρανόηση.

Καταρχάς με τον όρο κοινωνία σε καμία περίπτωση δεν ορίζουμε αποκλειστικά το αριθμητικό πληθυσμιακό σύνολο των ανθρώπων. Χαρακτηρίζουμε συνολικά το πλειοψηφικό πλαίσιο συμπεριφορών, παραδόσεων, ηθικής και συνηθειών, μέσα στο οποίο γίνονται αποδεκτές οι διεργασίες της εξουσίας. Για παράδειγμα οι έννοιες της ιδιοκτησίας, του πατριωτισμού, της θρησκείας, αποτελούν διάχυτες κοινωνικές αξίες βαθιά ριζωμένες μέσα στο «λαό» δίχως την ανάγκη επιβολής των νόμων και της κρατικής επιτήρησης.

Βέβαια, η πλειοψηφία της κοινωνίας, πέρα από την κοινή πεποίθηση που μοιράζεται για την αναγκαιότητα της εξουσίας, είναι ταυτόχρονα χωρισμένη σε τάξεις. Κοινωνικές τάξεις που δεν είναι περιχαρακωμένες η μία από την άλλη, όπως τους περασμένους αιώνες που επικρατούσε ο φυσικός αποκλεισμός από τα ανώτερα κλιμάκια της εξουσίας (πυραμιδική μορφή με βάση την καταγωγή και τα κληρονομικά δικαιώματα), αλλά συγκροτούν κατηγορίες ανθρώπων με βάση τη ρευστή θέση τους στην παραγωγή και την οικονομική τους επιφάνεια. Σήμερα λοιπόν οι άνθρωποι βρίσκονται σε διαρκή ταξική κινητικότητα λόγω της διάρθρωσης του σύγχρονου συστήματος. Η συμμετοχική μορφή του καπιταλισμού και οι πραγματικές ή πλασματικές ευκαιρίες επαγγελματικής εξέλιξης, διαμορφώνουν μια αυξομειούμενη κλίμακα που οι μικροαστοί μπορούν να γίνουν αφεντικά (αυτοδημιούργητοι επαγγελματίες και καριερίστες) και τα αφεντικά να ξεπέσουν σε μικροαστούς (πτωχεύσεις εταιρειών, αποτυχημένες επενδύσεις).

Όμως η ρευστή ταξική κινητικότητα, δεν είναι μόνο μια έννοια με στενά οικονομικούς - υλικούς όρους, αλλά περισσότερο ένας φαντασιακός δεσμός που συνδέει την κοινωνία στο όραμα του γρήγορου πλουτισμού, της υλικής επιτυχίας, της προσωπικής ανάδειξης. Ακόμα και τώρα με την οικονομική κρίση του συστήματος και την ολοένα αυξανόμενη τάξη των νεόπτωχων που προκύπτει, αυτό που αναβιώνει είναι το όραμα των παλιών υποσχέσεων και οι αναμνήσεις της πλασματικής οικονομικής ευημερίας που υπήρχε. Καμία ουσιαστική αυτοκριτική δεν έχει γίνει από το πλήθος των νεόπτωχων σε σχέση με τον προηγούμενο τρόπο ζωής τους και την απόρριψή του προς μία ελευθεριακή προοπτική. Οι περισσότερες σημερινές διαμαρτυρίες και η κοινωνική αγανάκτηση, θυμίζουν πιο πολύ το παράπονο ενός κακομαθημένου παιδιού που του πήραν από τα χέρια το δώρο που του έταζαν τόσο καιρό. Έτσι και από τους νεόπτωχους τους πήραν πίσω την άνεση των δανείων, των πιστωτικών καρτών, των μετοχών, των επενδύσεων, του καταναλωτισμού...

Γι' αυτό λέμε πως ακόμα και σε συνθήκες οικονομικής κρίσης κυβερνά ο μικροαστισμός, και ο ταξικός πόλεμος είναι μία ξεπερασμένη έννοια.

Γιατί για να υπάρχει πόλεμος πρέπει να υπάρχουν δύο αντιμαχόμενες πλευρές που συγκρούονται υπερασπίζοντας η κάθε μία για λογαριασμό της τα δικά της ξεχωριστά συμφέροντα. Αυτό σημαίνει ταξική ταυτότητα και συνείδηση. Σημαίνει ότι ο προλετάριος και ο εργαζόμενος επιτίθενται στα αφεντικά για να τα καταργήσουν και όχι για να προβιβαστούν οι ίδιοι στη θέση τους. Σημαίνει ότι υπάρχει η συνείδηση της καταπίεσης από την ύπαρξη μιας ταξικής κοινωνίας και όχι η δυσαρέσκεια και οργή, επειδή ο υλικός παράδεισος που τους υποσχέθηκαν οι διαφημίσεις είναι απατηλός και καταχρεωμένος.

Σημαίνει ότι οι καταπιεσμένοι πρεσβεύουν ένα διαφορετικό πολιτισμό και όχι ότι ζηλεύουν αυτόν που δεν μπορούν να αποκτήσουν.

Από τη δικιά μας αναρχική σκοπιά οι μόνοι που διαθέτουν σήμερα ταξική συνείδηση είναι τα μεγαλοαφεντικά που υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους και ορισμένες τίμιες αλλά γραφικές μειοψηφίες εργατιστών που τρέφονται με προλεταριακές φαντασιώσεις του παρελθόντος.

Φανταστείτε άλλωστε αν όλοι αυτοί οι διαμαρτυρόμενοι και αγανακτισμένοι, ικανοποιούνταν μισθολογικά και ανακτούσαν το μικροαστικό όνειρο του ενός εξοχικού, των δύο αυτοκινήτων, και των τεσσάρων τηλεοράσεων με μοναδικό αντίτιμο την ολοένα και μεγαλύτερη εξαθλίωση των μεταναστών, πόσο γρήγορα θα γυρνούσαν στο βολικό τους καναπέ. Κάπως έτσι άλλωστε χτίστηκε στη δεκαετία του '90 το «θαύμα της ελληνικής ανάπτυξης», πάνω στην αδιαφορία και το βόλεμα της ελληνικής κοινωνίας.

Τώρα, εφόσον η κοινωνία είναι χωρισμένη σε τάξεις (χωρίς όμως ταξική συνείδηση), κάποιος θα μπορούσε να πει ότι παρ' όλο τον αντικοινωνισμό μας, ίσως να αναγνωρίζουμε ως πιο κοντινές μας τις πιο καταπιεσμένες τάξεις και κοινωνικές κατηγορίες, όπως για παράδειγμα το πλήθος των ανειδίκευτων εργατών.

Και όμως, η οικονομική φτώχεια αρκετές φορές δεν ευνοεί την προοπτική της αναρχικής απελευθέρωσης. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι παλιότερα κάποια από τα φασιστικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα εγκαθιδρύθηκαν πάνω στη φτώχεια και την οικονομική ανέχεια, αφού πρώτα αυτοπροβλήθηκαν ως η λύση σωτηρίας και εξόδου από την κρίση. Πράγματι, συχνά οι εξαθλιωμένες μάζες έβλεπαν στο πρόσωπο του Χίτλερ ή του Μουσολίνι τους πνέτες - λυτρωτές τους. Άλλωστε ο ίδιος «ο φτωχός λαός» μέσω εκλογών ανέβασε αυτά τα καθάρματα στην εξουσία. Αυτό συμβαίνει γιατί για κάποιον που είναι οικονομικά απελπισμένος, συνήθως η προτεραιότητά του βρίσκεται στο να εξοικονομήσει με κάθε τρόπο τα απαραίτητα να ζήσει.

Δεν έχει τη διάθεση να σκεφτεί ότι υπάρχει μία διαφορετική πρόταση ζωής στην οποία δεν κυβερνά η ανισότητα και η εκμετάλλευση. Αυτό που τον απασχολεί είναι μία πρόταση ή έστω μία υπόσχεση που θα τον βγάλει τώρα από το αδιέξοδό του.

Φανταστείτε τι είναι πιο πειστικό σήμερα, ένα κήρυγμα μίσους ενάντια στους μετανάστες που «στερούν χιλιάδες θέσεις εργασίας από τους έλληνες ανέργους» και «αυξάνουν την εγκληματικότητα» ή μία αναρχική πρόταση που μιλάει για την κατάργηση της οικονομικής και μισθωτής σκλαβιάς; Εμείς θεωρούμε πως ο φόβος για ένα αβέβαιο οικονομικό μέλλον μαζί με τον θυμό παράγει ταυτόχρονα και τη συντηρητικοποίηση αρκετών ανθρώπων.

Γι' αυτό η φτώχεια και η ανέχεια δημιουργούν ευνοϊκές συνθήκες στους δημαγωγούς του λαϊκισμού και του πατριωτισμού, που σπεύδουν σε τέτοιες περιστάσεις, προωθώντας το ρατσισμό και την ξενοφοβία. Ας αναλογιστεί κανείς τα πρόσφατα ποσοστά της Χρυσής Αυγής στις εκλογές του 2012.

Έτσι συχνά, αρκετοί κυταπιεσμένοι που βλέπουν πως η ζωή τους αποδείχτηκε ναυάγιο, αρχίζουν το κυνήγι των πιο «εύκολων στόχων», όπως για παράδειγμα των μεταναστών χωρίς χαρτιά. Ιδιαίτερα σε περιοχές που συγκεντρώνονται τα χαμηλά στρώματα των κοινωνικών τάξεων ντόπιων και ξένων είναι πλέον συχνό το φαινόμενο της ενδοταξικής σύγκρουσης. Μιας σύγκρουσης που οφείλεται στην ασφυκτική κατάσταση που βιώνουν οι άνθρωποι σ' αυτές τις περιοχές. Από τη μια οι μετανάστες βλέπουν την Ελλάδα ως ενδιάμεσο σταθμό μεταβίβασης προς άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Όμως επειδή δεν έχουν χαρτιά έχουν «κολλήσει» εδώ. Έτσι ζουν στοιβαγμένοι σαν τα ζώα σε άθλια σπίτια, παρασιτούν οικονομικά, δέχονται την ωμή εκμετάλλευση από τους ντόπιους και δυστυχώς μία μερίδα από αυτούς αναπτύσσει κατάπτυστες συμπεριφορές και τσογλανιές, όπως βιασμούς, βίαιες τσαντιές και κλοπές ενάντια στις χαμηλές τάξεις των ντόπιων, καθώς οι τράπεζες και οι συνοικίες των πλουσίων φαντάζουν απρόσιτες σ' αυτούς.

Από την άλλη, ο ντόπιος πληθυσμός των χαμηλών τάξεων ζει και κινείται μαζί με τους μετανάστες στις ίδιες πολυκατοικίες, στους ίδιους δρόμους, στις ίδιες γειτονιές. Η διαφορετική κουλτούρα, η ασφυκτική συμβίωση σε συνθήκες πολυκοσμίας, η φτώχια, η κρατική προπαγάνδα, η νοοτροπία ενός αλαζονικού τοπικισμού σε συνδυασμό με κάποιες κατάπτυστες συμπεριφορές μεταναστών, οδηγούν σε ένα εκρηκτικό μείγμα ενδοταξικής σύγκρουσης.

Είναι εκεί που με τη συμβολή των οργανωμένων φασιστικών καθαρμάτων εκκολάπτεται το αυγό του φιδιού. Γι' αυτό οι περισσότερες περιοχές

που ξεσπούν ρατσιστικά πογκρόμ εναντίον των μεταναστών είναι οι γειτονιές που κατοικούν άνθρωποι από «χαμηλά» ταξικά στρώματα (Αιγάλεω, Κολωνός, Ρέντη, Ασπρόπυργος, Ελευσίνα κ.α.)

Επίσης, στα γνωστά γεγονότα που προκαλούνται στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα, συχνά συμμετέχουν μετανάστες (π.χ. Αλβανοί) οι οποίοι συμπεριφέρονται εξίσου ρατσιστικά με τους «έλληνες πατριώτες» ενάντια στους «σκουρόχρωμους» μετανάστες. Δηλαδή εκεί συναντάμε την απόλυτη έκφραση του νέου πολέμου των «φτωχών εναντίον των φτωχών».

Αυτό αποδεικνύει πως η ταξική θέση από μόνη της δεν παράγει συνείδηση, αλλά συχνά μπορεί να καταλήξει σε κανιβαλισμό.

Έτσι, για πολλούς από τους οικονομικά εξαθλιωμένους, αυτός ο κόσμος της εκμετάλλευσης και ο πολιτισμός του, μοιάζει σαν να είναι η μοναδική τους περιουσία που αξίζει να υπερασπίσουν. Όπως έχει γραφτεί κάπου: «Ποιοι φοβούνται πιο πολύ να αλλάξει ο κόσμος; Οι πιο φοβισμένοι»

iv) Ή λύκος ή αμνός

Στον αντίποδα της κοινωνίας βρίσκεται το άτομο. Όπως η κοινωνία δεν είναι απλά ένα πληθυσμιακό άθροισμα ανθρώπων, έτσι και η έννοια του ατόμου που προωθούμε μέσω του αναρχοατομικισμού δεν είναι μία αριθμητική μονάδα. Τόσο η κοινωνία όσο και το άτομο είναι κοινωνικοί όροι.

Το άτομο είναι η κοινωνική μονάδα που βρίσκεται σε πλήρη αλληλεπίδραση με το σύνολο, δέχεται αναρίθμητα ερεθίσματα, σκέψεις, αντιλήψεις και τα φιλτράρει εσωτερικά αποκτώντας μια ατομική συνείδηση. Εδώ είναι η διαφορά με την κοινωνία, καθώς αυτή η συνείδηση δεν ενσωματώνεται μέσα σε στατιστικές, δεν συγκροτεί την κοινή γνώμη, ούτε τη λαϊκή θέληση, αλλά ξεπερνά το καταφύγιο του κυρίαρχου μαζικού πολιτισμού.

Εμείς αναζητούμε το σημείο εκείνο, που το ατομικό μπορεί να συνδεθεί με άλλες ατομικότητες και να συγκροτήσει συλλογικές μειοψηφίες και αναρχικές κοινότητες δίχως αξιώματα, αρχηγούς και υποτελείς.

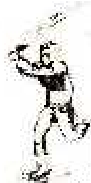
Το στοίχημα αυτών των αναρχικών μειοψηφιών είναι να μπορέσουν να διαχυθούν μέσα στον κοινωνικό ιστό και να διαβρώσουν τους δεσμούς του με

τον κυρίαρχο πολιτισμό. Η έννοια του αναρχο-ατομικισμού πραγματώνεται μέσα από τη διαρκή επιθετική παρέμβασή του στην κοινωνική ζωή και δεν εγκλωβίζεται σε ασκήσεις αυτάρκειας, αυτοεπιβεβαίωσης και ελιτισμού.

Ο αναρχο-ατομικισμός δεν μπορεί να υπάρξει έξω από την κοινωνία ως ασκητισμός, αλλά μόνο ενάντια στο εξουσιαστικό σύστημα των αξιών της. Παράλληλα προτάσσει τη συγκρότηση μειοψηφιών και κοινοτήτων, όχι ως νησίδων ελευθερίας, αλλά ως υποδομών επιθετικής δράσης.

Εδώ είναι και η διαφορά του αναρχο-ατομικισμού από την επαναστατική πρωτοπορία, αφού ο πρώτος θέλει να απελευθερώσει τη δύναμη και τη συνείδηση που υπάρχει στο κάθε άτομο, ενώ η δεύτερη θέλει να καθοδηγήσει τον κόσμο προς τη δική της συνταγή της επανάστασης.

Γι' αυτό, όταν χτυπηθεί από την καταστολή η επαναστατική πρωτοπορία, συνήθως το οικοδόμημά της καταρρέει καθώς η δύναμή της είναι περισσότερο ένας ενθουσιώδης παρασυρμός του πλήθους από συγκεκριμένα πρόσωπα - ηγέτες. Ενώ ο αναρχο-ατομικισμός επειδή αποτελεί μια προσωπική συνειδητή στάση ζωής, όσα πλήγματα κι αν δεχτεί παραμένει δραστήριος, αφού η αναρχική επανάσταση εκτός από συλλογικό πρόταγμα αποτελεί και προσωπική υπόθεση του καθενός. Είναι το σταυροδρόμι που το κάθε άτομο αναμετριέται με τη συνείδησή του και δίνει τέλος στην «άγνοια». Ο καθένας πλέον παίρνει την ευθύνη των πράξεών του και αποφασίζει με ποιόν τρόπο θα ζήσει. Ή σαν λύκος ή σαν αμνός που παραδίδεται αμαχητί για σφαγή.

ν) Οι ενδιάμεσοι κοινωνικοί αγώνες

Είναι γνωστή η άποψη αρκετών αναρχικών που υποστηρίζουν ότι μέσα από τις κοινωνικές συγκρούσεις, ανεξάρτητα από τις αιτίες που τις προκαλούν, γεννιέται η απελευθερωμένη συνείδηση. Είναι αυτοί που μιλάνε για το βίωμα της εξέγερσης και το ξεπέρασμα των ρόλων, μέσα από την οικειοποίηση της απελευθερωτικής βίας ενάντια στις δυνάμεις καταστολής.

Πράγματι πολλές φορές, ακόμα και σε τοπικούς αγώνες π.χ. Κερατέα, Λευκίμμη, Στρυμονικός, έχουν πραγματοποιηθεί συγκρούσεις με τα ΜΑΤ που έχουν φτάσει ακόμα και το επίπεδο της βίας που εκδηλώνεται στις μεγάλες πορείες στο κέντρο της πόλης.

Φυσικά, οι ενδιάμεσοι κοινωνικοί αγώνες, ανεξάρτητα από τη σφοδρότητα της σύγκρουσης, έχουν ημερομηνία λήξης που συντελείται με την ικανοποίηση των συντεχνιακών αιτημάτων ή οπισθοχωρούν και εγκαταλείπονται μπροστά στην αδιαλλαξία της εξουσίας και την ένταση της καταστολής.

Ας δούμε όμως τι είναι αυτό που κερδίζεται μέσα στις στιγμές των ενδιάμεσων κοινωνικών αγώνων. Καταρχάς υπάρχουν παραδείγματα που όταν οι ενδιάμεσοι κοινωνικοί αγώνες δεν έχουν ξεπεράσει τα όρια της νομιμότητας και πραγματοποιούνται διαπραγματεύσεις με την εξουσία, η παρουσία των αναρχικών αντιμετωπίζεται μουδιασμένα, αμήχανα και καμιά φορά εχθρικά (από τα κομματόσκυλα που ελέγχουν κάποιες κινητοποιήσεις, όπως στην περίπτωση των αγροτικών μπλόκων με τα τρακτέρ). Επίσης υπάρχουν περιπτώσεις κυρίως σε τοπικούς αγώνες (πριν αποκτήσουν βίαια χαρακτηριστικά) που οι ίδιοι οι αναρχικοί διακατέχονται από ενοχικό σύμπλεγμα και αποκρύπτουν ή σιγοψιθυρίζουν την πολιτική τους ταυτότητα, δηλώνοντας απλά π.χ. κάτοικοι της περιοχής ή εργάτες. Αυτό από μόνο του προφανώς δεν εκφράζει κάποια πολιτική θέση καθώς δεν σημαίνει κάτι ότι κάποιος είναι κάτοικος π.χ. Δραπετσώνας, εργαζόμενος, φοιτητής, άνεργος.... αλλά μοιάζει περισσότερο με την υπεκφυγή κάποιου που θέλει να γίνει αποδεκτός αποκρύβοντας τα πραγματικά του χαρακτηριστικά. Κάτι τέτοιο είναι αυτονόητο πως αποτελεί έναν ιδιότυπο «πολιτικαντισμό».

Αυτό λοιπόν που ισχυρίζονται αρκετοί κοινωνιστές - αναρχικοί είναι πως άνθρωποι που δεν είναι αναρχικοί, όταν μοιράζονται στιγμές δίπλα σε φλεγόμενα οδοφράγματα, σε κυνηγητά με μπάτσους, σε οδομαχίες, σε πετροπόλεμο, κάτι αλλάζει μέσα τους, και το βίωμα της εξέγερσης αφυπνίζει ως ένα βαθμό τη συνείδησή τους.

Λένε ακόμα πως όταν τελειώσει η περίοδος της έντασης κι αυτός ο κόσμος γυρίσει σπίτι του, τουλάχιστον τώρα ξέρει πως οι αναρχικοί δεν είναι «αλήτες που τα σπάνε» και αντίθετα πως οι μπάτσοι είναι ροπαλοφόρα γουρούνια.

Σίγουρα δεν μπορούμε να απαντήσουμε με βεβαιότητα σ' αυτήν την εκδοχή. Ζούμε όμως στην Ελλάδα που μέχρι στιγμής οι κοινωνικές συγκρούσεις τα τελευταία 30 χρόνια δεν έλειψαν. Περισσότεροι είναι αυτοί που έχουν κατέβει στο δρόμο κι έχουν πετάξει έστω μία φορά μία πέτρα στην αστυνομία, παρά αυτοί που δεν έχουν μυρίσει ποτέ δακρυγόνο.

Κι όμως η πραγματικότητα έχει δείξει, πως οι αντιφάσεις και η σύγχυση είναι πιο δυνατές από αυτά τα συγκρουσιακά βιώματα. Άνθρωποι που έχουν φάει ξύλο από τους μπάτσους, πιθανόν να είναι οι ίδιοι που ζητούν περισσότερη αστυνομία για την ασφάλεια της ιδιοκτησίας τους.

Άνθρωποι που έχουν κάτσει πίσω από το ίδιο οδόφραγμα με αναρχικούς, μπορεί να πιστεύουν πως οι αναρχικοί είναι «καλά παιδιά» αλλά επίσης θεωρούν πως υπάρχουν προβοκάτορες ανάμεσά τους. Άλλοι μπορεί να μας συμπαθούν γιατί τρέξαμε για τον αγώνα τους στην περιοχή τους και παράλληλα να σου πετάξουν στα μούτρα «εμείς οι έλληνες πρέπει να είμαστε ενωμένοι...» ενώ άλλοι την ίδια στιγμή που σου λένε ότι όλοι οι πολιτικοί είναι διεφθαρμένοι, μπορεί να εντοπίσουν την πέτρα του σκανδάλου στους σιωνιστές και στους ξένους.

Όμως πέρα απ' αυτές τις αντιφάσεις και τις γραφικότητες, πολλοί απ' αυτούς που κατεβαίνουν στις διαδηλώσεις στο δρόμο, είτε γιατί καταστρέφουν την περιοχή τους, είτε γιατί κάποιο νομοσχέδιο επηρεάζει άμεσα την τσέπη τους, όσα βιώματα και να αποκτήσουν η ιστορία δείχνει, πως γυρνούν στο σπίτι τους με θολή μνήμη και κενή πράξη. Είναι η συνολική διαδρομή της ζωής τους με τον καθημερινό εγκλωβισμό τους στην οικογένεια, στη δουλειά, στις οικονομικές υποχρεώσεις που πλέον τους χαρακτηρίζουν. Σχεδόν κανείς απ' αυτούς δεν είναι διατεθειμένος να μην μονοιήσει τις ταραχές μέσα στην καθημερινότητά του, ρισκάροντας μια απελευθερωτική αναδόμηση της ζωής του που θα εξέθετε σε κίνδυνο απώλειας, όλα όσα μέχρι σήμερα θεωρούσε δεδομένα, το σπίτι του, τη δουλειά του, τη νομική του ελευθερία. Έτσι αλλάζουν πλευρό συνεχίζοντας τον ύπνο τους μέχρι την επόμενη φορά που όταν βάλουν το χέρι στην τσέπη θα πιάσουν μόνο φόδρα.

Άλλωστε πόσες φορές κάποιο κοινωνικό κομμάτι κατέβηκε στο δρόμο να συμμετάσχει σε μία αναρχική πορεία; Πόσες φορές οι κάτοικοι μιας τοπικής κοινωνίας που στηρίχτηκαν από τους αναρχικούς στον αγώνα τους, έκαναν κάποια συγκέντρωση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αναρχικούς;

Γιατί μπορεί να ξέρουμε πως η αλληλεγγύη δεν εκφράζεται με ανταλλάγματα, αλλά τουλάχιστον οφείλει να είναι αμοιβαία.

vi) Η θεωρία του πυροκροτητή

Για να μην χαθούμε όμως στον ωκεανό των παραδειγμάτων και αποπροσανατολιστούμε από έναν πιθανό υποκειμενικό εμπειρισμό λόγω του αντικοινωνισμού μας, καλύτερα να προσεγγίσουμε το ζήτημα με μια πολιτική νηφαλιότητα.

Μια από τις πιο σημαντικές διαφορές ανάμεσα στο νέο αναρχικό αντάρτικο και στις παλιότερες μορφές του, είναι η αντίληψη της αντάρτικης δράσης ως πυροκροτητή - καταλύτη που ενεργοποιεί την κοινωνική έκρηξη.

Πολλές φορές έχουμε ακούσει και διαβάσει πως η δράση των αντάρτικων ομάδων, μπορεί να λειτουργήσει ως πυροκροτητής της κοινωνικής οργής και να τη μετατρέψει σε έκρηξη.

Εμείς αντίθετα δεν έχουμε διαπιστώσει κάτι τέτοιο. Η απόσταση ανάμεσα σ' αυτούς που έχουν επιλέξει να πάρουν τη ζωή στα χέρια τους και σ' αυτούς που την παρακολουθούν να περνάει μέσα από οθόνες δεν μικραίνει, ούτε ακυρώνεται από τη δράση των πρώτων. Στην πιο θετική εκδοχή της μετατρέπεται σε μια θεαματική εικόνα από τις ειδήσεις, που αποσπάττει ένα μικρό ή μεγάλο κομμάτι της κοινωνικής αποδοχής, παράγοντας όμως χειροκροτητές και όχι συνεργούς. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Ε.Ο. 17Ν που ενώ συγκέντρωνε πολύ μεγάλα ποσοστά συμπάθειας στα ευρύτερα στρώματα του κόσμου, όταν συνελήφθησαν κάποιοι αγωνιστές απ' την οργάνωση, δεν δημιουργήθηκε κάποιο έμπρακτο κοινωνικό ρεύμα αλληλεγγύης (εκτός από τις κινήσεις αλληλεγγύης κάποιων αριστερών και του αναρχικού χώρου). Οι περισσότεροι από τους «κοινωνικά συμπαθούντες» αρκέστηκαν στο να εκφράσουν τη συμπαράστασή τους δηλώνοντας σε γκάλοπ «ότι θεωρούν τα μέλη της 17 Ν, κοινωνικούς αγωνιστές» κι από κει και πέρα επέστρεψαν ήσυχα στον καναπέ τους.

Επίσης θεωρούμε πως το αξίωμα που ισχυρίζεται ότι μέσα από τις κοινωνικές συγκρούσεις γεννιέται η συνείδηση, γρατζουνάει την επιφάνεια δίχως να φτάνει στην ουσία. Ένα γεγονός, όπως οι οδομαχίες στο κέντρο της Αθήνας για την απόσυρση ενός νομοσχεδίου, δεν μπορεί να παράγει συνείδηση, ξέχωρα από την αιτία που το γέννησε και ώθησε τον κόσμο να κατεβεί στο δρόμο. Η εναντίωση στο τάδε νομοσχέδιο δεν θέτει υπό συνολική αμφισβήτηση την ηθική όλων των νόμων, αλλά στέκεται κριτικά απέναντι στο συγκεκριμένο «άδικο» διάταγμα που την έθεσε σε κίνηση.

Τόσο η συνθηματολογία όσο και τα αιτήματα «να φύγουν οι κλέφτες», «φέρτε πίσω τα κλεμμένα», μιλάνε τη γλώσσα του συγκεκριμένου και δεν απαιτούν τη συνολική κατάργηση ούτε των νόμων, ούτε του κράτους.

Σίγουρα μέσα στην πορεία των γεγονότων, πόσο μάλλον κατά την εκτροπή τους μέσα από τις συγκρούσεις με την αστυνομία, η συνείδηση εξελίσσεται, αποκτά ερεθίσματα και διευρύνεται, αλλά δεν αποχωρίζεται την αρχική της προέλευση, ούτε γίνεται αναρχική.

Αν ρωτήσει κάποιος πολλούς από τους οργισμένους διαδηλωτές, αν επιθυμούν να καταργηθεί η εξουσία, θα εισπράξει την απάντηση ότι πρέπει να γίνει κάθαρση στους θεσμούς, αλλά δεν μπορούμε να ζήσουμε δίχως εξουσία, γιατί θα υπάρξει χάος.

Άρα το γεγονός παράγει αντίδραση και όχι συνείδηση. Αντίθετα η συνείδηση παράγει γεγονότα. Πώς όμως προκύπτει αυτή η συνείδηση; Εμείς πιστεύουμε πως η συνείδηση κατακτιέται μέσα από τα πολυάριθμα ερεθίσματα μικρών και μεγάλων πράξεων της καθημερινότητας, που είτε λόγω βιωμάτων με διάρκεια (κοινωνικό περιβάλλον), είτε λόγω διαβασμάτων, σχηματοποιούν την επιθυμία, τις επιλογές και καθορίζουν την μετέπειτα ζωή του κάθε ατόμου.

Σπάνια μπορεί μία μολότοφ ή χίλιες πέτρες σε μία πορεία να πλάσσουν μία νέα συνείδηση σε ένα άτομο που κατέβηκε στο δρόμο για να διεκδικήσει ευνοϊκότερες συνθήκες εργασίας. Υπάρχει όλη η προηγούμενη διαδρομή στη ζωή του με τις επιλογές και τις συμβάσεις του που δεν ακυρώνονται εν μία νυκτί.

Πόσες ιδιαίτερα βίαιες κινητοποιήσεις, όταν τερματίστηκαν άφησαν πίσω τους έστω τους μισούς από τους συμμετέχοντες, σε μία μόνιμη εμπόλεμη συνθήκη με το κράτος; Δυστυχώς οι περισσότεροι επέστρεψαν στην κανονικότητά τους, σαν να μην συνέβαινε τίποτα.

Αντίθετα, συνήθως αυτοί που επηρεάζονται ριζοσπαστικά μέσα από τις κοινωνικές συγκρούσεις είναι μερικοί από το νεολαιίστικο κομμάτι των ανθρώπων που κατεβαίνουν στο δρόμο. Γιατί οι νέοι, όταν εισβάλλουν στις κοινωνικές εκρήξεις, μπαίνουν με αύτως ή άλλως διαφοροποιημένες συνειδησιακές αφετηρίες από ότι οι πιο «μεγάλοι». Δεν κουβαλάνε μαζί τους ούτε δέκα ούτε είκοσι χρόνια συμβάσεων, ηθικών συμβιβασμών και καταναγκαστικών συνθηκολογήσεων λόγω κοινωνικών και οικονομικών υποχρεώσεων.

Εκεί η αναρχική αντάρτικη δράση μπορεί όντως να λειτουργήσει ως «καταλύτης» σε αρκετούς από τους νέους που κατεβαίνουν στο δρόμο με ένα υπαρξιακό αίσθημα αμφισβήτησης, οργής, ανικανοποίητου. Παράλληλα, συχνά ούτε καν γνωρίζουν τα συντεχνιακά αιτήματα της εκάστοτε κινητοποίησης που συμμετέχουν. Απλά έλκονται από το διαφορετικό, έχουν έμφυτη ανυποταξία και δεν ενδιαφέρονται για ένα μέλλον με υποχρεώσεις, αναστολές και δεσμεύσεις. Αντίθετα ζουν το παρόν με όλη τους την ορμή. Αυτό ακόμα κι αν δεν γίνεται πλήρως συνειδητά, είναι μία αναπόφευκτη λειτουργία του σώματος και του πνεύματος που αναζητά την ένταση των στιγμών. Με απλά λόγια ένα τμήμα της νεολαίας που κατεβαίνει στις διαδηλώσεις (εκτός από τα οργανωμένα κομματόσκυλα) δεν κατεβαίνει ούτε για το μεσοπρόθεσμο, ούτε για το μνημόνιο, που μπορεί να μην γνωρίζει ούτε καν επακριβώς τι είναι, κατεβαίνει για το μπάχαλο και τις συγκρούσεις με τους μπάτσους.

Αξίζει κάποιος να συγκρίνει την ένταση της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008, που ήταν κατ' εξοχήν μία νεολαιίστικη αντιμπατσική εξέγερση, με τις πρόσφατες οικονομικές κινητοποιήσεις (με εξαίρεση τις κινητοποιήσεις της νύχτας 12[1] Φλεβάρη). Αυτές οι μειοψηφίες από το νεολαιίστικο κομμάτι, είναι πιθανόν να αυτονομηθούν και μέσα από την εμπειρία τους στις οδομαχίες και τη συναναστροφή τους με τους αναρχικούς κύκλους να αναζητήσουν τον εξεγερσιακό δρόμο της διαρκούς σύγκρουσης. Είμαστε πεπεισμένοι πως κάποιοι το έχουν κάνει ήδη...

Έτσι κι εμείς πριν οργανωθούμε στο νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης, εμπνευστήκαμε από τις άγριες οδομαχίες στα «αντιπολεμικά» στα «φοιτητικά» και από τις αντάρτικες ομάδες και τους συντρόφους του παρελθόντος, που παρά τις μεγάλες ή μικρές διαφωνίες που μπορεί να έχουμε με το λόγο τους, μας μετέδωσαν μέσα από την ιστορία και τις πράξεις τους την μοναδική αξία της επιλογής της άμεσης δράσης.

Από κει και πέρα επιστρέφοντας στην αντίληψη που εμφανίζει την αντάρτικη δράση ως πυροκροτητή κοινωνικών εκρήξεων, θεωρούμε πως όσοι τη διατυπώνουν, διαπράττουν επίσης το σφάλμα ενός υπολανθάνοντος ελιτισμού που συνήθως όμως αποδίδεται στο δικό μας ρεύμα.

Αυτό το λέμε, γιατί εμείς που αναλαμβάνουμε δράση, μέσα από το νέο αναρχικό αντάρτικο, δεν διατυπώσαμε ποτέ έναν άτυπο ελιτίστικο διαχωρισμό, που μας εμφανίζει να έχουμε αντιληφθεί τους σχεδιασμούς και τη στρατηγική της εξουσίας, εν αντιθέσει με την υπόλοιπη κοινωνία που απλά χρειάζεται ένα σπρώξιμο για να ξυπνήσει και να εξεγερθεί.

Εμείς, δεν πιστεύουμε πως σήμερα ο κόσμος πάσχει από άγνοια, ώστε να μην καταλαβαίνει το παιχνίδι της εξουσίας που διαδραματίζεται στην πλάτη μας και να χρειάζεται τους αναρχικούς για να τον αφυπνίσει μέσω της «καταλυτικής τους δράσης». Αντίθετα, όλοι γνωρίζουν τις μεθοδεύσεις της εξουσίας και απλώς με την παθητικότητά τους γίνονται συνυπεύθυνοι για την επικράτηση του πολιτισμού της κυριαρχίας.

Γι' αυτό άλλωστε ασκούμε έντονη κοινωνική κριτική μέσα από τις προκηρύξεις και το λόγο μας. Αυτό μπορεί να μας κάνει δυσάρεστους αλλά όχι ελιτιστές.

Όμως οι επαναστατικές θεωρήσεις που ισχυρίζονται ότι η κοινωνία βρίσκεται εν υπνώσει και η αναρχική δράση λειτουργεί ως καταλύτης μιας αόριστης κοινωνικής έκρηξης, διαπράττει κατ' αρχάς το σφάλμα να μιλάει

εξ' ονόματος του λαού. Επίσης ο ισχυρισμός τους, δεν εξηγεί από πού προκύπτει η διαφορά συνειδητοποίησης της κατάστασης από τους αναρχικούς σε αντίθεση με την κοινωνία. Πώς οι πρώτοι βλέπουν ξεκάθαρα το έγκλημα της εξουσίας ενώ οι δεύτεροι δεν το αντιλαμβάνονται ή δεν πιστεύουν στη δύναμή τους ν' αλλάξουν τη ζωή τους;

Είναι κάποιοι πιο έξυπνοι από κάποιους άλλους;

Είναι κάποιοι πιο τολμηροί από κάποιους άλλους;

Μα αυτό δεν είναι το αποκορύφωμα ενός υπολανθάνοντος ελιτισμού;

Εμείς χρησιμοποιούμε πολλές φορές στις προκηρύξεις μας τη βαριά πούλα της αγένειας μιλώντας για την παθητικότητα, την εθελοδουλία και την αδράνεια της κοινωνίας, γιατί αυτή είναι η υποκειμενική μας άποψη. Ποτέ όμως δεν διατυπώσαμε κάποια σκέψη μας, με την πεποίθηση της αντικειμενικής αλήθειας, που συναντάμε συχνά στα κείμενα παλιότερων μορφών του αντάρτικου και της κοινωνιστικής τάσης της αναρχίας που ισχυρίζονται πως η κοινωνία βρίσκεται ένα βήμα πριν την επανάσταση, μιλώντας ουσιαστικά εξ ονόματός της.

Εδώ θέλουμε να επισημάνουμε πως η αναφορά και η συμπάθεια μας προς το νεολαιίστικο ρεύμα, σε καμιά περίπτωση δεν το ανακηρύσσει ως το νέο επαναστατικό υποκείμενο του αναρχικού αντάρτικου πόλης που αντικαθιστά τα παλιά υποκείμενα της εργατικής τάξης.

Εμείς δεν πιστεύουμε ότι υπάρχει ένα συγκεκριμένο κοινωνικό υποκείμενο που αποτελεί το «εκλεκτό κομμάτι» της αναρχικής επανάστασης. Ξαναλέμε πως οι επιλογές είναι αυτές που καθορίζουν τον κάθε άνθρωπο.

Άλλωστε δεν φαντασιωνόμαστε το υποκείμενο της «άγριας νεολαίας» που κυριαρχούσε στην αναρχική σκέψη την περασμένη δεκαετία. Γιατί δυστυχώς ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας σήμερα βρίσκεται κι αυτό, μέσα στην αλλοτρίωση του σύγχρονου τρόπου ζωής. Παρόλο που δεν είναι δεσμευμένο στις πιστωτικές και τα δάνεια, συχνά ξημεροβραδιάζεται μπροστά στις οθόνες και τα πληκτρολόγια των υπολογιστών, ντύνεται όπως προστάζει η μόδα των διαφημίσεων, διασκεδάζει στους απρόσωπους πολυχώρους και αδιαφορεί για το τι συμβαίνει γύρω του.

Όμως μέσα από το κομμάτι της νεολαίας που σε πείσμα των καιρών εξακολουθεί να κατεβαίνει στις πορείες και στις διαδηλώσεις με άγριες διαθέσεις, πιστεύουμε ότι θα συναντήσουμε τους συντρόφους του μέλλοντος.

vii) Πολεμικές εξισώσεις

Από δω και πέρα προκύπτει ένα κομβικό ερώτημα σε σχέση με τη στρατηγική μας. Εκθέτοντας δημόσια τις σκέψεις μας, γίνεται αντιληπτό ότι θεωρούμε πως το έγκλημα της εξουσίας συντελείται μέσω της κοινωνικής συνυπευθυνότητας.

Η ελίτ της εξουσίας γνωρίζουμε πως είναι η ψυχρή καρδιά του συστήματος. Είναι όλοι αυτοί που συναντιούνται στις επαύλεις, στα πολυτελή γραφεία, στα γιότ, στα συνεδριακά κέντρα, στα μεγάλα ξενοδοχεία, στις δεξιώσεις μέσα στη χλιδή και στην πολυτέλεια συνοδευόμενη από στρατούς σωματοφυλάκων.

Όμως τα εκατομμύρια συνοδοιπόροι της βρίσκονται παντού, με άπειρα πρόσωπα. Με το πρόσωπο του εργάτη, του υπαλλήλου, του άνεργου, του μικροαστού, του μετανάστη, που μέσα από τη στάση και τη συμπεριφορά τους καθιστούν εφικτή την κυριαρχία των από πάνω.

Αυτή η κοινωνική συνυπευθυνότητα, δεν εξισώνει τον πόλεμο, αλλά σίγουρα καταργεί την ουδετερότητα. Δεν υπάρχουν αθώοι.

Γι' αυτό όλες οι επιθέσεις του νέου αντάρτικου πόλης, ασκούν μια σφοδρή κοινωνική κριτική στην αδράνεια και στην παθητικότητα που χαρακτηρίζει την πλειοψηφία του πληθυσμού και χτυπάνε τα ανάκτορα και τα σύμβολα της εξουσίας.

Κρατώντας λοιπόν σταθερή τη στόχευση των αξιωματούχων της εξουσίας, ταυτόχρονα μέσω της κριτικής μας αποδομούμε όλες τις γνωστές κοινωνικές ταυτότητες της μάζας, του λαού, του όχλου, των εργατών και των καταπιεσμένων, ως υποψήφιων συμμάχων μας και μεταθέτουμε το στοίχημα της διαρκούς εξέγερσης από τις συνθήκες, στις επιλογές.

Γι' αυτό λέμε πως το στοίχημα του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης, δεν είναι να συλλάβει την έννοια της εξέγερσης οικονομίστικα, δηλαδή με βάση μόνο τη δεινή θέση των καταπιεσμένων στην παραγωγική διαδικασία, αλλά πολύ πιο διευρυμένα. Το νέο αντάρτικο πόλης, δρα με βάση την αντίληψη ότι κάθε άτομο αποκτά τη συνειδησιακή του ταυτότητα, όχι από την ταξική του προέλευση, αλλά από τις επιλογές του. Εξεγερμένος ή υποταγμένος, αντάρτης ή παραιτημένος, άνθρωπος ή εθελόδουλος.

Μεταφέρουμε την αναρχική διαδικασία πολύ πιο βαθιά από την οικονομική ανισότητα και εκμετάλλευση.

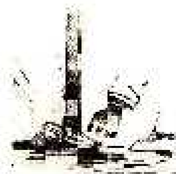
Για μας η αναρχική διαρκής εξέγερση, πέρα από τους υλικούς όρους για την απελευθέρωση της ζωής, αποκτά και αισθαντικά κριτήρια για την ποιοτική απελευθέρωση της ύπαρξής μας.

Με αυτόν τον συλλογισμό επικεντρώνουμε τη δύναμη των επιθέσεών μα ενάντια στις εξουσιαστικές σχέσεις που γεννάνε την οικονομική λεηλασ και δεν χανόμαστε σε οικονομίστικες αναλύσεις.

Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλεων είναι πρώτα απ' όλα ένα αισθαντικ βίωμα, μια υπαρξιακή συνείδηση κι όχι μια πολιτική εξίσωση οικονομ κών όρων.

Βρισκόμαστε πέρα και έξω από τη λογική του στρατευμένου κοινωνικο αγωνιστή που «υποφέρει» μαζί με τον «ταλαίπωρο λαό» ο οποίος για μα είναι συνυπεύθυνος για το χαλινάρι που του έχουν φορέσει.

Στο μυαλό μας κατοικεί η ιδέα και το συναίσθημα ενός πλούσιου κόσμο επιθυμιών με έντονα βιώματα, που η θέαση της ζωής ως μια ατελείωτ ελεύθερη περιπλάνηση είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της σκέψης μας.

viii) Η «δικαιοπραξία» της μάζα
και το «αδιέξοδο» των μειοψηφιώ

Σήμερα με την ολοένα και αυξανόμενη οικονομική κρίση, έν κομμάτι από την κοινωνιστική τάση της αναρχίας, αποδέχετα σχεδόν άκριτα τη δικαιοπραξία του μαζικού κινήματος. Δηλαδή γι' αυτό τον κύκλο των αναρχικών, η μαζικότητα των κοινωνικών αγώνων λειτουρ γεί ως απαραίτητη προϋπόθεση για την ηθική νομιμοποίηση της εξέγερσης

Αντίθετα, όταν μια μικρή μειοψηφία οπλισμένων ατομικοτήτων, αποφα σίσει να βάλει τέρμα στην αδράνεια και στην παραίτηση, η πράξη της συ νήθως χαρακτηρίζεται ως ελιτισμός, πολιτική αυτοεπιβεβαίωση, άσκησ αδρεναλίνης.

Έτσι τα τελευταία χρόνια η καταδρομική επίθεση 15-20 κουκουλοφόρω με βαριοπούλες και πέτρες για να σπάσουν μία τράπεζα, ή ο εμπρησμό μιας αντιπροσωπείας πολυτελών αυτοκινήτων από 2-3 συντρόφους, συνή θως απομονώνονται απ' αυτούς τους κύκλους δίχως καν να εξετάζεται τ περιεχόμενα των προκηρύξεων που συνοδεύουν κάθε ενέργεια. Αντίθετ μια κίνηση που συγκεντρώνει το «μαζικό» ενδιαφέρον ακόμα και σε τοπικ επίπεδο, (αγώνας για τη διάσωση ενός πάρκου, για το κατέβασμα κεραιώ κινητής τηλεφωνίας), αμέσως γίνεται το σήμα κατατεθέν γι' αυτούς του αναρχικούς.

Τι κι αν οι «μαζικοί» κοινωνικοί αγώνες ζητούν την απομάκρυνση των σκουπιδιών απ' την περιοχή των κατοίκων που διαμαρτύρονται, ενώ η μειοψηφική δράση των εμπρηστών - συντρόφων παλεύει για την απομάκρυνση της εξουσίας από τη ζωή μας.

Εδώ καταργείται η διαλεκτική και δεν υπάρχει παρά μόνο το ζύγι του εμπόρου των ιδεολογιών που μετράει τον αγώνα σε ποσότητα συμμετοχών. Κι ενώ οι δύο αυτές μορφές αγώνα, ο μαζικός και ο μειοψηφικός δεν είναι στην ουσία ανταγωνιστικές μεταξύ τους, οι θιασώτες της ποσότητας και της φιλοδοξίας για λαϊκή αποδοχή, αποστρέφονται τον μειοψηφικό αγώνα, προσπαθώντας να τον ενταφιάσουν στην πολιτική απομόνωση. Αυτό συμβαίνει γιατί ο μειοψηφικός αγώνας διαλύει τις αναστολές που διαδίδουν οι επαγγελματίες ρεφορμιστές για την ανάληψη βίαιης δράσης μόνο σε συνθήκες μαζικού κινήματος και απαντάει με τις πράξεις του στο εδώ και τώρα, αφήνοντάς τους εκτεθειμένους στην μικροπολιτική τους.

Γι' αυτούς είναι δεδομένο πως μια κοινωνική εξέγερση είτε κερδίσει τα αιτήματά της, είτε υποχωρήσει εξαιτίας της καταστολής, έχει διεξαχθεί με σωστούς στρατηγικούς όρους. Παρατηρείστε πόσες φορές έχει γίνει ουσιαστικός απολογισμός μετά το τέλος μιας μαζικής κινητοποίησης, ώστε να εντοπιστούν τα θετικά και τα αρνητικά στοιχεία σε πολιτικό και οργανωτικό επίπεδο. Συνήθως υπάρχουν επινίκια και θριαμβευτικά κείμενα, διακοσμημένα με συγκρουσιακές φωτογραφίες, με ελάχιστη κριτική και έντονο το στοιχείο της προσμονής του νέου γύρου των μαζικών αγώνων. Και ο κύκλος της επανάληψης τρέφεται από τις σάρκες του και συνεχίζεται, δίχως να εξελίσσεται.

Ιδιαίτερα σήμερα παρατηρούμε μία έντονη στροφή, ακόμα και στην συνθηματολογία των κοινωνιστών αναρχικών προς την κομμουνιστοποίηση. Είναι χαρακτηριστική η αριστερή μετάλλαξη ορισμένων αναρχικών αντιλήψεων και συνθημάτων που ακούγονται στις πορείες και στις διαδηλώσεις με σκοπό την ευρύτερη λαϊκή αποδοχή. Για παράδειγμα η αναρχική αιχμή της άρνησης εργασίας που εκφραζόταν παλιότερα με το σύνθημα «τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά, καμιά ειρήνη με τα αφεντικά» υποχώρησε μπροστά στη ρεφορμιστική εκδοχή του δικαιώματος στη δουλειά μέσω της αλλαγής του συνθήματος σε «τρομοκρατία είναι να ψάχνεις για δουλειά, καμιά ειρήνη με τα αφεντικά». Είναι κοινό μυστικό πως λόγω της οικονομικής κρίσης και της κοινωνικής δυσαρέσκειας, κάποιοι «αναρχικοί» θεωρούν πως τώρα είναι η μεγάλη ευκαιρία να «ανοίξει» το κίνημα και να διευρυνθεί σε ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια. Εμείς από τη δικιά μας μεριά, μαχόμαστε για τη διάχυση της αναρχικής πρακτικής θεωρίας, όμως ούτε θα αλλοιώ-

σουμε τις αξίες μας, ούτε θα υποδυθούμε κάτι διαφορετικό από αυτό που είμαστε για να γίνουμε αποδεκτοί και αρεστοί στον πολύ κόσμο. Είμαστε αναρχικοί της πράξης και είμαστε περήφανοι γι' αυτό. Καμία τακτική και καμία στρατηγική για την απόκτηση μεγαλύτερης κοινωνικής επιρροής δεν μπορεί να σταθεί ικανή να μας μεταπείσει για να καταφύγουμε σε τεχνάσματα απόκρυψης είτε των αναρχικών προθέσεων και επιθυμιών μας, είτε της παραχάραξης των προταγμάτων μας για την καταστροφή της εξουσίας και της κοινωνίας της.

Παρ' όλα αυτά το νέο αντάρτικο πόλης, είτε στο ζενίθ των χτυπημάτων του, είτε στο ναδίρ της δράσης του, λόγω συλλήψεων και φυλακίσεων, για τους κύκλους του ρεφορμισμού αποτελεί εξ ορισμού μια λάθος και αδιέξοδη στρατηγική.

Παράλληλα δεν έχουν λείψει κάποιες φορές οι υπόνοιες από τους ρεφορμιστές ψευτοαναρχικούς, πως οι αντάρτικες επιθέσεις ευθύνονται σε συγκεκριμένες χρονικές περιόδους για την καταστολή που εξαπολύεται ενάντια στο αντιεξουσιαστικό κίνημα. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση της πολεμικής που είχε δεχτεί μία από τις πρώτες ομάδες του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης, οι «Συμμορίες Συνείδησης» που επιτίθονταν καταδρομικά συνήθως σε αστυνομικά τμήματα (Α.Τ. Αιγάλεω, Α.Τ. Περάματος, Οικονομικές υπηρεσίες της Αστυνομίας στην Ν. Φιλαδέλφεια) και είχαν πυρπολήσει ολοκληρωτικά δύο τρένα του ΗΣΑΠ καθώς και ένα πολυκατάστημα. Ήταν παράλληλα η εποχή που πραγματοποιούνταν αντίστοιχα επιθέσεις φασιστών σε αυτοοργανωμένους χώρους. Τότε κάποιοι γραφικοί ψευτοαναρχικοί - τυφλοπόντικες ισχυρίζονταν πως τα πεσίματα των φασιστών είναι αντίποινα για τις επιθέσεις στα αστυνομικά τμήματα.

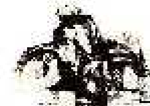
Δηλαδή, αυτοί οι «αναρχικοί» αντί να οργανωθούν και να απαντήσουν επιθετικά στους φασίστες, απέδιδαν ευθύνες και δημιουργούσαν ένα κλίμα εσωστρέφειας και ηττοπάθειας. Τέτοιες τεχνικές χρησιμοποιεί και το ΚΚΕ όταν καταγγέλλει ότι τα «μπάχαλα τα προκαλούν οι κουκουλοφόροι για να δώσουν πάτημα στην καταστολή ενάντια στο λαϊκό κίνημα».

Όμως η καταστολή υπάρχει, όσο θα υπάρχει και κράτος. Το να ρίχνεις την ευθύνη σε κάποιους ότι προκαλούν με τη δράση τους την καταστολή, την ίδια στιγμή που και εσύ ο ίδιος υποστηρίζεις τον πόλεμο ενάντια στην εξουσία, είναι τουλάχιστον αντιφατικό. Είναι αναμενόμενο ότι η δράση φέρνει αντίδραση. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε ως αναρχικοί της πράξης, είναι να είμαστε προετοιμασμένοι γι' αυτήν την αντίδραση και οι επιθέσεις μας να πληρούν τις στρατηγικές προϋποθέσεις που ευνοούν την υπόθεση της ανατροπής και της διαρκούς εξέγερσης.

Μέρος Δεύτερο

i) Πρακτική Θεωρία

Οποιος θέλει να είναι συνεπής με τον εαυτό του, όταν μιλάει για την αναρχική διαρκή εξέγερση, πρέπει να συμπεριλαμβάνει στην σκέψη του δύο στοιχεία: Τη θεωρητική αλλά και την πρακτική προετοιμασία της. Όλες οι σκέψεις που παρουσιάστηκαν στο πρώτο μέρος, όλοι οι προβληματισμοί, οι αμφισβητήσεις, τα συμπεράσματα, τα ερωτήματα, μένει να δοκιμαστούν στο υλικό πεδίο της πράξης. Μιας πράξης που δεν προκύπτει από το πουθενά ως συνέπεια μιας ξαφνικής επιφοίτησης αναρχικής συνείδησης, αλλά σχεδιάζεται και εφορμά δίπλα στην εξέλιξη των θεωρητικών συλλογισμών δημιουργώντας μια σχέση αλληλεπίδρασης.

Εδώ λοιπόν θα δοκιμάσουμε να εκθέσουμε κάποιες σκέψεις και προτάσεις που αφορούν την προπαρασκευή της αναρχικής αντάρτικης πρακτικής που γεννιέται και κατακτιέται μέσα από τον καθημερινό αγώνα και την κίνησή μας μέσα στους αναρχικούς κύκλους.

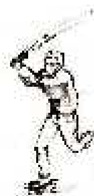
Ξεκινώντας είναι σημαντικό να ξεκαθαρίσουμε πως το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης δεν είναι μια αναμέτρηση ιδεών. Είναι μια συμπλοκή διαρκείας με συνειδησιακούς και υλικοτεχνικούς όρους. Μια συμπλοκή που η αναρχική βία δεν προκύπτει απλά ως μία αντανακλαστική κίνηση, αλλά αποτελεί μια πρακτική που διαρκώς συζητιέται, εξελίσσεται, εμπλουτίζεται, οργανώνεται, σχεδιάζεται.

Για μας δεν υπάρχει αναρχική δράση δίχως βία.

Όλοι οι δυνάστες της ζωής μας και τα εκατομμύρια συνοδοιπόρων τους δεν πρόκειται μέσω μιας διαλεκτικής προσέγγισης και επιχειρηματολογίας να συγκλονιστούν εκ βάθρων και να εγκαταλείψουν την εξουσία, τα συμ-

φέροντα και τις συνήθειές τους για να περάσουμε σ' έναν κόσμο δίχως δούλους και αφέντες.

Εμείς από τη μεριά μας πρέπει να οργανωθούμε, να μιλήσουμε για τακτικές και στρατηγικές αγώνα, για τις προφυλάξεις απέναντι στην αστυνομία, για τις επιθέσεις μας ενάντια στον εχθρό και για την αναμόρφωση της κουλτούρας του αναρχικού χώρου με ξεκάθαρα και εξεγερσιακά χαρακτηριστικά.

ii) Ο μύθος της «κοινωνικής αντιβίας»

Έχει γραφτεί πολλές φορές ότι «ο σκλάβος, ο εκμεταλλευόμενος, ο καταπιεσμένος, βρίσκεται πάντα σε θέση "νόμιμης" άμυνας, επομένως η βία ενάντια στον αφέντη είναι πάντα ηθικά δικαιολογημένη».

Πολλές φορές όμως, αυτή η διαπίστωση που είναι σχετικά κοινή σε όλες τις τάσεις της αναρχίας, λειτουργεί διαχωριστικά ως προς την αντάρτικη βία. Κατασκευάζει δικούς της ηθικούς φραγμούς και χαρακτηρίζει ενέργειες που προέρχονται από το πιο μαχητικό εξεγερσιακό κομμάτι της αναρχίας, ως φετιχισμό της βίας.

Αυτό ξεκινάει από το συλλογισμό εκείνων των αναρχικών που θέλουν να αντιλαμβάνονται τη βία δικαιολογημένη μόνο στην αμυντική της μορφή. Είναι ενδεικτικό ότι στην Ελλάδα σε πολλά αναρχικά κείμενα επικρατεί η χρήση του όρου «κοινωνική αντιβία» για να περιγραφούν ή να αναλυθούν εξεγερτικές δράσεις που συμβαίνουν συνήθως εντός του μαζικού κινήματος.

Μόνο και μόνο η χρήση της ορολογίας «κοινωνική αντιβία» δείχνει το άγχος αυτών που την χρησιμοποιούν, να δικαιολογήσουν ηθικά τη χρήση βίας με κριτήριο τη μαζικότητά της. Η βία μίας μικρής ή μεγάλης ομάδας ατόμων εν μέσω μιας διαδήλωσης χιλιάδων ανθρώπων, βαπτίζεται «κοινωνική», ώστε να εμφανιστεί ως κοινά αποδεκτή από το σύνολο των διαδηλωτών, ενώ το πρόσημο του «αντι» που μπαίνει μπροστά από τη βία επιχειρεί να αντιστρέψει και να απαλείψει το «ένοχο» και βεβαρυμμένο νόημά της.

Όμως όλοι μας έχουμε εμπειρία από πορείες και συγκρούσεις. Έτσι γνωρίζουμε πως όταν επιτιθέμεθα στην αστυνομία, ή σε τράπεζες, αρκετοί από τους διαδηλωτές φοβούνται και απομακρύνονται, άλλοι γιουχάρουν, κάποιοι «πιάνονται αλυσίδες» και προσπαθούν να μας εμποδίσουν, μερικοί χειροκροτάνε είτε ειρωνικά, είτε υποστηρικτικά, και άλλοι, κυρίως νεο-

λαίοι, γουστάρουν και «χώνονται» μαζί μας. Ένα μωσαϊκό συμπεριφορών από ένα ψηφιδωτό κόσμου που σε καμιά περίπτωση δεν μπορούμε να το χαρακτηρίσουμε ομοιογενές. Γι' αυτό το βρίσκουμε αυθαίρετο, οι βίαιες πρακτικές μας να βαπτίζονται κοινωνικά αποδεκτές προσποιούμενες ότι «χαίρουν της πλειοψηφικής εκτίμησης».

Αν ο όρος «κοινωνική αντι-βία» βασίζεται στο γεγονός ότι η πράξη της βίας εκδηλώνεται εντός του κοινωνικού πεδίου, τότε εμείς προσθέτουμε ότι όλες οι πράξεις απ' τις πιο συνωμοτικές μέχρι τις πιο δημόσιες, διαδραματίζονται εντός κοινωνικού πεδίου, οπότε και η τοποθέτηση ενός εκρηκτικού μηχανισμού από μια αναρχική ομάδα θα πρέπει κι αυτή να ονομάζεται «κοινωνική». Συνήθως όμως αυτές οι μειοψηφικές αντάρτικες πρακτικές παραμερίζονται και απομονώνονται από μία μερίδα των αναρχικών κύκλων. Όμως εμείς δε θέλουμε να ψαλιδίσουμε τις έννοιες για να χωρέσουν σε κομψές λέξεις. Ούτε θέλουμε να τους αφαιρέσουμε την ευθύτητα του περιεχομένου για να τις στολίσουμε με την ευγένεια και την μετριότητα του κοινά αποδεκτού. Η αναρχική βία ήταν, είναι και θα είναι για μας πάντοτε εξεγερσιακή και αντι-κοινωνική. Είναι μια προσβολή κι ένα χαστούκι ενάντια στις κοινωνικές συμβάσεις και στον πολιτισμό της υποκρισίας.

Όσο για την έννοια της «αντι βίας» πραγματικά είναι ίσως ο πιο αδόκιμος όρος καθώς άθελά του παραπέμπει στην έννοια του «ειρηνισμού».

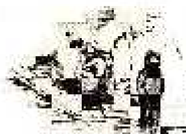
Όσοι τη χρησιμοποιούν, θέλουν προφανώς να διαχωρίσουν την απελευθερωτική βία από την κρατική βία της αστυνομίας. Όμως η βία δεν είναι αποκλειστικά προνόμιο των κρατικών λειτουργών, ώστε να την απορρίψουμε με τον αφορισμό του «αντί». Περισσότερη σύγχυση δημιουργείται έτσι και προκαλούνται καχυποψίες ότι με το λεκτικό περιτύλιγμα της «αμυντικής κοινωνικής αντι-βίας» κάποιοι προσπαθούν να κερδίσουν τη λαϊκή αποδοχή κάνοντας εκπτώσεις στο νόημα της αναρχικής δράσης. Όμως η πέτρα στα μούτρα ενός μπάτσου, όσο «αντί» και να κολλήσουν κάποιοι μπροστά της, είναι και παραμένει μια πανέμορφη πράξη εξεγερτικής βίας.

Επίσης χαρακτηριστική είναι η εμμονή κάποιων αναρχικών, που περιορίζουν τη δικαιολόγηση της χρήσης βίας μόνο στην αμυντική της διάσταση. Δηλαδή αυτοί ισχυρίζονται πως επειδή το κράτος μας επιτίθεται, εμείς είμαστε αναγκασμένοι να αμυνθούμε.

Όμως εφόσον όλες οι τάσεις της αναρχίας υποστηρίζουν τον πόλεμο ενάντια στην εξουσία, είναι αυτονόητο ότι σε μια εμπόλεμη κατάσταση δεν υπάρχει κανείς που διαρκώς αμύνεται. Ο πόλεμος είναι μια διαρκής

συνθήκη μάχης, άλλοτε επιτίθεσαι άλλοτε αμύνεσαι. Ούτε ισχύει το αυθαίρετο ευφυολόγημα ότι το κράτος είναι αυτό που επιτίθεται πρώτο στην κοινωνία, γιατί όπως έχουμε διατυπώσει στην προηγούμενη ενότητα, το κράτος δεν είναι ένας μονοκόμματος εχθρός, αλλά ένα σύμπλεγμα σχέσεων και αξιών που βρίσκεται σε διαδραστική σχέση με την κοινωνία, άλλοτε με μεγάλες περιόδους συναίνεσης κι άλλοτε με δυνατές στιγμές έντασης μαζί της.

Η επιχειρηματολογία λοιπόν που στηρίζει ότι η εξεγερτική βία είναι αμυντική, θυμίζει την παιδαριώδη προσπάθεια κάποιου να δικαιολογηθεί με το πρόσχημα ότι «ο άλλος ξεκίνησε πρώτος να χτυπάει» και θέλει να αυτοπροβληθεί ως ο αδύναμος της υπόθεσης για να αποσπάσει συμπάθειες. Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης κρατιέται μακριά από τέτοιες δικαιολογίες και λογικές θυματοποίησης. Όσοι αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας ως κομμάτι του, είμαστε πεπεισμένοι για ένα πράγμα: Η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση.

iii) Αναρχικός Τερρορισμός

Ξεπερνώντας λοιπόν την ηθικολογία που έχει αναπτυχθεί για την αναρχική αντάρτικη βία, προχωράμε στο επόμενο βήμα. Δεν είναι αρκετό να μιλάς για δράση, πρέπει ο ίδιος να γίνεις η δράση. Συχνά στις προκηρύξεις μας έχουμε αναφερθεί στην έννοια του αναρχικού τερρορισμού. Για μας ο αναρχικός τερρορισμός είναι το ξεπέρασμα της πιστοπάθειας και του φόβου. Είναι το όπλο που στρέφεται ενάντια στον φονιά. Δεν έχουμε την υπομονή να περιμένουμε το επόμενο κρούσμα αστυνομικής βαρβαρότητας για να απαντήσουμε με τη δική μας βία. Με τον αναρχικό τερρορισμό περνάμε πρώτοι στην επίθεση.

Μέσα από τις επιθέσεις μας ενάντια στο σύστημα μεταφέρουμε το φόβο στο αντίπαλο στρατόπεδο. Κάνουμε τους εξουσιαστές, τα αφεντικά, τους πλούσιους, τους δημοσιογράφους, τους δικαστές, τους μπάτσους να ανησυχούν και να κοιτούν διαρκώς πίσω τους. Κάθε «ύποπτο όχημα» μία «τυχαία» μηχανή που περνά από δίπλα τους, ένας «περίεργος» που κάπου ίσως τον έχουν ξαναδεί, μία «αστάθμητη» κίνηση, μπορεί να είναι ένας αγγελιαφόρος οργής, έτοιμος να ξεσπάσει καταπάνω τους με όλη του τη δύναμη. Τη δύναμη της αναρχίας απέναντι στην τάξη που εκπροσωπούν και υπηρετούν.

Παράλληλα μέσω του αναρχικού τερρορισμού μεταφέρουμε όλο τον πόνο και τη θλίψη που έχουμε νιώσει για τους νεκρούς και φυλακισμένους συντρόφους μας στα σπίτια των εχθρών μας.

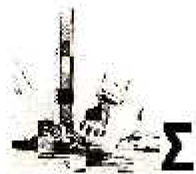
Τώρα θα νιώσουν και οι ίδιοι την απώλεια και το φόβο, θα μάθουν να ζουν μ' αυτό. Είναι η δικιά μας εκδίκηση για όλα όσα έχουν υποστεί τα αδέλφια μας σε όλον τον κόσμο. Είναι η ανταπόδοση του τρόμου. Γι' αυτό προωθούμε την έννοια του αναρχικού τερρορισμού. Ούτε χαρίζουμε τις έννοιες στον εχθρό, ούτε κρυβόμαστε πίσω από έναν εξευγενισμένο καθωσπρεπισμό που δειλιάζει να σταθεί ειλικρινής. Κάθε μέρα δίνουμε τη μάχη μας ενάντια στο σύστημα, επιθυμώντας να καταστρέψουμε τον κόσμο της εξουσίας. Αναπόσπαστο κομμάτι αυτού του αγώνα είναι και η τρομοκράτηση των εξουσιαστών. Οι δυνάστες της ζωής μας πρέπει να γνωρίζουν ότι ανά πάσα στιγμή είναι επικηρυγμένοι από τους αναρχικούς της πράξης.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως ο αναρχικός τερρορισμός δεν είναι απλά μια υπαρξιακή, συναισθηματική έκρηξη για τα δεινά που βιώνουμε από τους εξουσιαστές, αλλά και μία στρατηγική αιχμή του νέου αντάρτικου πόλης.

Είναι η στρατηγική τόσο να δημιουργούμε αναχώματα στην έφοδο της εξουσίας, όσο και να οξύνουμε τον εμφύλιο πόλεμο, απαλλάσσοντας τη ζωή μας απ' τις δημοκρατικές ψευδαισθήσεις. Για παράδειγμα, όταν πριν αρκετά χρόνια εκτελέστηκε από αντάρτες πόλης ο ψυχίατρος-κάθαρμα των φυλακών Μαράτος, ο οποίος ήταν υπεύθυνος για αμέτρητους βασανισμούς πολλών κρατουμένων, οι διάδοχοί του μέχρι σήμερα γνωρίζουν πως αν παρατραβήξουν το σχοινί και κάνουν πειράματα πάνω σε φυλακισμένους, πιθανόν να έχουν την ίδια κατάληξη. Αυτή η μνήμη του τρόμου βάζει φρένο στους επίδοξους μιμητές του αρχιβασανιστή.

Από την άλλη μεριά ο αναρχικός τερρορισμός είναι δεδομένο ότι θα πυροδοτήσει έκτακτα κατασταλτικά μέτρα. Η όξυνση του αστυνομικού κράτους προωθεί το σχέδιο μας καθώς δεν αφήνει περιθώρια για ουδετερότητες. Πλέον ο καθένας οφείλει να πάρει θέση. Η αύξηση της κρατικής βίας και η θέσπιση νέων ειδικών τρομονόμων αποδεικνύει περίτρανα αυτό που θέλουμε να εκφράσουμε μέσα από τις επιθέσεις μας, ότι: «ΕΧΟΥΜΕ ΠΟΛΕΜΟ». Τέλος ο αναρχικός τερρορισμός μεταφέρει κι ένα μήνυμα στο δικό μας στρατόπεδο. Είναι το μήνυμα ότι απέναντι σ' έναν πανίσχυρο στρατό, ο κάθε σύντροφος με λίγα όπλα, με κάποια αυτοσχέδια εκρηκτικά, με πολύ φαντασία, με ξεκάθαρη αναρχική συνείδηση και αμέτρητη συντροφικότητα, μπορεί να αντιστρέψει τη ροή της ιστορίας και να ανατρέψει τον πολιτισμό της εξουσίας.

Αυτό που χρειαζόμαστε, είναι να πιστέψουμε στον εαυτό μας και να ξεπεράσουμε τα όριά μας στην προοπτική της επίτευξης της αναρχίας. Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα, παρά μόνο τις αλυσίδες της υποταγής μας, δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα παρά μόνο την απελευθέρωσή μας. Ας αξύνουμε τις ζωές μας, κατοικώντας για πάντα στα οδοφράγματα της φωτιάς και της καταστροφής του υπάρχοντος.

iv) Αναρχικό αντάρτικο πόλης και κοινωνικές συγκρούσεις

Σε προηγούμενη ενότητα έχουμε κάνει σαφείς τις θέσεις μας για το συνειδησιακό υπόβαθρο των κοινωνικών συγκρούσεων. Τώρα μένει να απαντήσουμε πρακτικά, τόσο στον εαυτό μας όσο και στους συντρόφους που ενδιαφέρονται, ποια είναι η στάση που επιλέγουμε να κρατήσουμε όταν η πόλη κινείται σε συνθήκες κοινωνικής σύγκρουσης.

Το μόνο σίγουρο είναι πως αν σε περιόδους κοινωνικής συναίνεσης επιτιθέμεθα ενάντια στις δομές της εξουσίας, τότε σε στιγμές έκρηξης σιγά μην κάτσουμε με σταυρωμένα τα χέρια και σαν Κασσάνδρες να υπογραμμίζουμε τα κενά ή τις αντιφάσεις όσων είναι έξω στο δρόμο και συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής.

Αυτό που έχει σημασία είναι να επιλέξουμε προσεκτικά τη στρατηγική μας και να μην παρασυρθούμε σε μια βιασύνη για να μην χάσουμε τη «γιορτή» του δρόμου, χάνοντας τελικά το στόχο μας.

Άλλωστε το έχουμε ήδη πει και θα το λέμε διαρκώς, «αυθορμητισμός» δεν σημαίνει έλλειψη άμεσης οργάνωσης.

Πρώτη απαραίτητη προϋπόθεση της στρατηγικής μας, είναι να αποβάλλουμε από μέσα μας οποιαδήποτε συμβουλευτική, διδακτική ή παραδειγματική σκέψη δράσης. Δεν έχουμε σκοπό μέσω της δράσης μας, ούτε να υποκαταστήσουμε τη δράση του πλήθους, ούτε να του δείξουμε το «σωστό» δρόμο.

Είναι απαραίτητο για το πνεύμα της μαχητικότητας και της συνειδητοποίησης του καθενός μας, είτε είναι αντι-κοινωνιστής είτε κοινωνιστής, να ανακαλύψει μόνος του το δρόμο, τις επιδιώξεις και τις αντιφάσεις του ώστε να εξελιχτεί.

Σ' αυτή τη διαδικασία, όλες οι μορφές εξεγερτικής δράσης οφείλουν να κρατούν ανοικτή τη διαλεκτική τους σχέση, ώστε να επικοινωνούν, να

ασκούν και να δέχονται κριτική, να μαθαίνουν από τα σωστά και τα λάθη τους και να αποφεύγουν τη στασιμότητα.

Όμως η οποιαδήποτε κριτική δεν μπορεί να έχει ανασταλτικό χαρακτήρα τη στιγμή της σύγκρουσης. Αντίθετα πρέπει να εκφράζεται με απολογιστική διάθεση, όταν πλέον θα έχει καταπέσει ο κουρνιαχτός της μάχης, ώστε να βρεθεί ένας δρόμος πιο αποτελεσματικός από κάθε προηγούμενη φορά.

Επίσης, όπως έχει γραφτεί, «υπάρχει μια αναρχική διαρκής εξέγερση, αλλά χίλιοι τρόποι να πράξεις αναρχικά». Άρα ούτε σε αυτό το κείμενο θα βρει κανείς την αλάνθαστη συνταγή της «υποδειγματικής στάσης ενός μαχητή του νέου αντάρτικου πόλης» παρά μόνο κάποιες σκέψεις, εμπειρίες και προτάσεις.

Σε συνθήκες κοινωνικής έκρηξης, θεωρούμε πως μία οργανωμένη μειοψηφία αναρχικών ανταρτών πόλης μπορεί να εντατικοποιήσει τη βίαιη παρέμβασή της με δυο διαφορετικούς τρόπους. Αυτή η διπλή μεθοδολογία προφανώς δεν ιεραρχείται, ούτε είναι η μία πιο «αναρχική» από την άλλη, αλλά η επιλογή της έγκειται καθαρά στη διάθεση και την επιθυμία του κάθε συντρόφου.

Στην πρώτη περίπτωση, η μειοψηφία αυτή, γνωρίζοντας πως ούτως ή άλλως η κοινωνική σύγκρουση ούτε ξεκινάει, ούτε τελειώνει με τη δική της παρουσία στο πεδίο της μάχης, μπορεί να επιλέξει να «απουσιάζει» από το σκηνικό των οδομαχιών και να συσπειρώσει τις δυνάμεις της, πραγματοποιώντας την ίδια στιγμή περιφερειακά χτυπήματα.

Η χρονική συγκυρία των συγκρούσεων με τα ΜΑΤ στο κέντρο της πόλης, δημιουργεί «κενά ασφαλείας» στο υπόλοιπο μητροπολιτικό πεδίο. Εκεί εμφανίζεται μια ευνοϊκή συγκυρία για τους συντρόφους του αντάρτικου να εμφανιστούν αιφνιδιαστικά και απροσδόκητα σε ένα προεπιλεγμένο περιφερειακό σημείο για να πλήξουν το στόχο που έχουν εντοπίσει. Ένα στόχο όπως αστυνομικές εγκαταστάσεις, εμπορικό σύμπλεγμα πολυκαταστημάτων κ.α. που κάτω από κανονικές συνθήκες ίσως ήταν δύσκολος ή και απρόσιτος λόγω της αστυνομικής παρουσίας ή των περιπολιών. Ο χρόνος για να πραγματοποιηθεί ένα τέτοιο χτύπημα είναι γνωστός, καθώς οι διαδηλώσεις που μπορεί να προκύψουν συγκρούσεις και να κατεβάσουν πλήθος αστυνομικών δυνάμεων στο κέντρο της πόλης, είναι πάντοτε ανακοινωμένες καιρό πριν. Άλλωστε οι σύντροφοι της μειοψηφίας δεν χρειάζεται να περιμένουν την τελευταία στιγμή για να εντοπίσουν και να οργανώσουν το χτύπημά τους.

Σε ουδέτερο χρόνο, είναι σημαντικό να έχουν ήδη χαρτογραφήσει υποψήφιους στόχους και περιοχές, να έχουν ελέγξει την περίμετρο, τα σημεία

συνάντησης, να έχουν βρει τα δρομολόγια διαφυγής, να έχουν επικοινωνήσει μεταξύ τους συνωμοτικά το σχέδιο δράσης και να το κρατήσουν στην καβάντζα ώστε να το ξεδιπλώσουν στην πράξη την κατάλληλη στιγμή. Οι μεγαλουπόλεις, και κυρίως η Αθήνα και η Θεσσαλονίκη, είναι τόσο χαοτικές στη χωροταξία τους, ώστε η αστυνομία ακόμα κι αν υποψιάζεται μια τέτοια κίνηση (όπως έχει γίνει στο παρελθόν), της είναι αδύνατον να βρίσκεται παντού.

Φυσικά μια τέτοια πρακτική δεν εφαρμόζεται για να μεταφέρει την έννοια της σύγκρουσης στο επίπεδο μιας στείρας στρατιωτικής αναμέτρησης. Αντίθετα αυτές οι επιθέσεις είναι ο τρόπος μας να εισέλθουμε μέσα στα γεγονότα της κοινωνικής σύγκρουσης από τη δικιά μας αυτόνομη αναρχική σκοπιά διατηρώντας τα χαρακτηριστικά μας. Προφανώς στην προκήρυξη που συνοδεύει ένα τέτοιο χτύπημα γίνεται η ανάλυση της επιλογής του στόχου, καθώς και της χρονικής συγκυρίας προωθώντας τη μονιμοποίηση εμπόλεμων καταστάσεων στην μητρόπολη και τη διάχυση των θέσεών μας. Αν στο κέντρο της Αθήνας γίνεται μάχη με τα γουρούνια των ΜΑΤ και την ίδια στιγμή μια ομάδα 15-20 αποφασισμένων συντρόφων επιτεθεί σε ένα αποδυναμωμένο, λόγω συγκυριών, αστυνομικό τμήμα στα προάστια και το πυρπολήσει, αυτές οι δύο κινήσεις δεν ανταγωνίζονται μεταξύ τους, αλλά αντίθετα τέμνονται σε ένα ορισμένο σημείο. Τέμνονται στο σημείο της επίθεσης ενάντια στην εξουσία συνεχίζοντας την τροχιά τους μέσω της διαλεκτικής εξέλιξης.

Έτσι αυτές οι δύο περιπτώσεις αν και εμπεριέχουν διαφορές μεταξύ τους, εκδηλώνονται ταυτόχρονα ως ζωντανές εχθροπραξίες απέναντι στην εξουσία.

Εδώ είναι σημαντικό να τονίσουμε πως η εντατικοποίηση της αυτόνομης βίαιης δράσης των αντάρτικων μειοψηφιών, προωθείται με σκοπό τη διάχυση των συνειδητών εξεγερτικών καταστάσεων κι όχι για τη σταδιακή απομόνωση των αναρχικών ανταρτών πόλης στο όνομα της επαναστατικής καθαρότητας και μιας άσκησης επιβεβαίωσης.

Παράλληλα δημιουργείται σύγχυση στις τάξεις του εχθρού καθώς ξεσπούν παραπάνω από μία εστίες ρήξης, όχι μόνο εκεί που την περίμενε και προετοιμαζόταν, αλλά και σε σημεία που δεν ήταν προβλέψιμα στο στρατηγικό χάρτη των επιχειρήσεων των μπάτσων.

Φυσικά υπάρχει και η δεύτερη επιλογή στην οποία οι αντάρτες πόλης διαλέγουν να βουτήξουν τα χέρια τους μέσα στις ταραχές του πλήθους και να αποπειραθούν να συνδεθούν με το ανένταχτο συγκρουσιακό κομμάτι, καθώς και με άλλες μαχητικές τάσεις της αναρχίας.

Κάτι τέτοιο είναι πολύ σημαντικό, αλλά χρειάζεται σχεδιασμός, καθώς είναι πολύ εύκολο να βρεθείς μπλεγμένος με τις αντιφάσεις ως το λαιμό.

Το πεδίο των κοινωνικών συγκρούσεων, δίχως μία ξεκάθαρη και συγκεκριμένη στρατηγική, γίνεται το κατ' εξοχήν προνομιούχο πεδίο της σύγχυσης.

Εκεί μέσα θα δει κανείς ελληνικές σημαίες, δίπλα σε μαυροκόκκινες, ενώ την ίδια στιγμή ο εθνικός ύμνος αναμειγνύεται με το σύνθημα «να καεί, να καεί το μπουρδέλο η βουλή». Σε αυτές τις μεγάλες διαδηλώσεις (για το ασφαλιστικό, για το μνημόνιο, για το μεσοπρόθεσμο) συγκεντρώνεται ένα ετερογενές πλήθος που λοξοδρομεί προς όλες τις κατευθύνσεις, αριστεροί, ανένταχτοι, αγανακτισμένοι, αναρχικοί, πατριώτες, θρησκόληπτοι, αντιφασίστες, χούλιγκαν, συνδικαλιστές...

Είναι μεγάλο στοίχημα για έναν αναρχικό αντάρτη να ξέρει πως παρεμβαίνει εκεί μέσα, χωρίς να καταλήξει να χάνει τα αναρχικά του χαρακτηριστικά.

Πριν όμως επεξεργαστούμε τον τρόπο παρέμβασης, καλό είναι να συζητήσουμε τις αιτίες μιας τέτοιας παρέμβασης.

Είμαστε σίγουροι πως ο δρόμος για την αναρχική διαρκή εξέγερση δεν μπορεί να διασχιστεί μέσα από τα κρυστάλλινα μονοπάτια της «ιδεολογικής καθαρότητας». Κανένας δεν ξύπνησε μια μέρα και αποφάσισε να γίνει αναρχικός αντάρτης πόλης με ένα πιστόλι στο χέρι. Η διαδικασία της συνειδητοποίησης είναι ένας επίπονος χωματόδρομος, κακοτράχαλος με στενάκια κι αδιέξοδα που περνάει μέσα από αντιφάσεις, παλινδρομήσεις και σφυρηλατείται πίσω από τα οδοφράγματα, τις πέτρες και τις φωνές του αγώνα των μεγάλων μαζών.

Νέοι σύντροφοι που έχουν κατακτήσει μια πρώτη συνείδηση της κατάστασης και θέλουν να αγωνιστούν ενάντια στην εξουσία και το σύστημα, είναι λογικό να κατεβαίνουν με κάθε αφορμή στο δρόμο για να αποκτήσουν το βάπτισμα του πυρός.

Μακριά και έξω από τα αιτήματα της κάθε κινητοποίησης που διεκδικεί τη δικαίωση της ζωής μας, μέσα από τα ψίχουλα μισθολογικών αυξήσεων, υπάρχουν νεαρά άτομα που είτε είναι αναρχικοί, είτε συμπαθούντες προς την αναρχία, κατεβαίνουν για να τα «χώσουν» στην αστυνομία, να σπάσουν τράπεζες, να στήσουν οδοφράγματα, να πυρπολήσουν την ασφυκτική ησυχία ενός κόσμου που δεν τους χωράει πια.

Άλλωστε όλοι μέσα από τέτοιες διεργασίες ξεκινήσαμε κι ανάμεσα στα δακρυγόνα, τις φωτιές και τα κυνηγητά από μπάτσους, νιώσαμε την επι-

θυμία να μονιμοποιήσουμε τις ταραχές μέσα στην ύπαρξή μας και να οξύνουμε τη συνείδησή μας, δίχως να περιμένουμε το επόμενο συλλαλητήριο.

Γι' αυτό πιστεύουμε πως το πέρασμα από τις οδομαχίες των μαζικών αγώνων είναι απαραίτητο για την απόκτηση βιωμάτων και εμπειριών που θα τα συναντήσει ξανά μπροστά του όποιος επιλέξει το αναρχικό αντάρτικο πόλης ως τρόπο ζωής.

Άρα το πεδίο των κοινωνικών συγκρούσεων, αποτελεί το κατ' εξοχήν προστάδιο για τους συντρόφους του μέλλοντος.

Οι αναρχικοί αντάρτες πόλης που κατεβαίνουν στα συλλαλητήρια μεταφέρουν τη σύγκρουση μακριά από τα αιτήματα και τις διεκδικήσεις των συνδικαλιστών, τις ικεσίες και τον ειρηνισμό των αριστερών ρεφορμιστών και τις γραφικότητες των κοινωνιστών παλαιοαναρχικών...

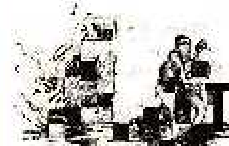
Με τις επιθέσεις τους στην αστυνομία, στα υπουργεία, στις τράπεζες και στα κομματόσκυλα, ναρκοθετούν το κέντρο της μητρόπολης, μεταφέροντας το μήνυμα της αναρχίας παντού. Γι' αυτό είναι πολύ σημαντικό η παρέμβασή τους να είναι οργανωμένη και σχεδιασμένη από τα πριν, ώστε να εξοικονομήσουν περισσότερο χρόνο σύγκρουσης και μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων στο εχθρικό έδαφος, ευνοώντας παράλληλα την πρακτική εξάσκηση νέων συντρόφων στις οδομαχίες.

Στις στιγμές μάχης με τα γουρούνια των ΜΑΤ, οι νέοι σύντροφοι μπορούν να «εκπαιδευτούν» στις αιφνιδιαστικές επιθέσεις, στις μολότοφ, στη στρατηγική του hit & run,στις έξυπνες διαφυγές, στην αντιμετώπιση δακρυγόνων, στο συντονισμό ενός σχεδίου, στην αφομοίωση μέσα στο πλήθος, στην αποτελεσματική καταστροφή στόχων (π.χ. τράπεζες) και το κυριότερο μπορούν να βιώσουν το μοναδικό συναίσθημα, να στέκονται ο ένας δίπλα στον άλλον με μια αλληλεγγύη που νικά το φόβο.

Όλα αυτά σε συνδυασμό με την ήδη υπάρχουσα πρώιμη συνείδηση, που διαρκώς εμπλουτίζεται μέσα από αυτά τα βιώματα, είναι απαραίτητα εφόδια για τις μελλοντικές νυκτερινές καταδρομικές επιθέσεις, τους εμπρησμούς και τα συντονισμένα μπαράζ, καθώς και την προετοιμασία ένοπλων ενεργειών. Ακόμα και σε μια ληστεία τράπεζας, δύο σύντροφοι που έχουν μάθει να μην εγκαταλείπουν ο ένας τον άλλον στα πεδία της μάχης και έχουν «διαπαιδαγωγηθεί» με το νόημα της αλληλεγγύης μέσα από τις συγκρούσεις των ΜΑΤ, θα «δουλέψουν» με ένα μοναδικό συναίσθημα συντροφικότητας που είναι ανώτερο από τον «επαγγελματισμό» κάθε είδους.

Έτσι, αν και πιστεύουμε πως η βία των κοινωνικών συγκρούσεων είναι στη συντριπτική της πλειοψηφία αποσπασματική διεκδικώντας συντεχνιακά αιτήματα, και επομένως οι κινητοποιήσεις θα επιστρέψουν αργά ή γρήγορα στην αφομοίωση και στην ομαλοποίηση της καθημερινότητας, παρ' όλα αυτά για ένα συγκεκριμένο συγκρουσιακό, ανένταχτο και φιλοαναρχικό κομμάτι, μπορούν να λειτουργήσουν ως ένα μεταβατικό στάδιο για το πέρασμα στην οργανωμένη αναρχική εξεγερτική βία.

ν) Οι «ταραξίες» και η εσωτερική αστυνομία των διαδηλώσεων

Τώρα κάποιοι θα μπορούσαν να μιλήσουν για ηθική απαξίωση του υπόλοιπου κομματιού των διαδηλωτών με την χρησιμοποίησή τους ως ένα μαζικό προστατευτικό στρώμα που «απορροφά» τις αντεπιθέσεις των ΜΑΤ, την ίδια στιγμή που οι σύντροφοι που επιτέθηκαν εναντίον της αστυνομίας, καβαντζώνονται μέσα σε αυτό.

Το γεγονός ότι οι κοινωνικές συγκρούσεις αποτελούν ένα ευμετάβλητο μωσαϊκό συμπεριφορών και αντιφάσεων, δεν σημαίνει ότι «ράβουμε προκαταβολικά το κουστούμι για τον καθένα» εκτός από τους συντρόφους μας. Ούτε ότι τον αντιμετωπίζουμε ως αναλώσιμο υλικό για να κάνουμε τη «δουλειά» μας. Αντίθετα είμαστε ανοικτοί στον καθένα που θέλει να συμπράξει μαζί μας στην κατεύθυνση της εκτροπής της νομιμότητας της διαδήλωσης.

Παρ' όλες τις επιφυλάξεις και την πικρή διαπίστωση ότι οι περισσότερες κοινωνικές συγκρούσεις είναι ενδιάμεσες καταστάσεις στις κρίσεις του συστήματος, που καταλήγουν στην αναδιάρθρωσή του, θεωρούμε πως πάντα υπάρχει μία πιθανότητα κάποιοι να θελήσουν να ξεπεράσουν το ρόλο τους ως διαμαρτυρόμενη μάζα και να γίνουν συνειδητά εξεγερμένοι.

Αλλά δεν τρεφόμαστε με τις ψευδαισθήσεις των κοινωνιστών αναρχικών που οραματίζονται μια μαζική αφύπνιση των ανθρώπων, επειδή η κρίση κατασπάραξε τα πορτοφόλια τους και κατέβηκαν συγκρουσιακά στο δρόμο. Είναι ξεκάθαρο πως το στένεμα της τσέπης δεν απελευθερώνει συνειδήσεις, αλλά απαιτεί το ξαναμοίρασμα των οικονομικών υποσχέσεων.

Παράλληλα ακριβώς στον αντίποδα της πιθανότητας του απελευθερωτικού ξεπεράσματος των ρόλων, υπάρχει και το ενδεχόμενο κάποιοι διαδηλωτές είτε οργανωμένα (σωματεία, μέλη του ΚΚΕ ή δικών του ελεγ-

χόμενων συνδικάτων), είτε ατομικά (γραφικοί πατριώτες, νομοταγείς διαμαρτυρόμενοι) να θελήσουν να λειτουργήσουν ως εσωτερική αστυνομία της διαδήλωσης, σπρώχνοντας, κατεβάζοντας κουκούλες, σχηματίζοντας «αλυσίδες» εναντίον μας. Σ' αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχει ο παραμικρός ενδοιασμός να τους επιτεθούμε και να τους ισοπεδώσουμε όπως τους αναλογεί, αντιμετωπίζοντάς τους ως υποψήφιους μπάτσους.

vi) Προετοιμάζοντας τη σύγκρουση

Αυτό που επιδιώκουμε λοιπόν πολιτικά, μέσω της ανάμειξης των μέσων του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης στις κοινωνικές συγκρούσεις, είναι να οξύνουμε την αποσταθεροποίηση του συστήματος, όχι απλά σε στρατιωτικό επίπεδο, καθώς όπως έχουμε ήδη γράψει, δεν είμαστε απαραίτητοι για το ξέσπασμα της βίας, αλλά καταθέτοντας κι εμείς μέσα στον ορυμαγδό της σύγκρουσης τη δική μας πρόταση.

Την πρόταση της συνολικής απόρριψης της εξουσίας απ' τις ζωές μας, έξω από τη θεσμική κάθαρση που διεκδικούν οι μάζες.

Για να συμβεί αυτό είναι απαραίτητο να μιλήσουμε για τις αξίες μας και τα κίνητρά μας. Επειδή λοιπόν τίποτα δεν προκύπτει ως δια μαγείας, μιλώντας για πόλεμο, πρέπει να αναπτύσσουμε τη στρατηγική μας.

Όσοι σύντροφοι του αναρχικού αντάρτικου πόλης επιλέγουν να έχουν δημόσια παρουσία (σε παρακάτω ενότητα θα μιλήσουμε πιο συγκεκριμένα γι' αυτήν την επιλογή), μέσα από τη γενικότερη κίνηση τους σε εκδηλώσεις, συζητήσεις και συνελεύσεις, ο καθένας τους ανιχνεύει και ανιχνεύεται από συντρόφους που μιλούν την ίδια γλώσσα και έχουν τις ίδιες επιθυμίες.

Αυτοί οι κύκλοι ανθρώπων είναι σημαντικό να έρθουν σε συνεννόηση μεταξύ τους και να κουβεντιάζουν την προοπτική των εξεγερσιακών πρακτικών που μπορούν να αναπτυχθούν σε μια πορεία.

Επικοινωνώντας συνωμοτικά μπορούν να σχεδιάσουν τη δράση τους εν όψει μιας κινητοποίησης που κρίνουν ότι θα προκύψουν συγκρούσεις με την αστυνομία.

Παράλληλα ανταλλάσσοντας εμπειρίες και προτείνοντας νέους τρόπους δράσης, μπορούν να προετοιμαστούν υλικοτεχνικά ώστε να επιτύχουν το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα ενάντια στα γουρούνια των ΜΑΤ και τα σύμβολα της εξουσίας που θα χτυπήσουν.

Οι σύντροφοι που έχουν περισσότερα βιώματα στο αντάρτικο πόλης και στις οδομαχίες, αυτήν την εμπειρία τους δεν την μεταφράζουν σε άτυπη ηγεσία, αλλά σε ικανότητα μετάδοσης γνώσεων. Γι' αυτό είναι σημαντικό να συμμετέχουν νεότεροι σύντροφοι που δεν έχουν τις ίδιες εμπειρίες και να μην αποκλείονται από τις συζητήσεις των «μυημένων».

Άλλωστε ο στόχος της παρουσίας των αναρχικών ανταρτών πόλης στις διαδηλώσεις, δεν είναι να διαγωνιστούν μεταξύ τους στο ποιος χώνει τις περισσότερες μολότοφ, αλλά να σταθούν δίπλα στους νεότερους συντρόφους και να σχεδιάσουν από κοινού πιο αποτελεσματικές επιθέσεις από κάθε προηγούμενη φορά. Σε αυτήν την αναρχική διεργασία δεν υπάρχουν ούτε αρχηγοί, ούτε αυθεντίες. Είμαστε ενάντια σε κάθε άτυπο πατερναλισμό των πιο μεγάλων σε ηλικία συντρόφων έναντι των νεότερων, καθώς οι τελευταίοι με τη σειρά τους, εκτός από το να εισπράξουν και να αξιοποιήσουν τις εμπειρίες των παλιότερων, οφείλουν κι αυτοί να τους μεταδώσουν το νέο πνεύμα της εποχής, τη διαφορετική νοοτροπία, τις καινούργιες ανησυχίες, ώστε να διαμορφωθεί μία αλληλεπίδραση που δεν αναγνωρίζει δασκάλους και μαθητές, αλλά δημιουργεί μια ισότιμη διαδικασία.

Αν λοιπόν θέλουμε να βρισκόμαστε στο δρόμο των διαδηλώσεων, εκεί που ξεσπά η σύγκρουση, είναι σημαντικό να έχουμε τον τρόπο, ώστε να μην υπάρχουμε απλώς ως μία στατιστική που ανεβάζει τον αριθμό των μολότοφ που εκτοξεύονται εναντίον των μπάτσων, αλλά να κατέβουμε με όλα τα αυτόνομα πολιτικά χαρακτηριστικά που προωθούμε.

Η βίαιη παρέμβασή μας στις διαμαρτυρίες, πρέπει να συνοδεύεται από την αναρχική παρέμβασή μας στις συνειδήσεις ατόμων και συντρόφων που συμμετέχουν σ' αυτές. Η δράση μας δεν αρχίζει, ούτε τελειώνει με την πυρπόληση μιας τράπεζας εν μέσω μιας διαδήλωσης, αλλά παράλληλα με τη φωτιά, κουβαλάει κι ένα μήνυμα για την απελευθέρωση της ζωής μας που θέλει να επικοινωνηθεί με όσους διαθέτουν μάτια να δουν, μυαλό να κρίνουν, αλλά κυρίως καρδιά για να αισθανθούν.

Δεν αρκεί μόνο η ορθή επιλογή των στόχων και των μέσων, ο συνυπολογισμός των συνθηκών και η προσοχή στις παραμικρές λεπτομέρειες ώστε η δράση μας να μην χρειάζεται περαιτέρω εξηγήσεις. Ιδιαίτερα σήμερα στην εποχή της ακατάσχετης φλυαρίας ανούσιων πραγμάτων, καμία εξεγερτική πράξη δεν μιλάει από μόνη της. Ακόμα και μέσα στο φάσμα της αναρχίας συχνά διαφορετικές αιχμές προωθούσι το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης και διαφορετικές αρκετές άλλες τάσεις της αντιεξουσίας.

Γι' αυτό είναι σημαντικό οι επιθετικές ενέργειες στις διαδηλώσεις να μην μένουν ορφανές.

Αρκετό ψέμα χαρίστηκε εναντίον μας από τους δημοσιογράφους που πίσω από την καταστροφή μιας τράπεζας ή ενός πολυτελούς ξενοδοχείου, βλέπουν «την καταστροφή της περιουσίας του κοσμάκη». Γι' αυτό διεισδύοντας πιο βαθιά από αυτήν την ψευδή επικοινωνιακή επιφανειακότητα, είναι απαραίτητο να μιλήσουμε για τη βία μας. Να μιλήσουμε για τις αιτίες που μας οδηγούν να επιλέξουμε τη ρήξη ενάντια στην απαξίωση της ζωής μας, που είναι πολύ πιο σημαντική από την ακύρωση του μνημονίου, την απόσυρση των νόμων - πλαισίων και την καταψήφιση του μεσοπρόθεσμου.

Αποσαφηνίζουμε πως δεν τρέφουμε τον παραμικρό σεβασμό για την ιδιοκτησία των πολυεθνικών και των μεγαλοεπιχειρήσεων και ότι όλος ο πλούτος τους είναι κλεμμένος από μας, γι' αυτό αξίζει να τον καταστρέψουμε ή να τον απαλλοτριώσουμε.

Προτείνουμε στους νέους συντρόφους και στο ρεύμα των συμπαθούντων προς την αναρχία, ότι δεν χρειάζεται να χάνουμε χρόνο, αναμένοντας το επόμενο ξέσπασμα ενός μαζικού αγώνα. Μπορούμε να κερδίσουμε στιγμές ανατροπής, οργανώνοντας μικρές αυτόνομες αντάρτικες ομάδες που είναι έτοιμες για δράση ήδη από σήμερα.

Αυτή η διάχυση των αξιών μας μπορεί να γίνει είτε εκ των προτέρων είτε εκ των υστέρων μίας διαδήλωσης δημιουργώντας μία ανοικτή παρακαταθήκη.

Φανταστείτε για παράδειγμα εν όψει ενός μεγάλου συλλαλητηρίου όλη η Αθήνα ή η Θεσσαλονίκη να γέμιζε χιλιάδες αφίσες, τρικάκια ή σπρέι στους τοίχους που να προπαγάνδιζαν ότι στις τάδε του μηνός που είναι καλεσμένο ένα μεγάλο συλλαλητήριο θα «πάμε για πόλεμο»...

Με λόγο συγκεκριμένο και όχι καταφεύγοντας στους συνήθεις αόριστους αφαιρετισμούς των περισσότερων αναρχικών κειμένων και αφισών, μπορούμε απλά και κατανοητά να δηλώσουμε το περιεχόμενο της δράσης μας. Να πούμε ότι διεκδικούμε κάτι πολύ πιο πέρα και πολύ πιο πάνω από την αύξηση ενός μισθού, ή την απόσυρση ενός νομοσχεδίου. Να πούμε ότι στις συγκεντρώσεις και τις μαζικές διαδηλώσεις δεν μας ενδιαφέρουν τα οικονομίστικα αιτήματα που πίσω από την υλική φτώχεια δε λένε λέξη για την πνευματική και συναισθηματική φτώχεια. Γιατί εμείς διεκδικούμε να πάρουμε στα χέρια μας τις ζωές μας κι όλη την ελευθερία που μας στέρησαν. Τώρα ξέρουμε πως η φωνή μας γίνεται πιο δυνατή όταν βγαίνει από ένα πρόσωπο που είναι καλυμμένο με κουκούλα, από ένα χέρι που είναι οπλισμένο με μολότοφ, από μια καρδιά που χτυπά στο ρυθμό της επίθεσης.

Κι αν κάποιοι σύντροφοι είναι επιφυλακτικοί μήπως η δημόσια διάχυση των προθέσεών μας προετοιμάσει τους μπάτσους για τις διαθέσεις μας, μπορούμε να επικοινωνήσουμε τη δράση μας εκ των υστέρων. Αυτό μπορεί να γίνει με τη μορφή ενός φυλλαδίου, ενός φέιγβολάν ή μιας αφίσας. Άλλωστε τέτοιες πρακτικές έχουν χρησιμοποιηθεί στο παρελθόν. Μάλιστα έχουν κυκλοφορήσει ακόμα και αναλήψεις ευθύνης (επίθεση στην εταιρία ενοικίασης εργαζομένων adeko, επίθεση στα γραφεία της Γ.Σ.Ε.Ε., επίθεση σε φασιστομάγαζα στο Μοναστηράκι κ.α.) με τη μορφή αφισών και αυτοκόλλητων.

Φυσικά σε μία διαδήλωση δεν μπορεί να υπάρξει ανάληψη ευθύνης με τη μορφή της προκήρυξης μιας οργάνωσης. Κάτι τέτοιο θα ήταν τουλάχιστον καπέλωμα προς τους υπόλοιπους καθώς η εξεγερτική βία σε μια διαδήλωση διαχέεται και εκφράζεται από ατομικότητες δίχως πάντα κοινά σημεία αναφοράς. Όμως ακριβώς γι' αυτό το λόγο έχουν αξία κείμενα που μπορούν να κυκλοφορήσουν μετά από συγκρούσεις σε μία διαδήλωση.

Αφ' ενός γιατί με αυτόν τον τρόπο εκφράζεται το σκεπτικό ορισμένων συντρόφων που συμμετείχαν στις συγκρούσεις και μπορούν να υπογράψουν ως «κάποιοι κουκουλοφόροι» ή «ορισμένοι ταραξίες» και αφετέρου έτσι επικοινωνούν τα κίνητρα της δράσης τους μακριά από τη διαμεσολάβηση των ρουφιάνων των δημοσιογράφων.

Κάτι τέτοιο είχε εφαρμοστεί παλιότερα σε ελάχιστες περιπτώσεις όπως για παράδειγμα στην αντιφασιστική πορεία του 1995 στην Κυψέλη που κατέληξε σε σύγκρουση με την αστυνομία και στην κατάληψη της ΑΣΣΟΕ και της Παντείου.

Όλα αυτά γράφονται για να τονίσουμε την αξία που έχει η διάχυση της αντίληψης της αναρχικής βίαιης δράσης. Μία διάχυση που απομυθοποιεί τους ρόλους των ειδικών της βίας, χτίζει γέφυρες σε νέους συντρόφους, απολογίζεται και εξελίσσει τα μέσα επίθεσης και της στρατηγικής και μιλάει για μας τους ίδιους σε πρώτο πρόσωπο για το ποιοι είμαστε και τι θέλουμε.

Επίσης, ακόμα και κατά τη διάρκεια της πορείας στις επιθέσεις σε τράπεζες, πολυκαταστήματα, κάποιος σύντροφος μπορεί να έχει επιφορτιστεί είτε να γράφει με σπρέι δίπλα στον κατεστραμμένο στόχο, είτε να πετάει τρικάκια προπαγανδιστικού περιεχομένου για τη διάχυση της βίας.

Έτσι μπορούμε να αποσπάσουμε τις επιθετικές ενέργειες από τις αφαιρετικές αοριστολογίες που από τους εχθρούς ερμηνεύονται ως «έργο μπαχα-

λάκηδων και προβοκατόρων» και από τους κοινωνιστές «ως δίκαιο ξέσπασμα της οργής της κοινωνίας».

Έχουμε επιλέξει πλέον οι υπαρξιακές μας επιθυμίες να αποτελούν το κίνητρο της δράσης μας και όχι να χρησιμοποιούμε το πολιτικό σάβανο του ξύλινου λόγου και των στείρων οικονομίστικων αναλύσεων για να προσφέρουμε «δίκιο» στις επιθετικές ενέργειες.

Όσοι αναρχικοί θεωρούν πως η πολιτική ανάληψη ευθύνης μιας δράσης που προκαλούμε σε μία διαδήλωση είναι πλεονασμός, θα τους υπενθυμίσουμε τα γεγονότα της Marfin . Προφανώς η συγκεκριμένη περίπτωση αποδεικνύει το συχνά αντιθετικό πρίσμα μέσα από το οποίο αντικρίζουν οι διαφορετικές τάσεις της αναρχίας την εξεγερτική βία. Χρειάστηκε όμως να προηγηθεί ο θάνατος των τριών υπαλλήλων της τράπεζας για να ανοίξει με τους χειρότερους όρους ένας «διάλογος» προκαταλήψεων και ιδεοληψιών. Φυσικά τα γεγονότα της 5ης Μάη και ο εμπρησμός της Marfin ήταν απλώς η αφορμή. Γιατί στην πραγματικότητα ο θάνατος των τριών υπαλλήλων της Marfin ήταν αποτέλεσμα των πρακτικών ελλείψεων και αδυναμιών που κατοικούν εδώ και χρόνια στον αναρχικό χώρο. Αν αναλογιστεί κανείς τα «ατυχήματα» που συμβαίνουν εδώ και χρόνια στη διάρκεια αρκετών επιθέσεων από αναρχικούς (κατά λάθος «αψίματα συντρόφων μεταξύ τους, «άστοχες» μολότοφ σε «άστοχα» σημεία κλπ) ήταν πολύ πιθανό ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο. Όμως για τα γεγονότα της Marfin έχουμε μιλήσει σε ανακοίνωση της Συνωμοσίας, στην προκήρυξη που είχαμε αναλάβει την ευθύνη για το διπλό βομβιστικό χτύπημα στις φυλακές Κορυδαλλού και στα δικαστήρια της Θεσσαλονίκης. Το ζήτημα σε αυτό εδώ το κείμενο δεν είναι το τι οδήγησε στην Marfin, αλλά το τι ακολούθησε.

Η έλλειψη επικοινωνίας και διάχυσης συγκεκριμένων τοποθετήσεων και ξεκάθαρων θέσεων για το στοίχημα της αναρχικής εξεγερτικής βίας ευνόησε και δημιούργησε ένα ιδιόμορφο κυνήγι μαγισσών. Ένα κυνήγι μαγισσών που το ρόλο της ιεράς εξέτασης τον ανέλαβε ένα θλιβερό κομμάτι του αναρχικού χώρου. Στις συνελεύσεις που ακολούθησαν κάποιοι γραφικοί και ξεχασμένοι «αναρχοξεφτίλες» άρπαξαν την ευκαιρία να ξεμυτίσουν από την αθλιότητα και την ανυπαρξία τους και άρχισαν να δικάζουν. Να δικάζουν αντιλήψεις, να συκοφαντούν πρακτικές, να φωτογραφίζουν πρόσωπα, να πλαστογραφούν καταστάσεις και να εκβιάζουν για την έκδοση ετυμηγορίας. Τελικά η ετυμηγορία βγήκε και χρέωσε κατά πλειοψηφία εντελώς αυθαίρετα τα γεγονότα της Marfin στο «μηδενιστικό ρεύμα», στην «νέα αναρχία» και στους «αντικοινωνιστές» Είναι πολύ εύκολο να χρεώνεις μία συλλογική αδυναμία και ανεπάρκεια του αναρχικού «χώρου» στην πιο βίαιη τάση του.

Αν υπήρχε όμως μία παρακαταθήκη (γραπτών κειμένων, θέσεων, σκεπτικών) για τα μέσα, τις μεθόδους και τη στρατηγική της εξεγερτικής βίας των αναρχικών στις μαζικές διαδηλώσεις πολλά μπορεί να είχαν αποφευχθεί. Τουλάχιστον οι συκοφάντες δε θα είχαν τόσο χώρο να κινηθούν και η μνήμη των λαθών θα δημιουργούσε την προοπτική του ξεπεράσματός τους.

Είναι φανερό πως το αυτονόητο έχει πλέον πεθάνει. Κάθε πράξη είτε μέσα στη μάζα των χιλιάδων διαδηλωτών, είτε στα «φιλικά» και συνωμοτικά σκοτάδια της νύχτας οφείλει να διεκδικεί το δικό της ξεχωριστό νόημα. Αυτό δεν σημαίνει να καταφεύγουμε στη δειλία των δικαιολογιών για να δράσουμε. Όμως επιθυμούμε η κάθε μας πράξη να μιλάει τη γλώσσα των δημιουργών της κι όχι να εγκαταλείπεται στη σιωπή. Μόνο έτσι ξεπερνιούνται οι θολές συγχύσεις και οι αυθεντίες του αυτονόητου. Μόνο έτσι ξεχωρίζουν οι σύντροφοι και οι εχθροί.

Οι ελάχιστες αξιόλογες προκηρύξεις - ανακοινώσεις καθώς και η πλειάδα των λιβελογραφημάτων που εκδόθηκαν μετά τα γεγονότα της Marfin, υπογραμμίζουν την επιτακτική ανάγκη οι πράξεις μας να συνοδεύονται από τον αντίστοιχο λόγο.

Κάτι τέτοιο δεν θα συμβάλλει μόνο στην προπαγάνδιση των θέσεών μας, ούτε φυσικά θα αναλωθεί σ' ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών, αλλά μπορεί ν' ανοίξει μια ουσιαστική προοπτική διαλεκτικής ανάμεσα σε αναρχικούς που εκφράζουν διαφορετικές παραμέτρους της εξεγερτικής βίας.

Καθιστώντας λοιπόν σαφείς τις θέσεις μας μέσα από την παρέμβαση στις διαδηλώσεις, δηλώνουμε το στίγμα μας, εξασκούμαστε στην αντάρτικη βία και δημιουργούμε τον ιδανικό προθάλαμο για όσους θέλουν να σχηματίσουν αυτόνομους πυρήνες και να αναλάβουν δράση εδώ και τώρα.

vii) Δαίμονες και Άγιοι του Νετσαγιεφισμού. Γκρεμίζοντας τις φήμες.

Πολλά ψέματα έχουν γραφτεί για να σκιαγραφήσουν το προφίλ του αναρχικού αντάρτη πόλης. Αρκετές από τις φήμες που λιμνάζουν στα βαλτόνερα της παραφιλολογίας του αναρχικού χώρου, συχνά συγχέουν το αναρχικό αντάρτικο πόλης και τη νέα αναρχία με τις θεωρίες του Νετσάγιεφ. Όπως κάθε μικρόκοσμος έτσι και οι αναρχικοί κύκλοι, χρειάζονται τους δικούς τους «αγίους» και τους αντίστοιχους «διαβόλους».

Στην Ελλάδα η μικρή θεωρητική παρακαταθήκη του Σ. Νετσάγιεφ έχει δημιουργήσει μία αντιστρόφως ανάλογη σε όγκο ιδεολογική σύγχυση. Οι κοινωνιστές αναρχικοί τον απορρίπτουν μετά βδελυγμίας και αρκετοί νέοι σύντροφοι γοητευμένοι από τα σκοτεινά στοιχεία της μυθολογίας που τον περιβάλλει, τον υιοθετούν άκριτα.

Μέσα σ' αυτή τη φόρτιση όπου λέξεις και νοήματα χάνουν την αξία τους από τον φανατισμό της εικόνας, συχνά αποδίδεται στο νέο αναρχικό αντάρτικο ο χαρακτηρισμός του «νετσαγιεφικού».

Ελάχιστοι βέβαια κάνουν τον κόπο να διαβάσουν το περιεχόμενο των προκηρύξεών μας, ώστε να αντιληφτούν πως ο δικός μας μηδενισμός δεν συνδέεται με τον ρώσικο νιχιλισμό της εποχής του Νετσάγιεφ.

Τόσο η «κατήχηση του επαναστάτη» που θεωρείται το ευαγγέλιο του Νετσαγιεφισμού, όσο και ο επαναστατικός ασκητισμός στο όνομα της εξέγερσης του λαού, δεν μας βρίσκουν σύμφωνους.

Ο Νετσάγιεφ και οι συνοδοιπόροι του μέσω της «Κατήχησης» εμφάνισαν την επανάσταση ως ένα σύνολο αυστηρών εντολών που πρέπει να τηρούν οι επαναστάτες για την επίτευξη της «Υπόθεσης της απελευθέρωσης του Λαού».

Επιπλέον τόσο ο τρόπος οργάνωσης όσο και άλλα κείμενα των κύκλων του «νετσαγιεφισμού» διαπνέονται από έναν έντονο επαναστατικό αυταρχισμό που θυσιάζει τα πάντα στο όνομα του σκοπού.

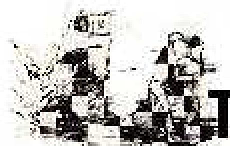
Δεν μας γοητεύει η ιδέα μιας επανάστασης με τη θρησκευτική μορφή καθήκοντος, που για να επιτευχθεί πρέπει να «θυσιάσουμε» τη ζωή μας ακολουθώντας μία σειρά κανόνων που ορίζει κάποια κεντρική «επαναστατική» επιτροπή. Ούτε έχουμε καμία διάθεση να εκμηδενίσουμε την προσωπική μας ελευθερία για χάρη μιας επαναστατικής ελίτ που θα διδάξει στο λαό το δρόμο για την ελευθερία και θα αυτοκαταργηθεί μέσα στις μελλοντικές ώριμες συνθήκες των επερχόμενων γενεών.

Η αναρχική διαρκής εξέγερση πρέπει πρώτα απ' όλα να είναι βιωματική κι όχι ένα καταναγκαστικό έργο. Είναι μια αυθεντική στάση ζωής που μιλάει σε πρώτο πρόσωπο καθώς όλα βιώνονται στον υπέρτατο βαθμό σε ένα διαρκές εδώ και τώρα.

Όμως παρά απόσταση που μας χωρίζει από την αντίληψη του Νετσάγιεφ και τον ρώσικο νιχιλισμό, δε θα μπορούσαμε να μην αναγνωρίσουμε σε αυτούς τους επαναστάτες του παρελθόντος τη σιδερένια τους θέληση για την ανατροπή του καθεστώτος.

Ήταν άνθρωποι αποφασισμένοι να ματώσουν για τις ιδέες τους και όχι να κρυφτούν πίσω από ψευτοεπαναστατικές ρητορείες και θεατρινισμούς όπως κάνουν σήμερα διάφοροι «καθαρόαιμοι» αναρχικοί.

Μόνο και μόνο για την τιμιότητα των προθέσεων τους και για τους ανταξίους αγώνες που έδωσαν, αποσπάνε μαζί με την κριτική και τις διαφωνίες μας, σίγουρα και το σεβασμό και την εκτίμησή μας, μακριά και πέρα από δαιμονοποιήσεις και προσωπολατρίες.

viii) Η ανατομή του μηδενός.

Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης, όπως έχουμε ήδη γράψει, απορρίπτει τη σύγχρονη κοινωνία και τις αξίες της. Καταργεί τις αξίες της και μέσω του μηδενισμού ανοικοδομεί και ανακαλύπτει νέες έννοιες. Συχνά όμως ο μηδενισμός παραπέμπει σε μία θολή και αφηρημένη έννοια. Άλλοι τον συγχέουν μ' έναν φιλοσοφικό πεσιμισμό κι άλλοι μ' έναν αλαζονικό εκφυλισμένο ψευτοεγωισμό.

Εμείς εδώ δε θα δώσουμε τον ετυμολογικό ορισμό της λέξης, αλλά θα μιλήσουμε για το νόημα που αποκτά μέσα στα κείμενα και στις ενέργειες του αναρχικού αντάρτικου.

Ξεκινάμε με μια βιωματική διαπίστωση.

Όσο κι αν μισούμε τον κόσμο της εξουσίας και τον πολιτισμό της, δεν μπορούμε να αποκρύψουμε το γεγονός ότι είμαστε σπορά αυτής της εποχής.

Παντού συναντάμε το δηλητήριό της, καθώς τα είδωλα της εξουσίας παραμονεύουν σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Πόσες φορές ακόμα κι εμείς οι ίδιοι που ως αναρχικοί αρνούμαστε τον σύγχρονο πολιτισμό, συναντάμε τον «κακό» μας εαυτό μέσα στις πιο απελευθερωτικές μας στιγμές. Μέσα στην ομάδα μας, στις φιλίες μας, στους έρωτές μας, μπορεί να υπάρχει η σκιά της εξουσίας, η κτητικότητα, η επομίμηση προτύπων, τα κακέκτυπα των ρόλων, οι διαχωρισμοί, οι ψευτοεγωισμοί...

Το ότι είμαστε αναρχικοί, δεν σημαίνει ότι είμαστε αποστειρωμένοι και αμόλυντοι από τη σημερινή κοινωνία και τον πολιτισμό της. Σημαίνει ότι είμαστε σε διαρκή πόλεμο μαζί της, επιδιώκοντας να αποτινάξουμε από μέσα μας και από γύρω μας όλες τις εξουσιαστικές συνήθειες και τα κατάλοιπά τους. Σε αυτόν τον πόλεμο ο μηδενισμός λειτουργεί ως καθαρτικό. Γιατί δεν μιλάει απλά για έναν πιο απελευθερωτικό μετασχηματισμό των κοινωνικών

σχέσεων, αλλά για την ολοκληρωτική καταστροφή τους και την εκ του μηδενός ανοικοδόμησή τους πάνω σε νέες αξίες που θα προκύψουν μέσω της αναρχίας. Όσο πιο βαθιά γκρεμίζεις τόσο πιο έντονα δημιουργείς τις προϋποθέσεις για μία εκ νέου ριζική αναδημιουργία.

Ο μηδενισμός - νιχιλισμός μέσω της άμεσης δράσης, εισβάλλει βίαια για το γκρέμισμα όλων των ειδώλων του σύγχρονου πολιτισμού και την αποκαθήλωση των σημερινών κοινωνικά αποδεκτών αξιών. Όλες οι αξίες και οι ηθικές φυλακές των συμβάσεων εκμηδενίζονται και απαλλάσσονται από τη σκιά της εξουσίας καθώς νέα νοήματα δημιουργούνται. Ο μηδενισμός είναι η κίνηση της ζωής προς τις άπειρες πιθανότητες απελευθέρωσης. Όμως όλα αυτά ίσως ακούγονται πολύ αφαιρετικά. Ας μιλήσουμε λοιπόν λίγο πιο χειροπιαστά. Γιατί η ποίηση του μηδενισμού παράγει ταυτόχρονα τα συντρίμμια αυτού του κόσμου. Ιδιαίτερα σήμερα παρατηρούμε μια σύγχυση της αναρχικής αντίληψης με τα απομεινάρια σακατεμένων θεωριών και ανάπηρων ιδεολογιών. Συχνά εμφανίζεται μία αποκρουστική σύνδεση της αναρχίας με οικονομίστικες αναλύσεις, μαρξιστικούς επιστημονισμούς, εργατισμό, άμεση δημοκρατία, κομμουνιστικοποίηση. Για μας η αναρχία μ' αυτόν τον τρόπο σακατεύεται και φτωχαίνει, περιορίζεται και οπισθοχωρεί. Χάνει τη ζωντάνια της όσο και την κριτική της και κινδυνεύει να μετατραπεί σε άλλη μια νεκρή ιδεολογία.

Συζητώντας και διαβάζοντας αναλύσεις και κείμενα που κυκλοφορούν στους κύκλους της αναρχίας, ιδιαίτερα στην περίοδο της οικονομικής κρίσης που διανύουμε βλέπουμε να κυριαρχούν προβληματισμοί που μιλάνε μία ξύλινη γλώσσα. Τη γλώσσα του παρελθόντος και μιας νεκρής ιδεολογίας. Για παράδειγμα ένα από τα κεντρικά ζητήματα αυτών των προβληματισμών είναι το πρόταγμα της αυτοδιαχείρισης των μέσων παραγωγής. Δηλαδή το πρόβλημα εντοπίζεται πολύ εύκολα στην κατοχή των μέσων παραγωγής. Κάποιοι ήδη φαντασιώνονται αυτοδιαχειριζόμενες δημόσιες υπηρεσίες, οργανισμούς κοινής ωφέλειας κ.α. Όμως κάτι τέτοιο δεν αλλάζει την ουσία του κόσμου. Αντίθετα αυτή η εργατίστικη αντίληψη που θέτει την κατοχή των μέσων παραγωγής ως κινητήριο πρόταγμα απελευθέρωσης, στην ουσία όχι μόνο αδυνατεί να αμφισβητήσει τον κόσμο της εξουσίας, αλλά άθελά της τον αναπαράγει. Τον αναπαράγει γιατί διατηρώντας την μαζική παραγωγική διαδικασία, ακόμα και στην αυτοοργανωμένη της εκδοχή, συντηρεί την εξειδικευμένη εργασία, τον τεχνολογικό έλεγχο, τις μητροπόλεις, την μαζική κοινωνία.

Το ερώτημα που προκύπτει λοιπόν είναι: Κατά πόσο αποδεχόμαστε καταστάσεις και διαδικασίες του εξουσιαστικού κόσμου, θεωρώντας πως μπορούμε να τις μετατρέψουμε σε απελευθερωτικές;

Για μας καμία απελευθέρωση δεν μπορεί να έρθει αυτοδιαχειρίζοντας τη μιζέρια και την παραγωγή που μας κληρονομεί ο κόσμος της εξουσίας. Το ζήτημα λοιπόν δεν μπορεί να περιοριστεί απλά στο ποιος κατέχει τα μέσα παραγωγής οι καπιταλιστές ή οι εργάτες, αλλά μέσω του μηδενισμού επεκτείνεται στην πλήρη καταστροφή τους.

Επίσης η ύπαρξη των σύγχρονων μητροπόλεων είναι άλλο ένα ζήτημα που πρέπει να προσεγγίσουμε. Για μας δεν νοείται να μιλάμε για αναρχία και απελευθέρωση δίχως αυτές να συναδεύονται από την καταστροφή των μητροπόλεων. Κι όταν λέμε καταστροφή μητροπόλεων δεν εννοούμε μόνο το κάψιμο και το γκρέμισμα των φυλακών, των αστυνομικών τμημάτων των υπουργείων και όλων των συμβόλων της εξουσίας. Εννοούμε τη μηδενιστική καταστροφή ολόκληρης της δομικής υπόστασης των πόλεων. Οι μητροπόλεις και η αρχιτεκτονική τους είναι ένα εξουσιαστικό οικοδόμημα που εξυπηρετεί το σύγχρονο σύστημα. Είναι μία απέραντη πυκνοκατοικημένη κοινωνική έρημος. Είναι ένα κοινωνικό εργοστάσιο σε διαρκή λειτουργία, ένα τεχνητό περιβάλλον που παράγει μοναξιά, αποξένωση και εγκαθιδρύει τη δικτατορία των εμπορευμάτων, τον έλεγχο των συμπεριφορών, την ομαλή κυκλοφορία του χρήματος, τις ζώνες εργασίας, τις ζώνες διασκέδασης, τις ζώνες κατοικίας...

Παράλληλα οι μητροπόλεις είναι προορισμένες για να κατοικούνται από πολυπληθείς κοινωνίες. Πολυπληθείς κοινωνίες που για να οργανωθούν και να καλύψουν τις ανάγκες τους, καταλήγουν σε συγκεντρωτικά μοντέλα οργάνωσης.

Άλλωστε η υπερσυσσώρευση ανθρώπων ευνοεί την πυραμιδική ιεραρχία και καταργεί τους ισότιμους κύκλους. Γι' αυτό προπαγανδίζουμε μέσω του μηδενισμού και της αναρχίας το ισοπεδωτικό γκρέμισμα των πόλεων και την καταστροφή της κοινωνίας.

Η απελευθέρωση των ανθρώπων για μας ταυτίζεται με τον τερματισμό της μαζικής υπόστασης της κοινωνίας και τη δημιουργία μικρών αυτόνομων κοινοτήτων. Μόνο εκεί ευνοείται η επικοινωνία, η συνδιαμόρφωση, η συζήτηση, η προσωπική εμπειρία και το συλλογικό βίωμα.

Παράλληλα ο αναρχικός μηδενισμός αρνείται τη βελούδινη και καμουφλαρισμένη καταπίεση του πολιτισμού. Όλα τα επιτεύγματα του κυρίαρχου πολιτισμού και οι στιγμές της κουλτούρας και της διανόησής του ανήκουν στον κόσμο της εξουσίας. Ακόμη και η μουσική, ο κινηματογράφος, η λογοτεχνία λειτουργούν συχνά ως προπαγάνδα της κυριαρχίας. Γι' αυτό άλλωστε παράγονται με τη μορφή μαζικών αντικειμένων - εμπορευμάτων

προς κατανάλωση από τις αντίστοιχες βιομηχανίες της μουσικής, του κινηματογράφου κ.α. Μέσα από τις καλλιτεχνικές τους απεικονίσεις αναπαράγουν πρότυπα συμπεριφοράς και νοοτροπίας και ισχυροποιούν το πλέγμα της σημερινής αιχμαλωσίας της ζωής μας. Ακόμα και η εναλλακτική τέχνη που προωθεί την υποκουλτούρα της φαινομενικής αμφισβήτησης, στην πραγματικότητα λειτουργεί ως βαλβίδα αποσυμπίεσης.

Τα δήθεν ανατρεπτικά της μηνύματα και ο ακίνδυνος αντισυμβατικός χαρακτήρας είναι μία «ελευθερία» που προσφέρει το σύστημα παράγοντας μία δική του μορφή αμφισβήτησης. Έτσι πολύ εύκολα μπορεί να την αφομοιώσει μετατρέποντάς την σε κατανάλωση, εναλλακτικών ταινιών, εναλλακτικής μουσικής, εναλλακτικής διασκέδασης. Με λίγα λόγια το ίδιο το σύστημα προσφέρει έναν έτοιμο τρόπο να το αρνηθείς δίχως όμως να το ενοχλείς και να το απειλείς.

Συχνά ο πολιτισμός μας εμποδίζει να δούμε τον κόσμο στη φυσική του διάσταση. Οι ανθρώπινες πολιτισμικές επινοήσεις διαμορφώνουν πολύπλοκες θεωρίες, εκλεπτυσμένες τυπικότητες, διαχωρισμένους ρόλους, προσποιητές συμπεριφορές που μας απομακρύνουν από την ανεμελιά της ουσίας της ζωής. Αντίθετα ο μηδενισμός κατά μία έννοια είναι η επιλογή της αυθεντικότητας. Δεν χρειαζόμαστε όλες αυτές τις επίκτητες μεταμφιέσεις του πολιτισμού για να μπορούμε να απολαύσουμε τις αξίες και τις ηδονές της ύπαρξής μας.

Γι' αυτό προτείνουμε την καταστροφή των πάντων. Δεν αρκεί η κατάργηση του κράτους και των θεσμών του για να γευτούμε την ελευθερία, χρειάζεται το μηδενιστικό γκρέμισμα της εσωτερικής αντίληψης που έχουμε μέχρι τώρα για τον κόσμο. Μιας αντίληψης ανθρωποκεντρικής που μας τοποθετεί στο κέντρο του σύμπαντος, λες και όλα περιστρέφονται γύρω μας. Μια τέτοια αντίληψη είναι αναπόφευκτο να δημιουργήσει εξουσιαστικούς μηχανισμούς επέκτασης και κυριαρχίας μας πάνω στη φύση και στα ζώα, που ως λογική συνέπεια εξαπλώνεται και πάνω στον άνθρωπο. Γκρεμίστε, γκρεμίστε, γκρεμίστε, μέχρι να φτάσουμε στον εκμηδενισμό της παλιάς μας ζωής για να κτίσουμε κάτι άναρχο και ελεύθερο. Και επειδή υπάρχει η μνήμη των κατάλοιπων της εξουσίας καθώς αυτή έχει εντρυφήσει μέσα μας, το γκρέμισμα πρέπει να είναι βαθύ, συνειδητό και διαρκές...

Με λίγα λόγια θα μπορούσαμε να πούμε πως ο μηδενισμός είναι ο πυροκροτητής της αναρχίας. Είναι η διαρκής αμφισβήτηση που αντιμετωπίζει τα πάντα κριτικά εξελίσσοντας διαρκώς την αναρχία. Παράλληλα την εμποδίζει από την παγίδα να μετατραπεί σε νέο κατεστημένο. Ο μηδενισμός είναι

αυτή η κατάσταση που μπορεί να κινήσει τις λέξεις να πουν κάτι που δεν έχει ειπωθεί μέχρι τώρα και τα χρώματα να αποκαλύψουν κάτι που δεν έχει ειδωθεί μέχρι σήμερα. Είναι η ανακάλυψη μιας νέας ζωής που χτυπάει, επιτίθεται και καταργεί τους περιορισμούς της εξουσίας, των πόλεων, της κοινωνίας, του πολιτισμού, των μέσων παραγωγής. Είναι μία απόπειρα ουσιαστικής κατανόησης της ζωής μας που την απελευθερώνει από τη σημερινή πολυπλοκότητα του τεχνικού και τεχνολογικού περιβάλλοντος που ζούμε. Έτσι την μεταφέρει σε μία κατάσταση συνειδητής απλότητας εκεί που τα συναισθήματα και οι σκέψεις καταργούν τους κανόνες και τα όρια.

Με αυτόν τον τρόπο συμβάλλουμε στην καταστροφή της αστικής κοινωνίας, επιδιώκοντας τόσο το γκρέμισμα των θεμελίων της, όσο και την πλήρη ανατροπή της σημερινής ιδέας περί απολαύσεων. Εγκαταλείπουμε τη λατρεία των αντικειμένων στον κόσμο των νεκρών πραγμάτων και γεμίζουμε με την απληστία των επιθυμιών, της νόησης και των συναισθημάτων. Αρνούμαστε τους ψυχρούς υπολογισμούς και τη σιγουριά τους να κάνουν κουμάντο στη ζωή μας. Οι ανθρώπινες σχέσεις πρέπει να έχουν ως θεμέλιο το πάθος, διαφορετικά θα βυθιστούν μέσα στην πλήξη και την επανάληψη.

Γι' αυτό ακόμα κι αν οι πιθανότητες απελευθέρωσης είναι άγνωστες ως προς τις προοπτικές τους, η εξέλιξη και η κίνηση είναι προτιμότερες από τη σιγουριά της σταθερότητας. Γιατί από την ακινησία περιμένεις μόνο το θάνατο.

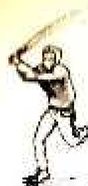
Η αναρχία και ο νιχιλισμός εκ των πραγμάτων δεν προσφέρουν εγγυήσεις αλλά προσφέρουν ζωή. Η ζωή δεν νοείται χωρίς κίνηση, εξέλιξη και σύγκρουση.

Οι ίδιες οι έννοιες της φιλίας, της επικοινωνίας, του έρωτα θα δοκιμαστούν με μία νέα ένταση με ένα καινούργιο πάθος. Το μόνο σίγουρο είναι ότι θα απαλλαχτούν από τις ψεύτικες αναπαραστάσεις που είναι δηλητηριασμένες σήμερα.

Σε αυτήν την παλιρροιακή του μορφή ο μηδενισμός στέκεται ασεβής και προκλητικός απέναντι σε όλες τις «επαναστατικές» ιδεολογίες που προκαθορίζουν τις μελλοντικές κοινωνίες που ευαγγελίζονται.

Αυτές οι επαναστατικές ιδεολογίες θυμίζουν την προσπάθεια κάποιου να κλείσει μια ολόκληρη θάλασσα μέσα σ' ένα μπουκάλι. Η ζωή και η αναρχία δεν είναι ένα εγχειρίδιο με οδηγίες χρήσης που διδάσκει την ανακάλυψή τους. Η ρήξη με την εξουσία και η αναρχική άμεση δράση δεν υπόσχεται λύσεις, αλλά πειραματίζεται με άπειρα ενδεχόμενα ελευθερίας που το καθένα με τη σειρά του δημιουργεί μία νέα πιθανότητα. Αυτό που σήμερα

είναι νέο, αύριο θα είναι παλιό και πρέπει να ξεπεραστεί. Κάθε αναπνοή χρειάζεται την επόμενη. Έτσι χτίζουμε το νέο Ελεύθερο Άνθρωπο σε μία άναρχη ζωή. Εκεί όπου όλα είναι δυνατά...

ix) Το δίλημμα «παράνομο ή δημόσιο».

Ένα πολύ σημαντικό ζήτημα που συναντά ένας αναρχικός σύντροφος του νέου αντάρτικου πόλης είναι ο τρόπος κίνησής του στο εσωτερικό του «χώρου».

Εδώ μπαίνει το στοίχημα κατά πόσο ένας αντάρτης μπορεί να συνδυάσει τη δημόσια παρουσία του σε συνελεύσεις, συζητήσεις, πορείες, καταλήψεις, παράλληλα με την παράνομη δράση του.

Θεωρούμε πως το δίλημμα «παράνομο ή δημόσιο» μπορεί να ξεπεραστεί μέσα από υπαρκτούς και ρεαλιστικούς τρόπους που εδώ θα αποπειραθούμε να προσεγγίσουμε.

Είναι γνωστό πως η αστυνομία για να μπορέσει να σχηματίσει μία πρώτη άποψη και να χαρτογραφήσει πρόσωπα και καταστάσεις εντός του «χώρου» δοκιμάζει να προσεγγίσει τις δημόσιες εκδηλώσεις και εγχειρήματα.

Εκεί θα προσπαθήσει να αντλήσει κάποια συμπεράσματα, ώστε να τα αξιοποιήσει μετέπειτα θέτοντας τον υποψήφιο «ανθρώπινο στόχο» υπό παρακολούθηση. Για παράδειγμα ένας σύντροφος που σε ανοικτές συνελεύσεις και εκδηλώσεις είναι υπερβολικά δραστήριος, ομιλητικός και προωθεί συγκρουσιακές και εξεγερτικές αντιλήψεις, σίγουρα «ενδιαφέρει» κάποιον ρουφιάνο της αντι-τρομοκρατικής που πιθανόν να βρίσκεται σ' ένα κατάμεστο αμφιθέατρο μιας ανοιχτής εκδήλωσης. Μαζί με τον αρχικό του εντοπισμό «εξαιτίας» της δημόσιας δυναμικής παρουσίας του, μπορεί να τεθεί υπό παρακολούθηση για να εξακριβωθούν οι κοινωνικές του σχέσεις. Εξαιτίας του μικρόκοσμου των αναρχικών και την συσσώρευσή τους στην «κοινωνία των Εξαρχείων» (με τα θετικά και τα αρνητικά που έχει αυτό) δεν είναι πολύ δύσκολο να εντοπιστούν οι σχέσεις του συγκεκριμένου συντρόφου. Αν αυτός για παράδειγμα είναι νεαρός στην ηλικία, δεν έχει φάκελο στην Ασφάλεια, ούτε προηγούμενες συλλήψεις και έχει συναναστροφές με συντρόφους φορτωμένους με συλλήψεις ή φυλακίσεις, αυτομάτως ο παρακολουθούμενος θα αρχίσει να «απασχολεί».

Σε συνδυασμό με απρόσεκτες κουβέντες σε καφενεία και κινητά, είτε από τον ίδιο είτε από τρίτους, η αντιτρομοκρατική θα προσπαθήσει να

σκιαγραφήσει το προφίλ του και να τον καταχωρήσει στη λίστα των «υπόπτων». Αν ο συγκεκριμένος σύντροφος κατά τη μετακίνησή του, ενώ ήδη έχει σκιαγραφηθεί στη δημόσια παρουσία του (συζητήσεις, συνελεύσεις, κοινωνικές επαφές, Εξάρχεια), λαμβάνει μέτρα αντιπαρακολούθησης και συνωμοτισμού, τότε αυτομάτως «προβιβάζεται» σε «ύποπτο πρώτης κατηγορίας». Ακόμα και αν οι αντιτρομοκρατικάριοι ή οι ασφαλίτες χάσουν προσωρινά τα ίχνη του (καθώς είτε οι ίδιοι μπορεί να επιλέξουν να τον έχουν διακριτικά, ώστε να μην γίνουν αντιληπτοί είτε ο σύντροφος μπορεί να έχει την ικανότητα να ξεφεύγει από το οπτικό τους πεδίο) και πάλι ξέρουν πού θα τον ξαναβρούν. Ιδιαίτερα τα Εξάρχεια είναι γεμάτα με χιλιάδες κόσμο, όπου οι κερατάδες της αντιτρομοκρατικής μπορούν άνετα να αφομοιωθούν ως μία παρέα φοιτητών που πίνει το ποτό της στο διπλανό μαγαζί από κει που κάθεται ο «στόχος» της. Και ως γνωστόν «99 φορές δικές μας, μία φορά δική τους» για να γίνει η ζημιά. Επίσης όπως έχει δείξει η εμπειρία πλέον, οι μπάτσοι έχουν μερικές φορές γαϊδουρινή υπομονή μέχρι να μπορέσουν να ταιριάξουν τα κομμάτια του πάζλ που τους ενδιαφέρει. Αυτό σημαίνει πως μπορεί να γνωρίζουν για τα συγκεκριμένα άτομα κάποιες παραβατικές του δραστηριότητες κι όμως να μην προχωράνε στη σύλληψή του θέλοντας να διεισδύσουν πιο βαθιά σε υποθέσεις που τους απασχολούν περισσότερο. Άρα ο συνήθης συλλογισμός αυτοπροστασίας «ότι αφού δεν με έχουν συλλάβει μετά την τάδε ενέργεια που έκανα, τότε δεν με γνωρίζουν» δεν είναι απόλυτα ασφαλής.

Επίσης ακόμα κι αν αυτό φαίνεται ασήμαντο, εδώ θέλουμε να αναφερθούμε και στην εξωτερική μας εμφάνιση. Προφανώς η εξωτερική μας εμφάνιση και ο τρόπος με τον οποίο ντυνόμαστε, είναι ένας κώδικας επικοινωνίας.

Η αισθητική μας, όπως π.χ. η punk εμφάνιση, είναι ένας τρόπος να εξωτερικεύσουμε την αντίδρασή μας στο κατεστημένο του καθωσπρεπισμού και της σύγχρονης μόδας του φαίνεσθαι. Παράλληλα νιώθουμε και επικοινωνούμε καλύτερα με τον εαυτό μας και με αυτούς που έχουμε επιλέξει. Είναι η άρνησή μας να ενταχτούμε στην κοινωνική πασαρέλα των συμβιβασμών και των κανόνων. Όμως παραμονεύει ένας σημαντικός κίνδυνος. Φανερώνοντας την επιθετική μας αισθητική προς το σύστημα, φανερώνουμε ταυτόχρονα και τις προθέσεις μας. Γιατί να μπορούν οι μπάτσοι και οι ασφαλίτες να δουν φανερά πόσο εχθροί τους είμαστε; Γιατί να τους διευκολύνουμε σε μια τυχαία προσαγωγή εξαιτίας της εμφάνισής μας; Ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια ενός σαμποτάζ ή μιας εμπρηστικής ενέργειας δε θέλουμε σε καμιά περίπτωση να τραβάμε την προσοχή του κόσμου πάνω μας. Άλλωστε η δράση μας είναι αυτή που πραγματικά μας προσδιορίζει κι όχι τα ρούχα μας. Ιδιαίτερα σήμερα σχεδόν τα πάντα έχουν αλλοτριωθεί από

τη μόδα κι έχουν χάσει την αξία τους. Τώρα πια που η εναλλακτική αισθητική και υποκουλτούρα κυριαρχεί στις οθόνες των τηλεοράσεων, εμείς είναι καλύτερα να κινούμαστε «αόρατοι» και η αισθητική μας να εκφράζεται πάνω στις κατεστραμμένες τράπεζες και στα πυρπολημένα αστυνομικά τμήματα.

Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε κάτι πριν γίνει παρανόηση και θεωρηθεί ότι η αστυνομία είναι παντοδύναμη και μπορεί να ελέγξει κάθε κίνησή μας.

Η ίδια η πραγματικότητα μιας διαρκούς εμπόλεμης κατάστασης, ανάμεσα στην εξεγερσιακή - αντικοινωνική αναρχία και στις δυνάμεις καταστολής διαψεύδει κατηγορηματικά ένα τέτοιο σενάριο.

Οι εμπρησμοί τραπεζών, οι πυρπολήσεις αστυνομικών τμημάτων και οχημάτων, τα πεσίματα στις διμοιρίες των ΜΑΤ, οι βομβιστικές ενέργειες, τα σαμποτάζ, οι δολιοφθορές, ποτέ δεν έπαψαν από την πραγματικότητα των δρόμων, αποδεικνύοντας πως όποιος θέλει μπορεί να πράξει...

Εμείς απλώς εντοπίζουμε κάποια εσωτερικά αδύναμα σημεία και ορισμένες «τρύπες» που θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί η κρατική ασφάλεια και η αντιτρομοκρατική ώστε να κολλήσει «ουρά» πίσω από κάποιον σύντροφο. Πάνω στο ξεπέρασμα τέτοιων προβλημάτων συζητάμε και προτείνουμε τις ιδέες μας και όχι για να δημιουργήσουμε κλίμα αστυνομοφοβίας. Όπως επίσης θα φανεί στη συνέχεια του κειμένου δεν αφορίζουμε τη δημόσια δράση θεωρώντας την ως παγίδα, αλλά αντίθετα πιστεύουμε πως είναι απαραίτητη για τη διάχυση της αναρχίας.

χ) Αναρχικές καταλήψεις και όχι γραφικές καταθλίψεις

Είναι γνωστό πως ο «χώρος» με τις εκδηλώσεις, τις συζητήσεις, τις πορείες, τις καταλήψεις και τα στέκια του, αποτελεί ένα σημείο συνάντησης και επαφής ατόμων που ενδιαφέρονται να γνωρίσουν μία διαφορετική αντι-πολιτισμική κουλτούρα έξω από τις δομές της κυριαρχίας. Λίγο το «ψάξιμο», λίγο το διάβασμα, όπως επίσης η επιθυμία για το διαφορετικό, οι παρέες και οι κοινωνικές συναναστροφές, ακόμα και η περιέργεια ωθούν χιλιάδες νέους να κάνουν το πέρασμά τους από τον αναρχικό χώρο. Ένα πέρασμα που για άλλους κρατάει μια στιγμή, για κάποιους διαρκεί όσο και τα φοιτητικά χρόνια της «αμφισβήτησης» και για ορισμένους γίνεται η ζωή τους.

Άρα πριν ανοίξουμε τη συζήτηση για το δημόσιο και το παράνομο, είναι σημαντικό να εξετάσουμε την αξία των δημόσιων εγχειρημάτων (καταλήψεων, στεκιών, εκδηλώσεων, συζητήσεων).

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει σε κανέναν δεν προκύπτει ξαφνικά η επιφοίτηση της αναρχικής σκέψης, ούτε το δρόμο ενός ελεύθερου κόσμου. Προηγείται μία σταδιακή συνειδητοποίηση της κατάστασης που εξελίσσεται από ατομική υπαρξιακή αμφισβήτηση σε επιλογή ανάληψης δράσης και συμμετοχής στην αναρχική διαρκή εξέγερση. Πιστεύουμε πως η ύπαρξη στεκιών, καταλήψεων και αυτοργανωμένων χώρων είναι όχι απλώς ένα θετικό βήμα προς την αναρχική εξέγερση, αλλά μια επιτακτική αναγκαιότητα. Είναι τα σημεία εκκίνησης νέων ανθρώπων που από και μπορεί να πραγματοποιηθεί ένα άλμα μιας εξελικτικής θεωρητικής και πρακτικής ρήξης με τον πολιτισμό της κυριαρχίας.

Η λειτουργία αυτοοργανωμένων βιβλιοθηκών, η διανομή αναρχικών εντύπων, οι εκδηλώσεις, οι συζητήσεις μπορούν να τροφοδοτούν τη σκέψη και τη διαλεκτική του κάθε ενδιαφερόμενου που επιθυμεί να γνωρίσει και να εξελίξει τις αναρχικές αντιλήψεις και πρακτικές ζωής.

Έτσι αυτές οι αυτοοργανωμένες υποδομές συμβάλλουν με το δικό τους τρόπο στον απελευθερωτικό αγώνα. Συγχρόνως μπορούν να αποτελέσουν έναν προθάλαμο για τους συντρόφους που πιθανόν να επιλέξουν το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης.

Όμως είναι γεγονός πως κάποια στέκια και μερικές καταλήψεις αντί να απελευθερώνουν τις πιθανότητες εξέλιξης του κάθε συντρόφου προς οποιαδήποτε επιλογή αγώνα επιθυμεί ο ίδιος, λειτουργούν ως εναλλακτικά πολιτιστικά κέντρα με ιδιαίτερη εμπάθεια προς το αναρχικό αντάρτικο πόλης εμφανίζοντάς το ως πολιτική αυτοκτονία.

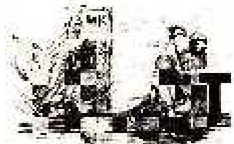
Είναι οι χώροι που δύσκολα θα βρει κανείς είτε κείμενα είτε αφίσες για φυλακισμένους αντάρτες πόλης, ενώ αντίθετα ένα αυτοοργανωμένο γλέντι γειτονιάς ή ένα πάρτυ θεωρείται πιο σημαντικό από την αλληλεγγύη στους «αναρχικούς κρατούμενους» ή μια επιθετική ενέργεια ενάντια στο σύστημα.

Αυτοί οι χώροι παράγουν μια αυταξία για το εγχείρημά τους, περιχαρακώνοντάς το ως μία αυτόνομη νησίδα ελευθερίας που πρέπει να διαφυλαχτεί πάση θυσία από την καταστολή. Είναι οι χώροι που κατά διαστήματα δυσανασχετούν όταν πραγματοποιούνται εμπρησμοί και επιθετικές ενέργειες στην περιοχή τους, είτε γιατί θεωρούν ότι θα τους χρεωθούν οι ίδιοι είτε γιατί πιστεύουν πως το στέκι τους θα γίνει στόχος καταστολής.

Το ευχάριστο είναι πως τόσο σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα, όσο και στην επαρχία, υπάρχουν και δημιουργούνται αυτοοργανωμένοι χώροι που λειτουργούν ως υποδομές και εργαστήρια ανατρεπτικών καταστάσεων, χωρίς να ακολουθούν το παλιό μοντέλο του αυτοσκοπού μιας κατάληψης ή ενός στεκιού.

Βέβαια, όπως και στην περίπτωση του χώρου των Εξαρχείων, της Ροτόντας στη Θεσσαλονίκη των εκδηλώσεων στα Πανεπιστήμια, έτσι και τα στέκια και οι καταλήψεις συχνά τελούν υπό παρακολούθηση απ' τα κηπόσκυλα της αστυνομίας.

xi) Η οικειοθελής παρανομία και το διακριτικό προφίλ ενάντια στις φήμες

Το θέμα λοιπόν είναι πως εμείς που θέλουμε να διατηρήσουμε τα στεγανά μιας αναρχικής αντάρτικης οργάνωσης και την προσωπική μας «ανωνυμία» μπορούμε να αποφύγουμε την αναγνώριση από τον εχθρό.

Σε αυτόν τον προβληματισμό υπάρχουν διάφορες εκδοχές. Κρατώντας ως απαραίτητη προϋπόθεση το πέρασμα από αρκετές καταστάσεις και διαφορετικά εγχειρήματα της αναρχίας, ώσπου να επιλέξει ο κάθε σύντροφος τη μορφή και το περιεχόμενο του αγώνα που τον περιέχει περισσότερο, ένας αναρχικός αντάρτης πόλης πρέπει να αναπτύξει ένα στρατηγικό σχεδιασμό.

Μία πρώτη εκδοχή είναι το «συνειδητό πέρασμα» στην παρανομία. Δηλαδή η εξαφάνιση από όλους τους οικογενειακούς και φιλικούς δεσμούς του παρελθόντος μέσω των οποίων η αστυνομία θα μπορούσε να φτάσει στα ίχνη του. Μια εξαφάνιση που δεν πρέπει να συμβεί απότομα και ξαφνικά (εκτός αν συντρέχουν αντικειμενικοί λόγοι, όπως η έκδοση εντάλματος σύλληψης), γιατί τότε θα δημιουργήσει υποψίες.

Αντίθετα μπορεί να πραγματοποιηθεί μέσω μιας σταδιακής απομάκρυνσης από τους οικείους κύκλους με τις αντίστοιχες προφάσεις που θα δικαιολογήσουν τη μετέπειτα απουσία (σπουδές, επαγγελματικοί λόγοι, συναισθηματικοί δεσμοί, μετακόμιση κ.α.)

Πρέπει με κάθε τρόπο να αποφύγουμε να μας συζητάνε, γιατί κάτι τέτοιο μας εκθέτει σε σοβαρούς κινδύνους. Εν τω μεταξύ όσο πιο κοινωνικά «αναγνωρίσιμος» είναι ένας σύντροφος που θέλει να μεταβεί στην συνειδητή παρανομία, τόσο πιο πολύπλοκο είναι γι' αυτόν και χρειάζεται την αντίστοιχη προσοχή ώστε η «εξαφάνισή του» να μη λειτουργήσει αντίστροφα, παράγοντας φήμες.

Το να βγει κάποιος στην παρανομία, σημαίνει ότι αλλάζουν πολλά γι' αυτόν. Για παράδειγμα στην παρανομία λόγω εντάλματος σύλληψης, αλλάζει η εξωτερική του εμφάνιση, αλλάζει το όνομά του, κυκλοφορεί με ψεύτικα χαρτιά, νοικιάζει σπίτια με ψεύτικα στοιχεία, οπλοφορεί, αποφεύγει να βρίσκεται έξω αργά τις βραδινές ώρες για να μην του προκύψει κάποια τυχαία εξακρίβωση, δεν χρησιμοποιεί νόμιμο όχημα που είναι στο πραγματικό του όνομα, λαμβάνει διαρκώς νέα μέτρα αντιπαρακολούθησης, δεν κατοικεί για πολύ στην ίδια περιοχή και εφαρμόζει και άλλες παραμέτρους που δε θα γραφτούν εδώ, αλλά θα τις ανακαλύψει ο καθένας μόνος του στην πορεία.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι η αναρχική παρανομία δεν έχει καμία σχέση με τον τυχοδιωκτισμό, ούτε αποτελεί ένα επικίνδυνο σπορ με γερές δόσεις αδρεναλίνης.

Πίσω από τη θεαματική προσέγγιση των ΜΜΕ με τις αποσπασματικές εικόνες και τα δημοσιεύματα με όπλα, ληστείες, φωτογραφίες καταζητούμενων, κλοπές οχημάτων, βομβιστικές ενέργειες και πρωτοσέλιδα εφημερίδων, υπάρχει μία συγκεκριμένη πολιτική επιλογή και στόχευση.

Είναι η επιλογή να «εξαφανιστεί» κάποιος από όλες τις νόμιμες καταχωρήσεις του κράτους για να «εμφανιστεί» στο προσκήνιο της ιστορίας ως αντάρτης πόλης, μέσα από τις πράξεις και το λόγο του. Θεωρούμε πως κάτι τέτοιο όχι μόνο διευκολύνει την αναρχική διαρκή εξέγερση ανεβάζοντας το επίπεδο θωράκισης της οργάνωσης αλλά και ταυτόχρονα αποτελεί μία πιθανή πολιτική πρόταση και πρόταγμα για τον κάθε νέο σύντροφο.

Οι σύντροφοι που περνούν στην παρανομία μπορούν να κινηθούν σχεδόν «αόρατοι» στο μητροπολιτικό πεδίο. Μπορούν να σχεδιάσουν και να οργανώσουν επιθέσεις, να δημοσιεύσουν το λόγο τους, να συντονίσουν τη δράση τους μέσα από καλέσματα στις προκηρύξεις τους και να προσκαλέσουν και άλλους αναρχικούς να πράξουν το ίδιο, συγκροτώντας παράνομες αναρχικές υποδομές.

Έτσι μπορεί να δημιουργηθεί ένα αφορμαλιστικό δίκτυο αναρχικών αντάρτικων ομάδων που να διαχέεται μέσα στον κοινωνικό ιστό προβάλλοντας από την αφάνεια της παρανομίας τον εξουσιαστικό πολιτι-

σμό. Οι σύντροφοι της παρανομίας αποτελούν μη καταγεγραμμένα άτομα για τις αρχές. Και ως γνωστόν, οτιδήποτε είναι μη καταγεγραμμένο, είναι πολύ πιο δύσκολο να ελεγχτεί και να εντοπιστεί.

Ταυτόχρονα μία αναρχική αντάρτικη οργάνωση εκτός από ομάδα κρούσης ενάντια στο σύστημα, αποτελεί κι ένα ζωντανό πείραμα σχέσεων. Μέσα στο εσωτερικό της αναπτύσσονται αυθεντικοί δεσμοί συντροφικότητας και αλληλεγγύης ανάμεσα στα μέλη της, καθώς στην παρανομία η αλληλεπίδραση μεταξύ των ατόμων δοκιμάζεται σε μέγιστο βαθμό.

Άνθρωποι οι οποίοι εγκαταλείπουν ολόκληρη την προηγούμενη ζωή τους (είτε οικειοθελώς, είτε λόγω ενταλμάτων) για να βγουν στην παρανομία με σκοπό όχι να κρυφτούν, αλλά να συγκροτήσουν από κει το μέτωπο της επιθετικής παρανομίας, μοιράζονται μεταξύ τους ένα μοναδικό αίσθημα εμπιστοσύνης. Τώρα πλέον ο ένας «αφήνει» την ελευθερία του στα χέρια του άλλου. Γιατί η κίνηση του καθενός, οι προφυλάξεις του, η παρατηρητικότητά του, οι επιλογές και οι αποφάσεις του, επηρεάζουν την ασφάλεια ολόκληρης της ομάδας.

Έτσι χρειάζεται μία πλήρη αυτοπειθαρχία, για να μην πέσει κανείς στις παγίδες που κρύβει η υιοθέτηση μίας δεύτερης «παράνομης» ταυτότητας. Για παράδειγμα η διακοπή των προηγούμενων φιλικών σχέσεων και η συναισθηματική απώλεια συγγενικών και προσωπικών δεσμών, προϋποθέτει μία πλήρη συνειδητότητα της επιλογής της παρανομίας, χωρίς πισωγυρίσματα, καθώς και η αστυνομία γνωρίζει ότι αυτό είναι το αδύνατο σημείο ενός παράνομου και μπορεί να το εκμεταλλευτεί εντοπίζοντας ολόκληρη την ομάδα. Αν ένας σύντροφος δεν μπορεί να σηκώσει το βάρος μιας τέτοιας απώλειας πρέπει να το επικοινωνήσει με τους υπόλοιπους. Προφανώς στην περίπτωση της παρανομίας λόγω ενταλμάτων η διακοπή της επικοινωνίας με αγαπημένα συγγενικά πρόσωπα είναι δυστυχώς απαραίτητο, ενώ στην περίπτωση της «οικειοθελούς παρανομίας» οι σύντροφοι μπορούν να βρουν μία λύση.

Άλλωστε στην επιλογή της οικειοθελούς παρανομίας, υπάρχουν πολλά ενδιάμεσα στάδια που ανταποκρίνονται στη θέση, στην κατάσταση, και στην επιθυμία του κάθε συντρόφου. Κάποιος αναρχικός αντάρτης μπορεί να περιορίσει τις επαφές του και την κίνησή του στα «ύποπτα» μέρη που παρακολουθεί η αστυνομία, δίχως όμως να κόψει ολοκληρωτικά τους δεσμούς του με το οικογενειακό και φιλικό περιβάλλον του.

Όπως γίνεται αντιληπτό, το μοίρασμα τόσο έντονων προσωπικών καταστάσεων σε συνδυασμό με την παράνομη αναρχική δράση και τις επι-

τυχίες ή τις «στραβές» της δημιουργεί μία συνθήκη που ακροβατεί στην κόψη του ξυραφιού.

Γιατί η παρανομία δεν βασίζεται σε μία μιλιταριστική επίδειξη αυτοεπιβεβαίωσης, αλλά στην ουσία της αναρχικής εξέγερσης. Στην ανοικοδόμηση και δημιουργία απελευθερωμένων σχέσεων που μέσα από τα λόγια και τις πράξεις ο ένας δίνει ορμή στις ανησυχίες του άλλου, προωθεί νέες εξελίξεις, απελευθερώνει συζητήσεις και δυνατότητες, μοιράζεται αντιφάσεις και όλοι μαζί παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους.

Βέβαια πρέπει να τονίσουμε πως ενώ η παρανομία είναι ένας τρόπος να ξεφορτωθείς τους μπάτσους από την πλάτη σου δεν είναι ούτε ο μοναδικός, ούτε απόλυτα ασφαλής. Το γεγονός ότι μετά από ενάμιση χρόνο παρανομίας αυτή τη στιγμή γράφουμε μέσα από τη φυλακή, αποδεικνύει ότι στην παρανομία, όπως και παντού μπορεί να γίνουν λάθη ή να συμβούν συγκυρίες που να κοστίσουν την ελευθερία σου.

Επίσης στην παρανομία προκύπτει μία αναπόφευκτη «παράπλευρη απώλεια» Δίπλα στο τείχος ασφάλειας που υψώνεται μέσω της αφάνειας των παράνομων συντρόφων απέναντι στους διωκτικούς μηχανισμούς, μπορεί να προκύψει κι ένα φράγμα πολιτικής αυτο-απομόνωσης. Οι παράνομοι σύντροφοι μέσω της απουσίας τους από το εσωτερικό των αναρχικών κύκλων χάνουν την επαφή τους με τις πολιτικές διεργασίες που συμβαίνουν εκεί μέσα. Άρα πιθανόν παραμονεύει ο κίνδυνος να εγκλωβιστούν μέσα σε ένα δικό τους παράνομο μικρόκοσμο που απομακρύνεται από την αλληλεπίδραση του ευρύτερου ριζοσπαστικού αγώνα.

Χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή να μην εγκαθιδρυθεί εντός μιας αναρχικής οργάνωσης ένα γυάλινο παρατηρητήριο ιδεολογικής καθαρότητας και απομόνωσης που την εμφανίζει ως το κέντρο του κόσμου και των εξελίξεων. Είναι πολύ σημαντικό οι παράνομοι σύντροφοι να μην εγκαταλείψουν ούτε για μια στιγμή τη διαλεκτική με το εσωτερικό του αναρχικού χώρου, ακόμα κι αν αυτό συμβαίνει υπό το βάρος της φυσικής τους απουσίας. Υπάρχουν οι προκηρύξεις, τα έντυπα, τα διαβάσματα και κυρίως η αντιδογματική και η ανοιχτόμυαλη προσέγγιση των πολιτικών εξελίξεων που υποκαθιστούν ως ένα βαθμό την απουσία αυτή.

Το γεγονός ότι για μας ως οργάνωση, η αναρχική παρανομία αποτέλεσε την περιοχή που νιώσαμε πιο ελεύθεροι από ποτέ, δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν άλλες περιοχές που μπορούν να σχεδιαστούν και να οργανωθούν έφοδοι ενάντια στον πολιτισμό της εξουσίας.

Έτσι μία άλλη εκδοχή αντιμετώπισης του εντοπισμού και της χαρτογράφησης ενός αναρχικού αντάρτη πόλης απ' την αστυνομία, είναι η δημιουργία ενός διακριτικού προφίλ εντός του αναρχικού χώρου που δεν προκαλεί υποψίες, ούτε παράγει φήμες.

Ένας αναρχικός αντάρτης , δίχως να καταφεύγει στο πέρασμα της «εξαφάνισης» στην παρανομία, μπορεί να διασφαλίσει την κίνησή του σε όλο το φάσμα των αναρχικών εκδηλώσεων και εγχειρημάτων. Μπορεί να δημιουργήσει ευκαιρίες συνάντησης και συναναστροφής με νέους συντρόφους που ενδιαφέρονται για το αναρχικό αντάρτικο πόλης. Ενώ παράλληλα μπορεί να οργανώσει παράνομες αναρχικές υποδομές και να επιτεθεί με όλα τα μέσα στον πολιτισμό της εξουσίας. Το γεγονός ότι δεν μεταφέρει συνολικά την προσωπική του ζωή στην παρανομία, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να πράξει παράνομα.

Φυσικά πρέπει να είναι διακριτικός και να αποφεύγει την υπερβολική δημόσια έκθεση των θέσεών του, για να μην «ανέλθει» στη λίστα των υπόπτων, που έχουμε ήδη αναφέρει. Μπορεί να επιλέξει μία πιο «υπόγεια» επικοινωνία με ανθρώπους που δείχνουν να ενδιαφέρονται για την παράνομη δράση, πραγματοποιώντας μαζί τους συνωμοτικές συζητήσεις μακριά από τα γνωστά μέρη και τα περίεργα βλέμματα και αυτιά.

Παράλληλα, τόσο ο ίδιος όσο και οι σύντροφοι του συμμετέχοντας στις αναρχικές διαδικασίες δεν επιτελούν κάποιο ιεραποστολικό καθήκον με στόχο τον προσηλυτισμό νέων συντρόφων σε αντάρτικες οργανώσεις. Αντίθετα, εμπλουτίζουν και οι ίδιοι τη συνείδησή τους, δοκιμάζουν τις αντιλήψεις τους μέσω της διαλεκτικής και παραμένουν δραστήριοι εντός του ριζοσπαστικού αγώνα. Έτσι αποκομίζουν νέες εμπειρίες αγώνα, συνδέονται με ανθρώπους από όλο το πολιτικό φάσμα της αντιεξουσίας, μοιράζονται αγωνίες και ανησυχίες από διαφορετικές μορφές πάλης, και αποκτούν ένα πλούσιο βίωμα εξεγερτικότητας.

Άλλωστε αυτοί οι σύντροφοι μπορούν να παρέμβουν βίαια στις κοινωνικές συγκρούσεις, όπως ήδη έχουμε αναφέρει, μεταφέροντας πίσω από την ανωνυμία της κουκούλας, το ατόφιο μήνυμα του αναρχικού αντάρτικου πόλης. Συχνά οι ίδιοι μπορούν να αποτελούν και τον συντροφικό σύνδεσμο με τις παράνομες υποδομές κρατώντας ανοικτό το δίαυλο επικοινωνίας με το ευρύτερο μέτωπο του αναρχικού πολέμου.

Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε ότι αυτές οι δύο εκδοχές (ημι-δημόσια παρουσία, οικειοθελής ή αναγκαστική παρανομία) δεν είναι αποτέλεσμα ενός επαγγελματισμού ή ενός καταμερισμού εργασίας. Σε καμία περίπτωση

δεν προτείνουμε ένα διαχωρισμό που διχοτομεί μία αναρχική αντάρτικη οργάνωση στο «νόμιμο» και στο «παράνομο» σκέλος. Απλά μιλάμε για δύο διαφορετικές εκδοχές στην κοινή κατεύθυνση της αντάρτικης δράσης που προκύπτουν από την επιθυμία των ίδιων των συντρόφων που τις επιλέγουν. Κάποιος σύντροφος μπορεί να είναι πιο κοινωνικός, πιο εξωστρεφής και να τον ελκύει η δημόσια περιπλάνηση και συναναστροφή με ανθρώπους του ευρύτερου ριζοσπαστικού χώρου, ενώ κάποιος άλλος σύντροφος μπορεί να θεωρεί ότι έχει κλείσει γι' αυτόν ο δημόσιος κύκλος και να επιθυμεί να έχει πλέον συγκεκριμένες επαφές. Είναι αυτονόητο πως ο πρώτος σύντροφος θα επιλέξει την ημι-δημόσια εκδοχή του αναρχικού αντάρτικου και ο δεύτερος την πιο καμουφλαρισμένη.

xii) Απαλλοτριώσεις και οπλισμός ενός αναρχικού αντάρτικου πυρήνα.

Μιλώντας για παράνομες αναρχικές αντάρτικες ομάδες, συναντάμε αναπόφευκτα και τον τεχνικό τομέα δράσης τους. Ένας αναρχικός αντάρτικος πυρήνας χρειάζεται οπωσδήποτε την οικονομική και τεχνική αυτονομία του.

Χρειάζεται χρήματα για να νοικιάσει σπίτια - κρησφύγετα, να αγοράσει οπλισμό, να μετακινείται, να αλλάζει διαρκώς κρυψώνες, να συντηρείται και να αποδεσμεύει τους αναρχικούς που συμμετέχουν σ' αυτόν απ' τη μισθωτή σκλαβιά. Επίσης είναι πολύ σημαντικό να στηρίζει και να ενισχύει οικονομικά τους συντρόφους που πιθανόν έχουν συλληφθεί και αντιμετωπίζουν την μακροχρόνια τιμωρία του κράτους. Παράλληλα στο υλικοτεχνικό πεδίο, μία αναρχική ομάδα πρέπει να αποκτά τεχνικές γνώσεις και διαρκώς να εξελίσσεται στον τομέα της απαλλοτρίωσης οχημάτων, πλαστογράφησης ταυτοτήτων και δημόσιων εγγράφων, διάρρηξης, κατασκευής εκρηκτικών μηχανισμών, παραβίασης συστημάτων ασφαλείας κ.α.

Οπότε κατ' αρχάς μπαίνει το ζήτημα των απαλλοτριώσεων. Οι τράπεζες (παρά τα αυξημένα πλέον μέτρα ασφαλείας), τα κοσμηματοπωλεία ή ένας πλούσιος επιχειρηματίας μπορούν να «συνεισφέρουν» στο αναρχικό ταμείο της άμεσης δράσης. Τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο, αρκεί να είμαστε μεθοδικοί. Ένας Πυρήνας που συγκροτείται από συντρόφους, μπορεί να συλλέξει πληροφορίες για το στόχο του (χωροταξική κατόπτευση, ωράρια, μέτρα ασφαλείας, περιπολίες της αστυνομίας, δρομολόγια διαφυγής,

ψυχογράφηση του υπαλληλικού προσωπικού και των προϊσταμένων του υποψήφιου στόχου κ.α.), ώστε να αρχίσει να σχεδιάζει το πλάνο της δράσης του. Παράλληλα μπορεί να αντλήσει εμπειρίες από προηγούμενες ληστείες και να «δανειστεί» μεθοδολογίες και τεχνικές που θεωρεί ότι του ταιριάζουν. Κάθε σύστημα εφόσον κλειδώνει έχει και το κλειδί που «ξεκλειδώνει». Οι σύντροφοι πρέπει να προετοιμαστούν ψυχολογικά, να διαθέτουν πάντα εναλλακτική λύση σε περίπτωση εμπλοκής και να πράξουν αποφασιστικά αυτό που έχουν επιλέξει.

Οι πρόβες και οι προπονήσεις (αναπαράσταση της ληστείας μέσα σε κάποιο ασφαλές κρησφύγετο με ηχομόνωση) βοηθούν πολύ σε αυτήν την κατεύθυνση. Επίσης το μοίρασμα των αρμοδιοτήτων (μαζευτής χρημάτων, χρονομέτρης, επόπτης του προσωπικού και των πελατών, οδηγός, τσιλιαδόρος κλπ) διευκολύνουν την άμεση και αιφνιδιαστική πραγματοποίηση του σχεδίου σε σχετικά «ασφαλή» χρόνο πριν κινητοποιηθούν οι μονάδες της αστυνομίας. Κάθε δευτερόλεπτο είναι σημαντικό και ακόμα και οι φράσεις που θα ειπωθούν στη διάρκεια μιας ληστείας πρέπει να είναι κοφτές και κατανοητές ώστε να μην επικρατήσει σύγχυση. Δεν χρειάζεται ούτε υπερβολικός φόβος (που προκαλεί πανικό), ούτε ιδιαίτερη ευγένεια. Μία ληστεία είναι μια ένοπλη επίθεση 40 δευτερολέπτων που απελευθερώνει από εκατοντάδες οχτάωρα μισθωτής σκλαβιάς που κλέβουν όλη μας τη δημιουργικότητα και τη φαντασία. Παράλληλα σε περίπτωση εμφάνισης της αστυνομίας ή τυχαίας συνάντησης μαζί της, οι σύντροφοι που συμμετέχουν στην απαλλοτρίωση πρέπει να είναι αποφασισμένοι να υπερασπίσουν με κάθε μέσον την ελευθερία τους.

Ίσως να ακούγεται παράδοξο όμως η ψυχολογία και η αυτοπεποίθηση σε συνδυασμό με τις τεχνικές υποδομές παίζουν μεγάλο ρόλο σε μία μάχη με την αστυνομία σε αστικό περιβάλλον. Σε αυτή τη μάχη όποιος δείξει πρώτος τα σημάδια του φόβου, μάλλον έχει χάσει την αναμέτρηση. Ένα πολύ βασικό σημείο είναι όταν οι μπάτσοι κινητοποιούνται για ένα ύποπτο περιστατικό δεν έχουν ακριβή γνώση του τι συμβαίνει (αριθμός ατόμων, οπλισμός, οχήματα). Άρα η σωστή επόπτευση του εξωτερικού χώρου του στόχου (π.χ. τράπεζας) με την τοποθέτηση συντρόφων σε κομβικά σημεία και με ενδοεπικοινωνία με την ομάδα κρούσης, μπορεί να μας δώσει το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού.

Τώρα αν κάποιοι σύντροφοι (όπως στο παρελθόν στη Δ. Γερμανία και στο Μεξικό) επιλέξουν να αναλάβουν την πολιτική ευθύνη μιας ληστείας μέσω μιας προκήρυξης που να εξηγεί τους λόγους της απαλλοτρίωσης, σίγουρα αυτό είναι ένα βήμα μπροστά στην κατεύθυνση της διάχυσης του νέου

αντάρτικου πόλης. Το μόνο σίγουρο είναι πως δεν κάνουμε σε κανέναν υποδείξεις, ούτε δίνουμε συμβουλές, αλλά απλώς μοιραζόμαστε κοινές αγωνίες και επιθυμίες.

Όσον αφορά τώρα το υλικοτεχνικό πεδίο είναι πολύ σημαντικό να μπορούμε να αποκτήσουμε τις αντίστοιχες γνώσεις για να διαρρήξουμε τον πολιτισμό της ασφάλειας. Μέσω του Internet, των αστυνομικών ρεπορτάζ, των ντοκιμαντέρ, και των τεχνικών βιβλίων μπορούμε να έρθουμε σε μια πρώτη επαφή με την κατασκευή ωρολογιακών μηχανισμών και εκρηκτικών, με τη χρήση και τη λειτουργία όπλων (σκοπευτικά χαρακτηριστικά, «λύσιμο» και «δέσιμο» ενός όπλου, συντήρηση, κ.α.) Το ίδιο ισχύει και για τον πολύ σημαντικό τομέα της κλοπής οχημάτων. Βέβαια πολύ πιο ιδανικό είναι αν υπάρχει η επικοινωνία και η εμπιστοσύνη με κάποιον άνθρωπο που ήδη γνωρίζει αυτές τις τεχνοτροπίες. Η μάθηση μέσω της πράξης είναι διαχρονικά ο καλύτερος τρόπος. Αν στο εσωτερικό της ομάδας δεν υπάρχει άτομο τέτοιο, τότε μπορεί να υπάρχει κάποιος έμπιστος αναρχικός σύντροφος εκτός του πυρήνα (ο οποίος δεν χρειάζεται να γνωρίζει τις προθέσεις του πυρήνα ή τα σχέδιά του) που μέσω της αμοιβαιότητας των σχέσεων θα μπορούσε να βοηθήσει.

Στην περίπτωση που δεν υπάρχουν τέτοιες σχέσεις, τότε μπορούμε να αναζητήσουμε ακόμα και μέσα από παραβατικούς κύκλους (αν υπάρχουν επαφές) την απόκτηση κάποιων βασικών γνώσεων. Φυσικά σ' αυτές τις περιπτώσεις δε γίνεται η παραμικρή αναφορά ή υπόνοια για το γεγονός ότι αυτές οι γνώσεις θα αξιοποιηθούν στον τομέα της αναρχικής άμεσης δράσης. Καλύτερα να επινοήσουμε μία φανταστική ιστορία παρά να δώσουμε την ταυτότητα των πραγματικών μας προθέσεων.

Αυτό το λέμε γιατί οι παραβατικοί κύκλοι (με εξαίρεση ελάχιστους ανθρώπους) είναι στην πλειοψηφία τους διάτρητοι από την αστυνομία και τους ρουφιάνους της. Έτσι για παράδειγμα, αν θέλουμε να αγοράσουμε κάποια όπλα (αποφεύγουμε τις μεγάλες αγορές που προκαλούν υποψίες) το δικαιολογούμε λέγοντας στο σύνδεσμό μας (αν υπάρχουν τέτοιες σχέσεις και μας ρωτήσει) ότι θέλουμε να χτυπήσουμε ένα συνοικιακό mini market, ή αν αγοράσουμε μόνο ένα όπλο, δηλώνουμε «κολλημένοι» με τα όπλα.

Γενικότερα κρατάμε χαμηλό προφίλ ώστε να περνάμε απαρατήρητοι.

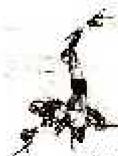
Το ίδιο και για την κλοπή οχημάτων. Βγαίνουμε μια βόλτα για δοκιμές διάρρηξης με κάποιον «έμπειρο» παραβατικό σύνδεσμό μας με το πρόσχημα ότι μας αρέσουν το τάδε μοντέλο μηχανής ή αυτοκινήτου και θέλουμε να το οδηγήσουμε. Γενικότερα δεν υπάρχει κάποια σωστή συνταγή, εμείς

απλά προτείνουμε κάποιες ιδέες και ο κάθε σύντροφος που ενδιαφέρεται θα τις προσαρμόσει στα δικά πρότυπα και σχέδια.

Όπως και να έχει θεωρούμε πως δεν πρέπει να υπάρχει κάποιο ηθικό «κόλλημα» στην απόκτηση μέσων και τεχνογνωσίας από κύκλους ανθρώπων οι οποίοι δεν έχουν καμία σχέση με τις απόψεις μας. Είναι ξεκάθαρο πως κάθε μέσο αποκτάει την πραγματικότητα των χεριών και της συνείδησης που το χειρίζεται. Κατά τα άλλα παραμένει ένα μεταλλικό αντικείμενο.

Φυσικά δεν παραγνωρίζουμε την παρακαταθήκη που έχουν δημιουργήσει προηγούμενες αντάρτικες ομάδες που απαλλοτρίωσαν οπλισμό από τα χέρια του εχθρού (στρατόπεδα, αστυνομικά τμήματα). Κάτι τέτοιο σίγουρα είναι ένα από τα πιο δυνατά στοιχήματα που μπορούν να τεθούν, καθώς μια τέτοια κίνηση έρχεται σε απόλυτη ταύτιση με τα δικά μας αναρχικά προτάγματα. Μέχρι τότε όμως η αδράνεια απλώς μας σκουριάζει γι' αυτό εκμεταλλευόμαστε κάθε πιθανή ευκαιρία και κάθε δυνατότητα για να κτίσουμε τη δική μας προοπτική. Για να προωθήσουμε την άμεση δράση στο εδώ και τώρα.

xiii) Η αναρχική βία και το life style της

Παλιότερα υπήρχε ένα σύνθημα γραμμένο στους τοίχους που έλεγε «η βία είναι μαγική». Για μας η βία χαρακτηρίζεται από αυτόν που την ασκεί και τον τρόπο που διαχειρίζεται το βίωμά της στις υπόλοιπες πτυχές της ζωής του.

Βία μπορεί να ασκήσει ο οποιοσδήποτε, ο δεσμοφύλακας, ο μπάτσος, ο αναρχικός, ο φασίστας, ο χούλιγκαν, ο οικογενειάρχης. Κάθε βία όμως είναι διαφορετική. Γιατί κουβαλάει ένα ξεχωριστό μήνυμα. Εμείς υποστηρίζουμε την αναρχική βία γιατί γνωρίζουμε πως μόνο έτσι μπορούμε να απελευθερώσουμε τη ζωή μας. Ο διάλογος με τα αφεντικά και τους εξουσιαστές καταλήγει πάντα σ' ένα μονόλογο υπέρ των δικών τους συμφερόντων. Γιατί αυτοί κατέχουν τη δύναμη και τον πλούτο και μπορούν να επιβάλλονται με τη βία. Εμείς, μέσα από το αντάρτικο πόλης επιτιθέμαστε πρώτοι, περνώντας από την αντίσταση στην έφοδο.

Στον πόλεμο με την εξουσία δεν υπάρχουν ούτε κανόνες, ούτε τιμή των όπλων. Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε οτιδήποτε δεν ανήκει στη λογική της εξουσίας και να το στρέψουμε εναντίον της.

Εδώ ακριβώς επισημαίνουμε μία παγίδα που μπορεί κρύβεται πίσω από την αντάρτικη βία. γι' αυτό τονίζουμε τη φράση «να χρησιμοποιήσουμε οτιδήποτε δεν ανήκει στη λογική της εξουσίας».

Εμείς αν φανταζόμαστε μία αναρχική διαρκή εξέγερση, δεν την σκεφτόμαστε ούτε με την εγκαθίδρυση μιας επαναστατικής αστυνομίας που θα επιβλέπει την τήρηση των αξιών μας, ούτε «επαναστατικών» φυλακών που θα αιχμαλωτίζουμε τους εχθρούς μας. Διαφορετικά δε θα απέχουμε και πολύ από τα τερατουργήματα των κομμουνιστικών - αριστερών καθεστώτων που στο όνομα του προλεταριάτου εγκατέστησαν τον κόκκινο φασισμό και τη δικτατορία των μυστικών υπηρεσιών. Η δικιά μας αναρχική επανάσταση δεν εγκαθιστά ένα καινούργιο καθεστώς, γιατί απλά δεν τελειώνει ποτέ. Επιστρέφοντας λοιπόν, η βία μας εκφράζεται με όλη της τη δύναμη σε μια επίθεση σε ένα αστυνομικό τμήμα, σε μία ληστεία σε έναν εμπρησμό, σε μία βομβιστική ενέργεια...

Γι' αυτές τις πράξεις πολέμου δεν νιώθουμε την ανάγκη ούτε για μια στιγμή να απολογηθούμε και να ζητήσουμε συγγνώμη από κανέναν. Η βία που ασκούμε είναι πάντα συγκεκριμένη και στοχευμένη, ενάντια στο εξουσιαστικό σύμπλεγμα.

Από κει και πέρα η βία μας είναι διαθέσιμη για κάθε φορά που θα χρειαστεί και δεν την κουβαλάμε μαζί μας ούτε στις κοινωνικές μας συναναστροφές, ούτε στις προσωπικές μας σχέσεις.

Δεν μας ενδιαφέρει ούτε να το παίξουμε μάγκες επικαλούμενοι τις επιδόσεις μας στη βία σαν να επρόκειτο για κάποιο extreme sport, ούτε να υιοθετήσουμε το προφίλ του σκληρού και του τσαμπουκά.

Όχι μόνο γιατί κάτι τέτοιο θα φέρει τα μπάσταρδα της κρατικής ασφάλειας και της αντιτρομοκρατικής από πίσω μας, αλλά κυρίως γιατί τέτοιες συμπεριφορές είναι έξω και ενάντια από τις αξίες μας.

Γιατί τότε η αναρχική βία αντί να απελευθερώνει, αλλοτριώνει...

Η αλλοτρίωση αυτή παράγει ένα ιδιόμορφο αναρχικό lifestyle που αναπαριστά εικόνες και συμπεριφορές από τον εξουσιαστικό κόσμο που πολεμάμε.

Απαθείς συμπεριφορές, υπεροπτικό ύφος, επιδεικτικές κινήσεις, αλαζονικές κουβέντες, επικίνδυνες φλυαρίες στα κινητά, συγκροτούν την επιφανειακότητα μιας λαθραίας αντίληψης για την αναρχική βία που καταλήγει να αποτελεί τον χειρότερο εσωτερικό εχθρό της. Μην ξεχνάμε ότι αυτή η φτηνή επίδοση στον ακτιβισμό των κουτσομπολιών και των

υπονοούμενων βοήθησε την αστυνομία μέσω των παρακολουθήσεων να «χτυπήσει» συντρόφους και αντάρτικες ομάδες οδηγώντας στη σύλληψη και φυλάκισή τους.

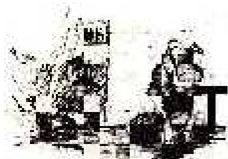
Φυσικά ο καθένας (όπως κι εμείς οι ίδιοι που τα γράφουμε) μπορεί να παρασυρθεί μέσα στη δίνη της βίας και να χάσει προσωρινά τον προσανατολισμό του. Η αξία των επιλογών μας βρίσκεται στο ξεπέρασμα των αντιφάσεων που συναντάμε μπροστά μας κι όχι στην υπεκφυγή τους μέσω μιας θεωρητικής καθαρότητας που δεν ανταποκρίνεται στην πραγματική ζωή.

Το στοίχημα είναι αυτή η αλλοτριωμένη και πατριαρχική εκδοχή της αναρχικής βίας να μην εγκατασταθεί μέσα μας και κάθε μέρα να δίνουμε την προσωπική μας μάχη για να μη γίνουμε δέσμιοι των κακέκτυπων της εξουσίας.

Μόνο μέσα από τη διαρκή εξέλιξη της συνείδησής μας και τη συνεχή επικοινωνία και συζήτηση ανάμεσά μας, μπορούμε να απομακρύνουμε το ενδεχόμενο της οριστικής παρέκκλισης μας από το δρόμο της απελευθέρωσης στο βάλτο των κυριαρχικών προτύπων. Η σεμνότητα, ο σεβασμός, η ειλικρίνεια και η ευθύτητα είναι τα χαρακτηριστικά που ταιριάζουν σε έναν αντάρτη πόλης, που δεν μπερδεύει την τραχύτητα και τη βιαιότητα που επιδεικνύει απέναντι στον εχθρό, με τον τρόπο που μιλάει και συμπεριφέρεται όταν βρίσκεται ανάμεσα σε συντρόφους.

Υποστηρίζουμε την αναρχική βία γιατί έτσι πιστεύουμε ότι μπορούμε να δώσουμε ένα οριστικό τέλος στον κόσμο της κρατικής βίας. Με τη βία μας στρεφόμαστε εναντίον των όπλων της αστυνομίας, της εξουσίας, των πολιτικών, των συμφερόντων των αφεντικών, της εικόνας των διαφημίσεων, της κατοχής των εμπορευμάτων, των ποινών των δικαστών, των ναρκωτικών των πρεζεμπόρων, της εκμετάλλευσης της φύσης και των ζώων, της πειθαρχίας του σχολείου, των βασανιστηρίων των φυλακών. Και δε θα σταματήσουμε μέχρι να τα καταφέρουμε...

xiv) Οι αναρχικοί και η στρατηγική του νέου αντάρτικου πόλης

Την πιο μεγάλη αλήθεια τελικά τη συναντάμε στην πιο απλή ερώτηση: «Και τελικά τι είναι αυτό που θέλουμε;»

Χωρίς καμία αμφιβολία έχουμε ήδη την απάντηση δίχως την ερώτηση. Θέλουμε έναν κόσμο δίχως εξουσία, μία ζωή χωρίς δούλους και αφέντες,

μία ασταμάτητη περιπλάνηση σε τοπία και ανθρώπους, μία αδιάκοπη πλημμύρα συναισθημάτων και εμπειριών, μία απόλαυση χωρίς χρηματικό αντίτιμο και εμπορευματικούς κανόνες μία γη χωρ΄ς σύνορα και θρησκείες, ένα καθαρό βλέμμα δίχως προκαταλήψεις και στερεότυπα, άπειρες αδάμαστες επιθυμίες, χωρίς βιτρίνες και διαφημιστικές ταμπέλες, μία αναρχία που δεν σταματά ποτέ γιατί πάντα θα υπάρχει ένα καλύτερο ηλιοβασίλεμα από κάθε προηγούμενο.

Κι αν όλα αυτά ακούγονται πολύ αφηρημένα δίχως τη σοβαροφάνεια ενός πολιτικού προγράμματος οικοδόμησης του νέου κόσμου μετά την επανάσταση, είναι γιατί δεν επιθυμούμε να ζωγραφίσουμε μία εικόνα του μέλλοντος με τα χρώματα του παρόντος, παρά μόνο να φανταστούμε το θολό περίγραμμά της.

Μόνο ένα πράγμα μπορούμε να κάνουμε κι αυτό είναι να αναγνωρίσουμε το τέλος μιας εποχής. Το τέλος της ανακωχής με το σύστημα και την αρχή του αναρχικού αντάρτικου πόλης σε διεθνές επίπεδο μέσω της FAI-IRF και των αναρχικών - μηδενιστών της πράξης.

Έτσι για να το πούμε απλά, αν σε ένα ξαφνικό αύριο καταργούνταν ως δια μαγείας η εξουσία, ο κόσμος θα ήταν αδύνατον να ορθοποδήσει καθώς έχει εμποτιστεί με τον πολιτισμό της κυριαρχίας.

Θα επικρατούσε ο νόμος της ζούγκλας που νομοτελειακά θα κατέληγε σε μία νέα εξουσία με περισσότερη κυνικότητα και λιγότερες δημοκρατικές «ευγένειες».

Ένας αντιεξουσιαστικός κόσμος οικοδομείται και γκρεμίζεται διαρκώς ως αποτέλεσμα του συνεχούς αναρχικού πολέμου και της αυξανόμενης συνειδητοποίησης του ανθρώπου.

Μέσα από τις αναρχικές διαδικασίες, μέσα από τις αντάρτικες ομάδες, μέσα από τις αυθεντικές συνελεύσεις, μέσα από τις συζητήσεις, μέσα από τις δημιουργικές καταλήψεις, μαθαίνουμε να ζούμε χωρίς εξουσία κηρύττοντάς της τον πόλεμο τόσο εσωτερικά χτυπώντας τα κατάλοιπα που έχουμε μέσα μας, όσο και εξωτερικά επιτιθέμενοι στις δομές του κράτους.

Μέσα από αυτές τις διαδικασίες μαθαίνουμε νέες καταστάσεις ζωής που με τη σειρά τους γεννάνε και απελευθερώνουν νέα νοήματα, νέες λέξεις, νέες σκέψεις. Όσο πιο πολύ οξύνουμε τον πόλεμο με το κράτος και την κοινωνία του τόσο πιο πολύ εμβαθύνουμε σε ένα απελευθερωτικό τρόπο ζωής. Από εκεί συλλέγουμε τα χρώματα που θα ζωγραφίσουμε τις στιγμές του μέλλοντος. Αυτή τη στιγμή είμαστε στην αρχή μιας μεγάλης πορείας δίχως τέλος.

Γι' αυτό αντί να κάνουμε εικασίες για το πώς θα είναι μία μελλοντική κοινωνία, θέλουμε να επιταχύνουμε τους ρυθμούς της αναρχικής επίθεσης. Το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης είναι ένας τρόπος. Είναι ο δικός μας τρόπος που αποπειραθήκαμε να εκθέσουμε ως ένα βαθμό στις ενότητες που προηγήθηκαν.

Η πρότασή μας για το τώρα είναι συγκεκριμένη. Πιστεύουμε ότι ζούμε σε μια από τις πιο ευνοϊκές συγκυρίες για την ανάπτυξη ενός διεθνούς αναρχικού αντάρτικου πόλης. Το σύστημα με τις εναλλασσόμενες οικονομικές κρίσεις και τις απρόβλεπτες αναδιαρθρώσεις του μας δίνει τη δυνατότητα. Τώρα περισσότερο από ποτέ είναι η ευκαιρία να του επιτεθούμε και να εκθέσουμε τις δικές μας επιθυμίες για την καταστροφή της εξουσίας. Είναι πολύ σημαντικό να οργανωθούν μικρές ευέλικτες ομάδες κρούσης, που με την προπαγάνδα μέσω της πράξης θα δώσουν στις αναρχικές ιδέες την προοπτική της διάχυσής τους. Όσο πιο βίαιοι γίνουμε απέναντι στους αντιπάλους μας τόσο πιο δύναμη αποκτάμε ως εσωτερικός συνειδητός εχθρός. Δεν χρειάζεται να χάνουμε χρόνο. Μπορούμε να προετοιμαστούμε τόσο σε θεωρητικό όσο και σε υλικοτεχνικό επίπεδο για τον αστικό ανταρτοπόλεμο που προωθούμε. Παράνομες και δημόσιες υποδομές, εκδόσεις υλικοτεχνικών εγχειριδίων, «ψάξιμο» και ενημέρωση στο internet, μεταφράσεις κειμένων, γραμμάτων φυλακισμένων και προκηρύξεων, όλα αυτά συμβάλλουν στον αγώνα για την αναρχία. Αυτή η νέα Μαύρη Διεθνής μέσω του διεθνούς επαναστατικού μετώπου (IRF) και της άτυπης αναρχικής ομοσπονδίας (FAI) μπορεί να διαχυθεί μέσα στις μητροπόλεις αποσφαλίζοντας τα εσωτερικά μετόπισθεν της κρατικής κοινωνίας. «Ας τεθεί λοιπόν σαν στόχος η ριζοσπαστικοποίηση του αναρχικού επαναστατικού χώρου προς τη στρατηγική του αντάρτικου πόλης» (νέα Σ.Π.Φ. / Πυρήνας Luciano Tortuga - ανάληψη ευθύνης για τον εμπρησμό 12 οχημάτων του ΟΤΕ).

Κάθε παρέα συντρόφων της πράξης, μπορεί εκτός από το ευκαιριακό των αποσπασματικών επιθέσεων, να οργανωθεί σε μία αναρχική υποδομή σταθερής κρούσης. Αντί να περιμένουν μία ευνοϊκή συγκυρία (όπως μια διαδήλωση), ή ένα τυχαίο γεγονός (όπως μια πεζή περιπολία μπάτσων στα Εξάρχεια), μπορούν μέσω της ομάδας τους να καθορίσουν μόνοι τους την «τύχη» τους (π.χ. χτυπώντας οι ίδιοι ένα αστυνομικό τμήμα). Φυσικά η μία κατάσταση δεν αναιρεί την άλλη, καθώς και η αντανακλαστικότητα κάποιων επιθέσεων έχει δημιουργήσει μία σημαντική παρακαταθήκη αγώνα.

Όμως πως θα μιλήσουμε για πόλεμο, αν δεν οργανωθούμε. Η δημιουργία άτυπων αναρχικών αντάρτικων ομάδων πολλαπλασιάζει τις δυνάμεις μας. Καταρχάς μέσα από τη συνέπεια, τη σταθερότητα, τη διαρκή τριβή και την

επικοινωνία μεταξύ των συντρόφων μιας ομάδας οικοδομείται μία συνεχής στρατηγική πολέμου που μας κάνει πιο επικίνδυνους και πιο αποτελεσματικούς. Για μας μια αναρχική αντάρτικη ομάδα, μακριά απ' τον μαρξιστικό συγκεντρωτισμό και την καθοδήγηση κεντρικών επιτροπών, οφείλει να εξορίσει από μέσα της οποιονδήποτε πολιτικοστρατιωτικό επαγγελματισμό που παράγει ειδικούς της βίας και φετιχιστικές μυθοπλασίες. Αντίθετα ευνοεί την ύπαρξη μιας εξαιρετικής ζωτικότητας μέσα στους κύκλους της που απελευθερώνει το άτομο και ταυτόχρονα του φανερώνει έναν τρόπο να ζει και να μοιράζεται τις επιθυμίες του μαζί με άλλους.

Κάθε πρόταση, κάθε ανησυχία, κάθε σχέδιο συζητιέται ώστε να κατατεθούν οι αντιρρήσεις, οι προβληματισμοί, οι διαθέσεις και να δημιουργηθεί είτε κάτι κοινό, είτε μία πρωτοβουλία.

Οι δεσμοί που αναπτύσσονται μεταξύ των συντρόφων της οργάνωσης είναι δεσμοί φιλίας, συντροφικότητας και εμπιστοσύνης και όχι σχέσεις καθήκοντος για την επίτευξη του σκοπού.

Ταυτόχρονα μία αναρχική ομάδα προετοιμάζεται όχι μόνο για τις επιθέσεις της, αλλά και για την άμυνά της. Είναι σημαντικό σε περιόδους καταστολής ή σύλληψης συντρόφων μίας άλλης οργάνωσης ή και της ίδιας, να μην αφεθεί κενός χώρος και έδαφος για την πανηγυρική προέλαση της κυριαρχίας. Τα αντίποινα για κάθε σύλληψη συντρόφου, όχι μόνο του δίνουν ενθάρρυνση και ψυχικό σθένος να αντιμετωπίσει τη φυλακή του, αλλά αποδεικνύουν πως το αναρχικό αντάρτικο πόλης πέρα από τα πρόσωπα, αποτελεί μία ιδέα που δεν εξαρθρώνεται, ούτε συλλαμβάνεται.

Έτσι συνεχώς νέοι σύντροφοι αποφασίζουν να εμπλακούν με την άμεση δράση στηρίζοντας και εξελίσσοντας το αντάρτικο πόλης, τις υποδομές και τις τακτικές μάχης.

Με αιχμή του δόρατος την αναρχική συνείδηση οικοδομείται ένας νέος αυτόνομος αξιακός κώδικας που επιτιθέμενος στα πρότυπα και στις σχέσεις της κυριαρχίας, προωθεί την εξέγερση της καθημερινής ζωής.

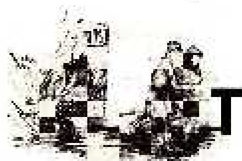
Κάθε μας μέρα θέλουμε να είναι μια εχθροπραξία απέναντι στον σύγχρονο τρόπο ζωής. Καθημερινά κινούμαστε μέσα στην ανωνυμία του πλήθους σαν αγγελιοφόροι ενός νέου κόσμου δίχως εξουσία. Εκεί που οι άλλοι κοιτούν τις βιτρίνες των νέων εμπορευμάτων, εμείς βλέπουμε ένα καινούργιο στόχο επίθεσης, εκεί που δεσπόζουν τα υπερπολυτελή κτίρια που στεγάζουν τους δυνάστες μας με τους στρατούς σωματοφυλάκων και μπάτσων να τους φυλάνε, εμείς εντοπίζουμε μια υπέροχη ευκαιρία για να τους χτυπήσουμε.

Με αυτόν τον τρόπο δηλώνουμε παρών στη δημόσια ζωή, αποσκοπώντας στην κοινωνική πόλωση. Δηλαδή επιθυμούμε όχι να αφωνίσουμε, αλλά να δημιουργήσουμε εκείνες τις συνθήκες που ο καθένας παίρνει θέση. Ή με το κράτος ή με την αναρχία. Όλες οι μικρές ή μεγάλες επιθέσεις, προωθούν τη διάχυση των αναρχικών αντιλήψεων και πρακτικών ώστε να επιταχύνουμε την πορεία προς τον εμφύλιο πόλεμο. Από τη μια μεριά βρίσκονται οι δυνάμεις καταστροφής και από την άλλη οι υπερασπιστές και συντηρητές αυτού του κόσμου.

Σίγουρα κάτι τέτοιο δεν περιορίζεται στο εθνικό έδαφος μιας χώρας. Γι' αυτό είναι σημαντική η υποστήριξη διεθνών επαναστατικών μετώπων και άτυπων αναρχικών ομοσπονδιών. Μία τέτοια προοπτική δίνει ακόμα και τη δυνατότητα μετακίνησης συντρόφων στο εσωτερικό μιας άλλης χώρας ώστε να πραγματοποιήσουν χτυπήματα στο έδαφός της σε περιόδους που ο «ντόπιος» εσωτερικός εχθρός δέχεται το βάρος της καταστολής ή ένα μέρος του έχει εξουδετερωθεί προσωρινά από ένα κύμα συλλήψεων.

Επίσης, η έκδοση μανιφέστων από ομάδες της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI) που ασχολούνται με μία συγκεκριμένη θεματική (νανοτεχνολογία, καταστολή, γενετική, θέαμα, κ.λ.π.) μπορούν να δώσουν το έναυσμα για μία διεθνή εκστρατεία ανάδειξης αντίστοιχων στόχων. Έτσι μέσα από τις προκηρύξεις που θα συνοδεύουν τα χτυπήματα θα προκύπτει μία ολοκληρωμένη αναρχική θεώρηση που θα δημιουργεί μία σειρά από βραχυκυκλώματα ενάντια στο σύστημα.

xv) Η στρατηγική ισορροπία της νιτρογλυκερίνης

Τώρα χρειάζεται να αναπτυχθεί ένα σχέδιο, μία στρατηγική, μία προοπτική.

Εφόσον η έννοια του αναρχικού αντάρτικου πόλης είναι μία μάχη στην οποία οι δικές μας μειοψηφικές δυνάμεις αναμετρώνται με τις υπέρτερες και πολυάριθμες δυνάμεις του εχθρού, χρησιμοποιώντας την τακτική του αιφνιδιασμού για να πετύχουν το μέγιστο αποτέλεσμα, πρέπει να κάτσουμε να σκεφτούμε πάνω στη στόχευση της δράσης μας.

Μία σκέψη, η πιο διαδεδομένη, είναι η επίθεση στην επικαιρότητα. Δηλαδή οι σύντροφοι μιας οργάνωσης παρακολουθώντας τις εξελίξεις της επικαιρότητας επιλέγουν να δράσουν μέσα από αυτήν. Για παράδειγμα σή-

μερα ζούμε σε μία περίοδο παρατεταμένης οικονομικής κρίσης, ο κόσμος διαμαρτύρεται, κατεβαίνει στους δρόμους και τις πλατείες, συμμετέχει σε συλλαλητήρια κ.α. Αυτή η συνθήκη είναι μία κατάλληλη και ευνοϊκή συγκυρία για να εισβάλλει βίαια μία αναρχική αντάρτικη οργάνωση στο προσκήνιο. Μπορεί να επιλέξει κάποιον μεγάλο παράγοντα, ή κάποια εταιρεία που έχει εμπλακεί σε οικονομικό σκάνδαλο και να της επιτεθεί αναδεικνύοντας μέσα από το λόγο της τη θέση της απέναντι στην οικονομική δικτατορία του κεφαλαίου. Παράλληλα μέσα από τη δράση της καταθέτει τη δική της πρακτική (άμεση δράση) σε συνθήκες κοινωνικής έντασης και δημιουργεί πιθανότητες όξυνσης και εχθροπραξιών αποσταθεροποιώντας το σύστημα.

Τώρα κάποιοι αναρχικοί από μία αντάρτικη ομάδα του «κοινωνικού αναρχικού ρεύματος» μέσα από την προκήρυξη που θα συνόδευε ένα τέτοιο χτύπημα, πιθανόν θα επικεντρώνονταν στην ένοπλη κριτική απέναντι στο διαφθορά του συστήματος, στην απαρίθμηση αντίστοιχων σκανδάλων, στην παρουσίαση στοιχείων για την οικονομική κρίση και θα καλούσαν το λαό να ξεσηκωθεί και να επαναστατήσει.

Ακολουθώντας μία διαφορετική οπτική μία ομάδα κρούσης του νέου αναρχικού αντάρτικου, που εμπνέεται από τις αρχές του αντικοινωνισμού, θα δοκίμαζε μέσα από την πράξη της να δημιουργήσει εσωτερικά βραχυκυκλώματα προκαλώντας αλυσιδωτές υπαρξιακές εκρήξεις. Δηλαδή ενώ μια τέτοια ενέργεια λόγω επικαιρότητας, θα αποσπούσε μία σχετική κοινωνική συμπάθεια, η προκήρυξη που θα τη συνόδευε θα ασκούσε μία έντονη κοινωνική κριτική για το πώς φτάσαμε μέχρι σήμερα εδώ. Σκοπός της θα ήταν να αναδείξει πως η οικονομική κρίση είναι νόθο παιδί του καταναλωτικού παραδείσου που ποθεί η ίδια η κοινωνία. Προφανώς και θα υπήρχε η πολεμική απέναντι στο σύστημα, όμως η αντιπαλότητά μας ενάντια στο κράτος είναι δεδομένη. Δεν εξελίσσουμε το συλλογισμό μας περιορίζοντας το λόγο μας σε μία μονόπλευρη αντικρατική προσέγγιση. Επιθυμούμε μέσα από τη δράση μας να θέσουμε ερωτήματα. Πού ήταν όλοι αυτοί που σήμερα διαμαρτύρονται για την οικονομική κρίση όταν πριν κάποια χρόνια η ελληνική ανάπτυξη της οικονομίας με αντίτιμο τη δουλική εκμετάλλευση των μεταναστών έκτιζε το μικροαστικό όνειρο της μικροϊδιοκτησίας και των καταναλωτικών αγαθών. Πού θα είναι αύριο όλοι αυτοί οι «αγανακτισμένοι» όταν η πολιτική εξουσία με κάποιον ελιγμό, θολώσει τα νερά και μοιράσει νέες υποσχέσεις οικονομικών παροχών.

Σίγουρα ξέρουμε τους κεντρικούς υπεύθυνους. Γι' αυτό άλλωστε και χτυπάμε τους εφοπλιστές, τα αφεντικά, τους πολιτικούς, τους μεγαλοερ-

γλάβους, τους δημοσιογράφους και τους τραπεζίτες, αλλά δεν ξεχνάμε πως τα σχέδιά τους υλοποιήθηκαν πάνω στην κοινωνική συναίνεση που αγωνιούσε για τη νέα διακόσμηση του σαλονιού της αδιαφορώντας για το τι συμβαίνει γύρω της.

Βέβαια κάποιος θα μπορούσε να ρωτήσει: «Και με αυτόν τον τρόπο τι πετυχαίνετε; Μήπως βγάζετε τα απωθημένα σας απέναντι στην παθητικότητα της κοινωνίας και αυτοπροβάλλεστε ως οι «σωστοί της υπόθεσης»;

Πραγματικά θέλουμε να απομακρύνουμε την αυτοαναφορικότητα από τον συλλογισμό μας. Αυτό που μπορεί να επιτευχθεί μέσα από μία τέτοια προκήρυξη με το αντίστοιχο ύφος που τη συνοδεύει είναι να στήσουμε έναν εσωτερικό καθρέφτη για τον καθένα μας.

Μιλήσαμε πριν για εσωτερικές υπαρξιακές εκρήξεις.

Σήμερα ζούμε σε μία εποχή που το ζήτημα δεν είναι απλά ότι οι άνθρωποι ζούνε λιγότερο ή περισσότερο φτωχά, αλλά και ότι ζουν με έναν τρόπο που δεν τους περιέχει.

Οι συμβάσεις, τα ψυχολογικά αδιέξοδα, η απομόνωση, η μοναξιά, η απογοήτευση, η εμπορευματοποίηση, συνθέτουν την αντιφατική ψυχοσύνθεση πολλών ανθρώπων.

Μέσα από την κοινωνική κριτική μιας προκήρυξης που συγκεντρώνει το ενδιαφέρον του κόσμου λόγω του καταναυτού και λαοφιλούς στόχου (π.χ. η βόμβα στη Βουλή που τοποθέτησε η Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς το Γενάρη του 2010) αποκαλύπτεται ένας εσωτερικός καθρέπτης που μιλάει σε πρώτο πρόσωπο στον καθένα και στις ανησυχίες του ρωτώντας τον «Τι κάνεις;», «Γιατί σκύβεις το κεφάλι;», «Γιατί κρύβεσαι στη σιωπή σου;»

Οι άνθρωποι συνήθως δεν μισούν τίποτα περισσότερο από αυτόν τον καθρέφτη που ορθώνεται μπροστά τους και η αντανάκλασή του, δείχνει τους προσωπικούς συμβιβασμούς και την αποτυχία να φανούν αντάξιοι των προσδοκιών τους.

Ίσως λοιπόν αυτή η αγένεια που εκφράζεται μέσα από τις προκηρύξεις του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης να είναι ένα χαστούκι στο πρόσωπο κάποιων που πιθανόν τώρα να αναζητήσουν τη δική τους προσωπική δύναμη να αλλάξουν τη ζωή τους.

Εκτός όμως από την αναρχική άμεση δράση που παρεμβαίνει δυναμικά στην κυρίαρχη πραγματικότητα, υπάρχει επίσης μία διαφορετική στρατηγική που μπορεί να εφαρμόσει μία αναρχική αντάρτικη ομάδα. Αυτή είναι η στρατηγική της αυτόνομης επίθεσης.

Με λίγα λόγια παράλληλα με την επικαιρότητα της κανονικότητας που εξελίσσεται μέσα από τα δελτία ειδήσεων, κάποιοι σύντροφοι του νέου αντάρτικου πόλης, μπορούν να επιλέξουν να αναδείξουν εκ του μηδενός μία δική τους αυτόνομη θεματική που μπορεί να μην έχει καμία σχέση με τη θεματολογία της επικαιρότητας.

Για παράδειγμα, την ίδια στιγμή που στο εσωτερικό ενός κράτους κυριαρχεί το άγχος της οικονομικής κρίσης, αυτοί οι σύντροφοι μπορεί να επιλέξουν να πλήξουν με τις επιθέσεις τους τον πολιτισμό της εκμετάλλευσης της φύσης και των ζώων χτυπώντας εταιρείες μαζικής κρεατοπαραγωγής και φαρμακοβιομηχανίες. Αυτή η λογική της αυτόνομης θεματικής δεν λειτουργεί ανταγωνιστικά με τη λογική της επιθετικής παρέμβασης.

Αλλά θεωρώντας πως όλα τα κοινωνικά ξεσπάσματα αποτελούν παλινδρομήσεις της ανθρώπινης ιστορίας που καταλήγουν σε επαναλήψεις αποδοχής της εξουσίας, αυτοί οι σύντροφοι κτίζουν τη δική τους διαρκή εμπόλεμη πραγματικότητα, διαμορφώνοντας οι ίδιοι την επικαιρότητα και όχι παρεμβαίνοντας σε αυτήν ή ακολουθώντας την.

Έτσι αν μία ομάδα κρούσης έχει θέσει ως προτεραιότητά της τις επιθέσεις στο «σωφρονιστικό σύστημα» χτυπώντας τόσο τις υλικοτεχνικές του υποδομές όσο και το «ανθρώπινο δυναμικό» που το στελεχώνει, τότε μπορεί να μην αισθάνεται το λόγο να εγκαταλείψει τη στρατηγική της εν όψει απεργιακών εργατικών κινητοποιήσεων που ζητούν την μισθολογική τους ανακούφιση από το σύστημα και να παραμείνει σταθερή στη στοχοθεσία της εκτραχύνοντας την επικαιρότητα στο ζήτημα του εγκλεισμού ανθρώπων, και όχι στις οικονομικές βελτιώσεις.

Αλλά αυτή η στρατηγική πρέπει διαρκώς να ελέγχεται ώστε να μην καταλήξει σε μία στείρα ανταγωνιστική αυτοαναφορικότητα και εγκλωβιστεί στον κρυστάλλινο πύργο της καθαρότητας της.

Εμείς, ως Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς πρώτης περιόδου, θεωρούμε πως η καλύτερη στρατηγική είναι ο συνδυασμός των δύο προαναφερόμενων μορφών τακτικής. Έτσι προκύπτει η στρατηγική αντίληψη να ξέρεις πού και πότε χτυπάς ώστε το αποτέλεσμα να οξύνει τον αγώνα μας για την αναρχία. Εκεί αγγίζουμε το σημείο που η διαρκής αναρχική εξέγερση είναι εφικτή και καμία άλλη ζωή έξω από αυτήν δεν είναι αποδεκτή. Όταν τελειώνει μία μάχη, είναι ώρα ν' αρχίσουμε την επόμενη...

Είναι σαφές άλλωστε ότι θα χρειαστεί να ξανασυζητήσουμε πολλές φορές πάνω στο θέμα του νέου αναρχικού αντάρτικου πόλης. Όχι μόνο επειδή η συζήτηση οδηγεί σε νέες σκέψεις και επομένως είναι απαραίτητη, αλλά

και επειδή δεν είναι δυνατόν κανείς να προβλέψει την πορεία της άμεσης αναρχικής δράσης χωρίς να σκύβει διαρκώς πάνω στις εσωτερικές ανησυχίες και αγωνίες της όσο και στην καταστολή που παραμονεύει.

Αυτό που θέλουμε να πούμε κλείνοντας είναι πως το νέο αναρχικό αντάρτικο πόλης, δεν αποτελεί μία ολοκληρωμένη θεωρητικοπρακτική πρόταση, αλλά ένα ανοιχτό στοίχημα που περιμένει από τον καθένα τις δικές του σκέψεις, τις δικές του προτάσεις, τις δικές του ανησυχίες, τις δικές του αποφάσεις.

Ένα στοίχημα για τους συντρόφους που ανυψώνουν την αξιοπρέπειά τους ενάντια στον βηματισμό των πολλών. Ένα στοίχημα για όλους αυτούς που δεν ικανοποιούνται με μία μίζερη απομίμηση ελευθερίας που παρέχει ο σύγχρονος δημοκρατικός ολοκληρωτισμός.

Γι' αυτό ενώ οι συμβιβασμοί του πλήθους λένε καλημέρα στο φως του ήλιου, εμείς διαλέγουμε τις σκιές του φεγγαριού για να εξυφάνουμε τα δικά μας σχέδια. Έτσι καθώς το σκοτάδι της νύχτας μας καλωσορίζει, γινόμαστε ένα μπουκάλι νιτρογλυκερίνης που ισορροπεί στο κεφάλι μιας καρφίτσας.

Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς
Πρώτης περιόδου – FAI/IRF

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:

- Ο ΗΛΙΟΣ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΝΑ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ
- ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΜΠΑΡΟΥΤΙ
  Από την Ινδονησία μέχρι και τη Χιλή
  Μια πρόταση για τη FAI / IRF
- ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΩΝΤΑΣ ΤΗ ΦΩΤΙΑ
  Αλληλογραφία με τη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς
  για τη διάχυση της Μαύρης Διεθνούς

*****

- ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΔΡΟΜΩΝ

